

Động Cơ Tàn Khốc

Contents

Động Cơ Tàn Khốc	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	14
3. Chương 03	21
4. Chương 04	27
5. Chương 05	33
6. Chương 06	39
7. Chương 07	44
8. Chương 08	50
9. Chương 09	58
10. Chương 10	68
11. Chương 11	75
12. Chương 12	81
13. Chương 13	90
14. Chương 14	97
15. Chương 15	102
16. Chương 16	109
17. Chương 17	115
18. Chương 18 – Hoàn	121

Động Cơ Tàn Khốc

Giới thiệu

Cô, một nữ tiến sĩ khoa học, thông minh, xinh đẹp với tương lai rộng mở. Anh, một tên trộm, một n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-co-tan-khoc>

1. Chương 01

Chương 1

Vừa lật người, Giai Ninh đã thấy hối hận.

Khi này làm hơi quá nên bây giờ eo vừa mỏi vừa nhức. Cô vịn thành giường ngồi dậy, lấy quần áo rồi vội vàng mặc vào, cố gắng làm thật khẽ.

Ở đây rất lạnh, nường theo ánh trăng có thể nhìn thấy làn hơi trắng phả ra, cô khịt mũi, cảm thấy khó thở.

Chính tiếng động này đã đánh thức anh.

Bàn tay ấm nóng đặt lên tay cô, anh không nói gì.

Cô mặc áo khoác, kéo xong khóa giày bèn đi luôn, không ngoảnh đầu lại.

Xuống tầng dưới, đi ra khỏi cổng, cô mới dám để lộ vẻ bức bối, muốn chửi vài câu cho bõ tức lại không biết chửi thế nào, đành cứ thế nghiêng chặt răng.

Cô ngồi vào xe của mình, ngẩng đầu nhìn lên bầu cửa sổ có hai chậu xương rồng ở phòng anh. Cô do dự một lát rồi gọi cho anh, chuông vừa đổ anh đã bắt máy ngay, thế nhưng lại im lặng.

“Tôi đây”, cô nói.

“Ừ.”

“Hôm nay không xảy ra chuyện gì hết, hai chúng ta phải quên chuyện này đi.”

“...”

“Cậu nghe thấy không?”

Chợt có tiếng tút tút, anh đã tắt điện thoại.

Cô khởi động xe, nghĩ bụng, nói thì đã nói rồi, dần mặt thì cũng đã dần mặt rồi, mong là sau này cậu ta đừng làm chuyện gì thất thố.

Hồ đồ, đúng là hồ đồ, mới quen được có hai tháng.

Cừu Giai Ninh hai mươi sáu tuổi đã mang học hàm tiến sĩ, học trò của viện sĩ Vương Chí Lý, giám đốc Đại học Bắc Hoa, chủ nhiệm phòng thí nghiệm vật liệu.

Hai tháng trước lớp cao học cô đang dạy có thêm một học viên liên kết đến từ Vân Nam.

Lúc cô lên lớp giảng bài cho bọn họ thì nhìn thấy một gương mặt lạ nên ngăn ra. Người kia nói, tôi là Châu Tiểu Sơn, mới chuyển đến.

Cô ậm ừ cho qua, sau đó bắt đầu cho học viên làm thí nghiệm.

Mấy cô học viên nữ thường ngày làm đâu ra đó không hiểu vì sao hôm nay hết người này tới người khác xin cậu học viên mới giúp đỡ. Mánh lới vụng về, mục đích thấy rõ.

Cô nhìn sang Châu Tiểu Sơn, đáp án hiện rõ ngay trên gương mặt điển trai kia.

Giai Ninh cười thầm, có học hành cao đến đâu thì thiếu nữ vẫn chỉ là thiếu nữ thôi.

Còn cô thì đang bận.

Ngoài việc dạy lớp cao học hằng ngày, hạng mục vật liệu không gian chịu nhiệt cao do cô hợp tác với các đàn anh đàn em dưới sự chỉ đạo của viện sĩ Vương đã sắp thành công, nếu vật liệu cao cấp A của hạng mục này vượt qua đợt kiểm nghiệm thì có thể ứng dụng ngay vào chương trình không gian có người lái bên quân sự. Mặt khác cô còn đang chuẩn bị cho hôn lễ của mình và chàng phóng viên Tần Bản sẽ diễn ra vào mấy tháng sau. Lúc này Tần Bản đang đi thực hiện phóng sự ở miền Nam, việc gì cũng đè lên vai cô, có chút vất vả.

Hết giờ, các học viên lớp cao học trình bày rằng tối nay họ muốn tổ chức một bữa tiệc, mời cô Cừu tham gia.

Giai Ninh hỏi: “Nhân dịp gì?”

“Chào đón học viên mới ạ.” Lớp trưởng đáp.

“Ừm. Tôi không đi được rồi.” Giai Ninh nói, “Tối nay tôi còn phải tới phòng thí nghiệm cao cấp. Có điều tôi sẽ ủng hộ. Các bạn mang hóa đơn về, tôi thanh toán, thế nào?”

Đám học viên hô vạn tuế.

Ngay lúc ấy có điện thoại tới, cô nhìn số, là Tần Bản gọi. Cô ra ngoài nhận điện, vị đại hiệp này giờ đang làm phóng sự ở Quảng Tây, sóng phập phều, liên tục đứt quãng, cô bèn bảo: “Giữ gìn sức khỏe.”

Tần Bản đáp lời: “Anh đang bận lắm, tối về anh gọi cho em sau nhé.”

Lúc cô về phòng thí nghiệm dọn đồ của mình thì mọi người đã đi hết rồi, chỉ có Châu Tiểu Sơn đang sắp lại dụng cụ.

“Cậu làm gì thế?” Giai Ninh hỏi, “Cứ để ở đó, sẽ có người tới thu dọn.”

Anh trả lời: “Không sao, xong ngay thôi.”

Tiết trời đầu thu, ánh nắng rất đẹp, ấm áp chiếu vào căn phòng, gương mặt của Châu Tiểu Sơn dưới ánh nắng ấy trở nên thật thanh thoát.

“Cậu tới thư viện à?”

Anh nhìn cô, không nói gì.

“À.” Cô tiếp lời, “Trường này rộng lắm, nếu cậu muốn đi thì để tôi lái xe đưa cậu một đoạn, tiện đường ấy mà.”

Anh cầm sách của mình lên:

“Được. Vậy phiền cô.”

Giai Ninh lái xe Ford, vì học ba năm bên Mỹ nên đã quen đi nhanh, tối giờ vẫn không sửa được, dù chạy trong trường cô cũng không chịu giảm tốc độ.

Chưa nói được mấy câu thì đã tới nơi, Giai Ninh nói: “Tạm biệt. À, phải rồi, sau này mua một chiếc xe đạp thì sẽ tiện hơn, Châu...”

“Tiểu Sơn.”

Cô gật đầu, bật cười: “Mai gặp.”

“Cảm ơn cô.” Anh xuống xe, nói với từ bên ngoài, “Sau này hút thuốc ít thôi, nhất là thuốc lá Vân Nam. Ai cũng biết thứ đó không tốt cho sức khỏe.”

Cô lái xe về nhà trong sự ngạc nhiên, sao mình cẩn thận đến vậy mà vẫn để lại mùi trên xe được nhỉ?

Những tưởng Châu Tiểu Sơn thật thà sẽ là một học viên chăm chỉ, ấy vậy mà ngay buổi sau đã vắng mặt.

Giai Ninh coi như không có gì, nào ngờ buổi thứ ba vẫn không thấy người đâu.

Trước khi lên lớp, Giai Ninh hỏi: “Vắng ai?”

Không ai trả lời.

“Không đáp là tôi điểm danh đấy.” Cô làm vẻ lấy danh sách ra.

Mọi người nghe vậy thì vô cùng thích thú cười ồ lên, giống như đang quay về thời học sinh vậy.

Lớp trưởng nói: “Thưa cô, vắng Châu Tiểu Sơn.”

“Lý do?”

“Không biết ạ.”

“Cậu làm lớp trưởng kiểu gì vậy hả? Phải sát sao chứ. Sao lại để học viên trong lớp vắng mặt không có lý do như thế?” Giai Ninh nói, “Được rồi, mọi người làm nóng ống nghiệm đã.”

Có điều, xét cho cùng cũng đã là học viên, trưởng thành rồi, cậu ta có nghỉ thêm thì Giai Ninh cũng không buồn hỏi nữa. Ai chả biết đọc biết xem giáo trình, mỗi người một chí.

Cuối tuần đó cô có một cô bạn học từ Mỹ về, bảo hẹn thêm vài người nữa cùng đi uống rượu. Mấy người này ngay từ hồi đại học đã rất chịu chơi, Giai Ninh cũng chưa từng thua kém, cô mặc một chiếc váy trễ ngực màu đen hiệu Chanel, tô son đỏ chói.

Các cô gái bị dáng vẻ quyến rũ trời sinh của nữ tiến sĩ làm cho lu mờ, nên khó tránh khỏi muốn nói mát vài câu.

Cô A nói: “Cậu là giảng viên mà ăn mặc thế này là rất không hợp chuẩn rồi.”

Giai Ninh đáp: “Cậu cứ ghen tỵ đi, nhưng cấm không được chụp mũ vậy nhé, có phải đang trong giờ giảng đâu.”

“Tớ chỉ mong cậu đừng giảng bài thôi.”

Mọi người nâng cốc uống rượu.

Không biết ai chọn khách sạn Vân Nam này, thức ăn ngon miệng, rượu nếp dịu nhẹ, bạn bè tụ tập quả thực rất vui, cốc này nối tiếp cốc kia, rượu ngấm dần, thực nữ thường ngày giờ hiện nguyên hình, nói năng bỗ bã.

Hôn lễ của Giai Ninh rất được mọi người quan tâm, ai cũng than thở rằng sao cô lại chui đầu vào “rọ” sớm thế.

Giai Ninh đáp: “Các cậu thì biết gì? Tớ và Tần Bân quen nhau từ bé. Lúc tớ ở Mỹ, anh ấy đã từ chối rất nhiều người. Ba năm đấy. Những bức thư hằng tháng của bọn tớ đến giờ anh ấy vẫn còn giữ.”

Thế là mọi người đều đồng ý rằng “Tần Bân là một người tốt”.

Lại có người hỏi: “Yêu nhau nhiều vậy nên cuối cùng quyết định lấy nhau?”

Giai Ninh nghĩ rất lâu nhưng vẫn không trả lời được, cô gọi phục vụ lấy thêm rượu, vội vàng nghĩ sang chuyện khác, ném cái vấn đề vớ vẩn “yêu” là thế nào đi trước khi vào phòng vệ sinh.

Chân cô đứng không vững nữa, vịn tường đi được vài bước thì thấy người quen.

Châu Tiểu Sơn đứng bên quầy bar cũng đang nhìn cô, chỉ nhìn chứ không nói gì.

Rượu vào, Giai Ninh nhìn gì cũng thấy ngứa mắt, bèn lộp cộp bước tới hỏi: “Lớp trưởng nói với cậu chưa? Lớp thí nghiệm mà vắng trên năm buổi là mất tư cách thi...”

“...”

“Cậu ở đây làm gì?”

Châu Tiểu Sơn ngập ngừng hồi lâu mới đáp: “... Làm thêm.”

Cô không ép anh trả lời nữa, quay sang nói với người quản lý mặc lễ phục: “Giám đốc đâu? Ông là giám đốc hả? Không phải nghỉ lễ mà dám thuê học viên làm ngoài giờ, mấy người đang tự chuốc phiền vào mình đấy biết không? Có biết tôi là ai không hả? Tôi là giáo viên của cậu ta đấy.”

Cảnh tượng một cô gái quyến rũ vận hàng hiệu dùng luật pháp nước Mỹ để lý luận với người Trung Quốc ngay trong đại sảnh khách sạn khiến mọi thực khách quan sát đều chép miệng lấy làm lạ. Nếu sự thực đúng như vậy, cô gái kia quả là hình mẫu tiêu biểu cho thành phần trí thức đương đại, thông minh, xinh đẹp, có trách nhiệm, năng nổ, còn cả bộ ngực hàng thật giá thật kia nữa.

Sau đó Giai Ninh bị Châu Tiểu Sơn lấy áo choàng kín người rồi lôi ra khỏi khách sạn mà vẫn phừng phừng bất mãn, tay vung lên liên hồi, không biết do cơn tức hay là do ngấm rượu.

Châu Tiểu Sơn lấy chìa khóa xe ra khỏi túi cô, “Tôi đưa cô về.”

Ngoài việc bảo anh đi đường ra sao thì suốt dọc đường hai người không nói thêm câu nào nữa.

Cuối cùng xe đỗ lại trước cổng khu nhà cô, Châu Tiểu Sơn nói: “Căn nhà này đẹp thật.”

Cô quay mặt qua trả lời: “Cậu đã lớn, nhưng tôi là giảng viên của cậu, dù cậu không để ý nhưng tôi vẫn phải nói. Có thể làm thêm, nhưng không được lơ là việc học. Hôm nay cậu vì kiếm mấy đồng sống qua ngày mà lơ đã việc học hành, nghiên cứu thì liệu sau này có tương lai không? Hả?”

Cô làm công tác tư tưởng vô cùng lưu loát. Lúc ấy bộ óc thông minh đó còn nghĩ rằng mình hoàn toàn có thể trở thành cố vấn trên con đường nghiên cứu khoa học.

Nghe cô nói, anh bèn gật đầu.

“Tôi không đùa đâu, Châu Tiểu Sơn, cậu mà bỏ thêm một buổi thì khỏi cần đi thi nữa.”

Cô lấy ít tiền trong túi ra đưa cho anh: “Giờ tôi không mang theo nhiều tiền, cậu bắt xe về trường trước đi, chuyện sinh hoạt phí chúng ta tính sau.”

Anh cầm lấy tiền, nhìn cô một lát rồi nhét vào túi, “Cảm ơn.”

Cô bảo anh về đi.

Châu Tiểu Sơn ngoan ngoãn xuống xe.

Cô châm một điếu thuốc.

Anh đã vẫy tay gọi xe rồi đột nhiên lại quay lại, đứng ngoài cửa xe rút lấy điếu thuốc trên miệng cô, ném xuống đất, giẫm tắt.

Sau này viện sĩ Vương biết chuyện, một hôm bỗng trêu Giai Ninh: “Em nổi tiếng rồi đấy, nhà khoa học sành điệu của Đại học Bắc Hoa cãi nhau với người ta trong khách sạn. Hôm đó còn có người của hội cựu học viên chứ, bọn họ đều nhận ra em cả.”

“Dù vậy em đã giúp được một học viên.” Giai Ninh trả lời thẳng thắn, “Cậu học viên đó mới tới mà đã nghỉ học, nhưng sau lần này sẽ không dám tái phạm nữa.”

“Vậy cũng đáng.” Viện sĩ Vương đáp, “Đó là một học viên giỏi chứ?”

“Rất thông minh, đầu óc lanh lợi, tay chân nhanh nhẹn.”

“Hôm nào thầy cũng phải gặp mặt rồi cùng dùng bữa mới được.”

“Chắc chắn rồi.”

Họ ở lại phòng của viện sĩ Vương chỉnh sửa báo cáo về ứng dụng của vật liệu không gian A, một tháng sau là phải trình lên cho quân đội. Ổ cứng lưu giữ cách chế tạo, tinh luyện vật liệu hiện giờ đều được niêm phong đặt trong két của viện sĩ Vương. Nếu vượt qua được vòng kiểm tra của quân đội thì sẽ áp dụng luôn thành vật liệu không gian kiểu mới, cũng có nghĩa nó sẽ trở thành công nghệ cơ mật của quốc gia.

Hoàn cảnh khó khăn của Châu Tiểu Sơn tất nhiên Giai Ninh không mang đi nói linh tinh. Cô giúp anh tìm một công việc làm thêm, hưởng lương từ phòng thí nghiệm của viện sĩ Vương: Giúp nhân viên ở đây thu dọn dụng cụ, mỗi tháng một ngàn tệ. Người quản lý ở đó đùa, hay là để cậu ta làm việc thay tôi, còn tôi làm học viên của cô là được rồi.

Giai Ninh cười đáp: “Bác Lý, bác nói gì thế? Gia cảnh thằng bé khó khăn, người làm thầy như chúng ta không giúp thì còn ai giúp đây?”

“Cô Cừu thật tốt bụng, vừa hào phóng lại có học vấn, ai lấy được cô là phúc đó.”

“Ôi, bác quá khen rồi.” Cô vỗ nhẹ vào tay bác Lý.

Cô không coi việc mình làm có gì to tát, còn Châu Tiểu Sơn nhận việc rồi cũng ngoan ngoãn, từ đó không dám nghỉ học nữa.

Không lâu sau đó, có một hôm tan học rồi, Giai Ninh đang uống nước thì Châu Tiểu Sơn bước tới nói: “Người nhà mang trà Phổ Nhĩ tới cho tôi, cô muốn thử không?”

Hôm đó cô không được vui, hồi sáng gọi điện cho Tần Bản, anh đang bận chạy bài, nên gắt gỏng nói chưa được vài câu đã ngắt máy.

Đúng lúc này lại tìm được người để trút giận.

Giai Ninh đặt cốc nước xuống, không ngẩng đầu nhìn Châu Tiểu Sơn, vừa tắt máy tính vừa nói: “Này, nhóc con, sao cậu vô lễ thế hả?”

“Hử?” Châu Tiểu Sơn sững người vì câu hỏi của cô.

“Tôi là gì của cậu nào? Coi tôi ngang hàng với cậu, là bạn của cậu à? Châu Tiểu Sơn, từ hồi đi học đến giờ cậu đều gọi giáo viên của mình như thế hả?”

Cô liếc thấy một túi giấy tinh tế trong tay anh, chắc hẳn đó là trà Phổ Nhĩ mà anh nói: “Tôi không uống trà, cậu mang về đi.”

Có người nghe thấy, đi từ ngoài vào: “Sao hôm nay Giai Ninh lại cáu kỉnh thế?”

Là viện sĩ Vương Chí Lý.

Giai Ninh đứng dậy: “Thầy ạ. Ô, đâu, em có cáu kỉnh gì đâu? Sao thầy lại đến đây...?”

“Viện mở tiệc. Thầy tiện qua đây thăm cậu học viên mới.”

Cô nhìn Châu Tiểu Sơn, “Thưa thầy, đây là cậu học viên đến từ Vân Nam mà em đã từng nhắc tới.”

Viện sĩ Vương bật cười: “Cô giáo của cậu đáng sợ đến vậy, sau này còn dám nghỉ học không hả?”

Châu Tiểu Sơn đáp: “Không ạ. Vâng, đúng là đáng sợ thật.”

Giai Ninh lừ mắt nhìn anh.

Châu Tiểu Sơn làm lơ.

“Chúng ta đi ăn cơm thôi, rảnh không Giai Ninh?”

“Em thì có.” Giai Ninh đáp, “Còn cậu ta thì không.”

“Tôi có.” Châu Tiểu Sơn đập lại.

Quả thực bọn họ rất rảnh, ăn cơm còn uống rượu, bữa trưa hết hai tiếng, không ngờ viện sĩ Vương lại thích Vân Nam đến vậy.

“Ở đó cậu đã từng làm qua công việc đồng áng? Sao chưa bao giờ nghe cậu nhắc đến?” Giai Ninh hỏi.

“Tôi nói rồi nhưng mọi người quên mất. Tôi ở nhà sàn ba năm.”

“Ồ, nghe vậy hình như tôi cũng có chút ấn tượng.”

Châu Tiểu Sơn nói tiếp: “Trước giờ gia đình tôi đều ở nhà sàn. Phía sau là vườn trà, mẹ tôi tự sao lá, đây là trà bà làm.”

Giai Ninh vừa nhìn thì im bật, hơi hồi hận vì vừa nãy từ chối cậu học viên này.

Viện sĩ Vương hỏi: “Cậu từng đến Bắc Kinh bao giờ chưa?”

Châu Tiểu Sơn đáp: “Dạ chưa.”

“Vậy phải thăm thú một vòng chứ.” Viện sĩ Vương nói, “Giai Ninh có thời gian thì đưa cậu ấy đi đi.”

Viện sĩ Vương nhiệt tình thật, Giai Ninh nghĩ bụng, đem thời gian và sức lực của cô tặng cả cho người ta chứ. Cô đồng ý, nhưng bằng mặt mà không bằng lòng.

Sau đó viện sĩ Vương vui vẻ nhận túi trà Phổ Nhĩ.

Cô đưa Châu Tiểu Sơn về ký túc xá, đứng dưới ngó nghiêng rồi hỏi: “Điều kiện thế nào?”

“Phòng hai người, giờ có mỗi mình tôi ở, rất ổn.”

“Ừm.” Cô nhìn anh, “Vậy được, mai gặp nhé.”

Châu Tiểu Sơn cũng nhìn cô: “Cô định khi nào đưa tôi đi thăm quan thành phố đây?”

Giai Ninh phì cười, thằng bé này bị sao vậy? Coi lời nói khách sáo ấy là thật ư?

“Tôi bận lắm.” Cô đáp.

“Cô đã hứa rồi mà.” Anh nhìn cô nói, vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt dứt khoát, “Lúc ăn cơm, ngay trước mặt viện sĩ Vương.”

“Cậu không sao chứ?” Thật ra điều cô muốn nói là: Cậu bị thiếu năng à?

Châu Tiểu Sơn vẫn ung dung nhìn cô, đợi đáp án mình muốn.

“Vậy được, cuối tuần đi.” Giai Ninh nghĩ ứng phó cho qua vậy, “Ngày thường tôi còn phải đi dạy. Tới lúc đó rồi hẹn sau.”

Anh tạm biệt cô, đoạn xuống xe.

Anh vừa dậm bước đi vào, cô liền bấm còi liên tục mấy lần.

Anh ngoảnh lại nhìn cô.

“Cậu coi lời tôi như gió thổi ngoài tai đúng không, Châu Tiểu Sơn?” Cô nói, “Sao ngay cả một tiếng cô Cừu cậu cũng không chịu gọi thế? Tôi có phải là giáo viên của cậu không hả?”

Anh đáp rành mạch: “Không phải.”

Tiết trời đầu thu, ánh nắng hòa cùng màu xanh của lá, dưới bóng cây dương, gương mặt gầy gò của Tiểu Sơn khi mờ khi tỏ.

Cô là người học ban tự nhiên, cực kỳ tin tưởng vào những con số và công thức, hầu như coi nhẹ trực giác, nhưng lúc này bỗng một dự cảm không lành xộc tới. Chàng thanh niên này thật khiến người ta bất an.

Để tự bảo vệ mình, đến thứ Bảy Giai Ninh cố tình quên đi một số chuyện, buổi sáng tới tập đoàn Thủ Cương xem xét công trình hợp tác, buổi chiều lại hẹn em gái cùng cha khác mẹ đi tắm hơi kiểu Hàn, chiều tối thì về nhà, trên tivi đang chiếu bộ phim City of Angels do Nicolas Cage thủ vai chính, đó là bộ phim cô thích đã từ lâu lắm, có điều lần này xem lại, tới đoạn thiên thần áo đen do Cage sắm vai, cô bỗng thấy gương mặt nhất mực bình tĩnh ấy thật giống một người.

Đúng lúc đó điện thoại đổ chuông.

Nhìn thấy số máy cố định của trường, biết thừa là ai gọi, hơn một phút trôi qua cô vẫn chưa dám bắt máy, đối phương cũng không gọi lại nữa

Ngoài cửa sổ, ánh chiều trải dài vô tận, cô ngẩn ra một lát

Nhưng nửa phút sau đã có người ấn chuông cửa. Cô giật nảy mình, tay run bần bật, nước trào ra mắt nửa cốc

Không đến nỗi đáng sợ vậy chứ?

Cô chậm chậm bước qua, ngần ngừ mãi mới dám ngó qua lỗ mắt mèo, rồi thở phào nhẹ nhõm: Người đang đứng bên ngoài là vị hôn phu Tần Bản trong dáng vẻ phong trần cực nhọc.

Cô xả nước tắm cho anh, sau đó đi nấu mỳ.

Tần Bản vừa ngồi trong bồn tắm vừa nói: “Khổ thật đấy, nguy trang trà trộn vào sòng bạc chỉ sợ bị lôi đuôi. Cũng may hồi đại học anh có học cách chơi tú lơ khơ, cố tình thua ít tiền, lượn lơ vài vòng cuối cùng cũng chụp được mấy tấm ảnh.”

“Anh cũng to gan gớm.” Giai Ninh đập hai quả trứng vào nồi mỳ, khuấy chậm chậm: “Nếu bị tóm thì không biết bị đưa tới nơi nào rồi.”

“Đúng là rất nguy hiểm.” Tần Bân nói, “Nhưng số ảnh này không chỉ là tin tức mà còn là bằng chứng trước tòa, em hiểu không? Công an cũng không lẫn ra được đâu.”

Cô cười: “Nói khoác.”

Tần Bân hỏi: “Bên em sao rồi? Sắp thành công rồi chứ?”

“Sắp rồi.” Giai Ninh trả lời, “Thầy nói sau khi thành công phải tặng cho chúng ta một món quà cưới thật lớn.”

“Ài, kể ra em cũng vất vả rồi, chuyện kết hôn anh không làm được gì, toàn một tay em lo liệu.”

“Đâu có.” Giai Ninh đáp, “Chẳng phải chỉ có việc đặt tiệc, mua đồ đạc, viết thiệp mời, liên lạc với người thân thôi sao? Có gì đâu, à, anh xong chưa? Ra ăn mì đi.”

Tần Bân không trả lời.

“Tần Bân?”

“Em lại đây nào, lưng anh ngứa quá.”

Giai Ninh rảo bước tiến vào phòng tắm thì bị anh tóm lấy mắt cá chân mảnh khảnh, cánh tay rắn chắc vừa kéo nhẹ một cái, cô đã ngã vào trong bồn tắm, quần áo đầu tóc ướt hơn phân nửa, ánh mắt cũng trở nên hoang mang.

“Nhớ anh không?” Tần Bân hỏi.

“Nhớ nhưng gì, bạn bỏ xừ.”

“Em có phải phụ nữ không vậy?”

Cô phì cười: “Phải hay không lẽ nào anh không biết?”

Nói xong thì lửa tình bốc lên, hai người làm một lần trong bồn. Tư thế không thoải mái lắm, Giai Ninh đang điều chỉnh thì Tần Bân đã đạt tới cao trào rồi. Thấy người anh run lên, cô thầm thở dài, mình đã hai mươi sáu tuổi, nhất định là già rồi, nếu không sao chưa gì đã lãnh cảm thế này?

Anh cất lời: “Anh xin lỗi.”

Cô hôn lên trán anh: “Anh ăn xong nhớ phải nghỉ ngơi đấy.” Rồi bước ra khỏi bồn tắm, khoác áo choàng, múc mì cho anh.

Khi cả thể xác lẫn tinh thần cô đều đã lơ lửng phòng bị vì lưỡi biếng thì điện thoại chợt đổ chuông. Cô không nhìn số đã nghe máy, bỗng thấy giọng nói này như thể vọng tới từ một thế giới khác: “Cuối tuần còn một ngày.”

“Châu Tiểu Sơn đấy à?”

“Là tôi.”

Cô cầm điện thoại nhìn ra ngoài cửa sổ, màn đêm kiên cố như bức tường, làn sương trong đêm thu phủ khuất ánh đèn chiếu ra từ những ô cửa sổ.

Cổ họng nghẹn ứ, mãi lâu sau cô mới thốt nên lời: “Tôi quên mất. Mà tôi đã bảo với cậu rồi còn gì, tôi bận.”

“Rốt cuộc là bận hay là quên.”

“...”

“...”

Đúng lúc Tần Bân đi ra khỏi phòng tắm, cô vội vàng tắt máy, liền đó lại thấy hối hận, mình đang làm gì thế này? Nói chuyện điện thoại với học viên thì có gì phải giấu giếm chứ? Nghĩ vậy nhưng cô vẫn không gọi lại.

Đêm đó cô mơ thấy cậu ta, nhưng không hề lấy làm bất ngờ.

Gương mặt trắng trẻo quả thật rất điển trai, nếu nhìn kỹ thì gương mặt ấy đang nhìn cô, khẽ mỉm cười, rõ ràng có ý khiêu khích.

“Tôi đâu có nợ nần gì cậu.” Cô nói, “Sao cậu cứ bám riết lấy tôi như đòi nợ thế?”

“Ai bảo em không nợ tôi?” Tiểu Sơn trong giấc mơ ấy đáp, gương mặt thoát ần thoát hiện.

“Tôi là giảng viên của cậu.”

“Không phải.”

Dù có đang mơ, cô cũng không thích lằng nhằng nhiều, thấy trái ý mình liền muốn dứt ra. Đột nhiên người kia vươn tay định bắt lấy tay cô.

Cô choàng tỉnh, người đầm mồ hôi.

z

Chủ nhật trời mưa.

Sáng sớm Tần Bản đã gọi điện cho anh em đồng nghiệp thông báo tình hình ổn cả, Giai Ninh ngồi trên chiếc sofa cạnh cửa sổ căn móng tay. Anh cúp điện thoại, đi qua kéo tay cô: “Em làm sao thế? Lo lắng điều gì à?”

Cô đáp: “Chúng ta đừng ở nhà nữa, đi ăn cơm đi!”

Anh nói: “Trời đang mưa kìa.”

“Đi mà.”

Hai người tới nhà hàng Maxim cách nhà không xa ăn cơm Tây, tâm trí Giai Ninh để tận đâu đâu, ăn như nhai rơm, chốc chốc lại ngó ra ngoài. Trận mưa này dường như ngày càng nặng hạt, khăng khăng không chịu tạnh. Cô tự an ủi mình rằng, lần này không phải cô cố tình thất hẹn mà là ông trời không chiều lòng người.

Tần Bản gặp người quen nên đưa cô qua chào hỏi, đối phương cũng là một đôi còn trẻ, nghe nói Tần Bản và Giai Ninh sắp kết hôn bèn kéo bàn qua thảo luận xem cuối năm nay có nên cùng đi du lịch một chuyến. Tần Bản đề nghị đi Tây Tạng bằng tuyến tàu hỏa mới mở, vừa thú vị vừa có ý nghĩa. Giai Ninh nhìn điện thoại.

“Em có việc à?” Tần Bản hỏi.

Suy nghĩ lướt qua trong đầu, vừa mở miệng cô đã buột ra câu nói dối: “Em cứ cảm thấy ở phòng thí nghiệm có gì đó chưa ổn.”

“Vậy em mau đi đi.”

“Lát nữa anh tự về nhé?”

“Không sao. Em đi đi.”

Cô chạy vội ra ngoài, đến ô cũng không giương lên. Phóng xe trong màn mưa, lượn hai vòng từ phía Đông thành phố tới phía Tây, nhấn còi phóng vèo qua cổng trường, lướt qua sát sạt vạt áo của học viên như một cơn bão, bị cần gạt giảm tốc chà vào đến đau, cô lao thẳng tới dưới ký túc xá của Châu Tiểu Sơn mà lần trước đã ghé qua, thẳng kít lại.

Cô nhìn lại mình trong gương, mặt đỏ tía tai, tóc rối bù, hệt như chạy bộ tới đây vậy.

Có chút khinh bỉ chính mình.

Hoặc hôm qua không nên nuốt lời, hoặc là hôm nay dứt khoát không đến luôn, giờ đã về chiều, biết đưa cậu ta đi thăm quan ở đâu đây? Khuôn viên trường hay là Di Hòa Viên bên cạnh?

Tuy nhiên, đó không phải điều quan trọng, quan trọng là, cô thấy lúng túng.

Hút xong một điếu thuốc, Giai Ninh gọi điện cho Châu Tiểu Sơn, nhưng không ai nhận.

Cô nhìn lên trên, cửa sổ phòng cậu ta vẫn đang mở, một chạc cây dương lớn còn đưa hắt vào phòng.

Giai Ninh đợi một lát, rồi xuống xe lên tầng tìm cậu ta.

Trên đó không có nhiều người, hôm nay là Chủ nhật, có người làm thêm, ôn tập, lại có người hẹn hò, mỗi người một việc. Hành lang vắt nào là quần áo, tất, mùi mồ hôi, mùi cơ thể, mùi xà phòng quện vào nhau, cực kỳ hỗn loạn.

Phòng Châu Tiểu Sơn đang mở, trước khi vào cô ho một tiếng, vừa bước vào cô đã ngây người.

Tiểu Sơn không ở đó, nhưng có một cô gái trong phòng.

Cô gái rất trẻ, gương mặt thon gọn, đôi mắt to, miệng nhỏ mà đầy đặn, làn da màu yến mạch. Cô ta mặc áo trắng quần bò, cánh tay chắc khỏe, đường cong tuyệt đẹp, hình xăm tam giác màu đen trên vai trông rất bắt mắt.

Đó là một cô gái đẹp với gương mặt đặc biệt, giống như người Malaysia. Đôi mắt dường như có vẻ đẹp của vùng đất Nam Á. Cô ta nhìn Giai Ninh, vẻ bình thản pha chút ương ngạnh.

“Châu Tiểu Sơn đâu? Đây không phải là phòng cậu ta sao?” Giai Ninh cao giọng hỏi, rất dứt khoát, khí chất nghiêm nghị.

“Đúng là phòng của anh ấy.” Cô ta nói, “Anh ấy sẽ quay lại nhanh thôi.”

Cô ta ngồi trên ghế, xoay nửa vòng, nhìn chăm chăm vào Giai Ninh, đôi chân dài mặc quần bò bắt chéo lên nhau. Cô ta đi đôi giày mũi nhọn bằng da đen, mũi chân hếch về phía trước.

Giai Ninh thầm nghĩ, cô gái này đẹp thì có đẹp đấy, nhưng ăn mặc thế này, áo ba lỗ lại đi với giày da, đồng hồ lấn lộn, nếu là em gái cô, cô sẽ dạy cách phối quần áo thế nào để vừa đẹp lại vừa thoải mái, tránh cho bản thân phải chịu tội trên thì lạnh dưới thì nóng.

Giai Ninh đi qua, kéo một cái ghế khác ngồi, hỏi cô gái kia: “Cô là ai vậy?”

“Cô nói trước đi.”

“Tôi là giảng viên của cậu ta.”

Còn chưa dứt lời, Châu Tiểu Sơn đã bước từ ngoài vào, trong tay cầm một cái chậu sắt và khăn mặt, tóc ướt sũng, có vẻ vừa mới tắm xong.

Anh nhìn hai người, cô gái bỏ đôi chân đang bắt chéo xuống, từ từ ngồi thẳng người.

Có vẻ không định giới thiệu hai người cho nhau, anh nói với cô gái kia: “Em về trước đi.”

Giai Ninh giữ thể diện cho cô ta nên không nhìn, bèn lôi điện thoại trong túi ra nghịch, liếc mắt thấy đôi giày da mũi nhọn rời đi, khi tới trước mặt Châu Tiểu Sơn, bỗng nhiên dừng lại, không cam lòng nhưng cũng không biết làm thế nào.

Cô gái kia đi rồi, cô vẫn nghịch di động của mình. Chợt thấy chân Châu Tiểu Sơn bước đến bên cạnh.

Cô đang ngồi, anh thì đứng, hơi thở của người đàn ông trẻ dần dần phả lên đầu, rõ ràng là anh đang cúi người xuống, còn cô không dám ngẩng lên.

Cô ngửi thấy mùi sữa tắm của anh.

Cô ấn loạn phím di động.

Cô nghe thấy anh hỏi: “Cô hút thuốc đấy à?”

Cô lúng túng ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt được khảm lên gương mặt như ngọc của anh: “Đâu có.”

Anh đáp: “Nói dối.”

Khoảng cách quá gần, hơi thở phả vào mặt, cô không thể phản ứng, cũng chẳng cách nào trả lời, chỉ thấy mình như rơi vào trong đôi mắt anh.

Cũng may là cửa sổ đang mở, gió lạnh ủa đến mang theo mấy hạt nước mưa hắt vào mặt, Giai Ninh dần trấn tĩnh, nói: “Vớ vẩn! Tôi có hút thuốc hay không thì liên quan gì đến cậu.”

Giai Ninh nghiêng người ra sau rồi đứng lên, đi đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài: “Cậu xem, tôi giữ đúng lời hứa nhé, hôm nay trời mưa tôi còn đến đây, theo cậu chúng ta có thể đi đâu? Di Hòa Viên cậu đi rồi đứng không? Chả còn gì hay nhỉ?”

Châu Tiểu Sơn đứng đằng sau đáp: “Vây đi ăn, chúng ta đi ăn mì bò Lan Châu.”

Cô nhìn đồng hồ: “Bây giờ – là – bốn giờ.”

“Tôi đói.”

Trong quán cơm nhỏ cách trường không xa, cô ngồi đối diện, nhìn anh ăn mì, trầm nghĩ: Người này sao có thể luôn đặt yêu cầu quá đáng một cách hợp tình hợp lý như thế nhỉ?

“Cô không ăn à?” Châu Tiểu Sơn hỏi.

“Tôi ăn rồi.” Cô lật tờ Chuyện xưa ra.

Tiệm cơm gần trường học vì để cạnh tranh với canteen vốn chiếm ưu thế về địa điểm nên đồ ăn rất ngon. Từ mấy năm trước, khi Giai Ninh còn học ở Bắc Hoa đã là khách quen của món mì bò này, bây giờ nhìn Châu Tiểu Sơn đang ăn ngon lành, mùi mì bò lại một lần nữa đưa vào mũi, cô không nhịn nổi nữa nên dù biết rõ mà vẫn cố hỏi ông chủ.

“Có bát nhỏ không?”

“Không có. Tất cả đều năm đồng.”

Giai Ninh còn làm ra vẻ: “Cháu ăn không hết, ài, thôi được rồi, chú làm cho cháu một bát đi.”

Khóe miệng anh cong lên, như thể đang cười.

Bát mì của Giai Ninh được mang lên, cô cứ ăn mãi miết rồi cuối cùng cũng hết, cô nhắm mắt: Thế này có được không? Trưa đã ăn một miếng bít tết to cùng với tiramisu rồi.

Ra tính tiền, Châu Tiểu Sơn nói: “Để tôi trả.”

“Như thế sao được? Tôi mời cậu.”

“Tại sao nhất định phải là cô mời tôi?” Châu Tiểu Sơn hỏi.

“Tôi là giảng viên của cậu.”

Anh không lên tiếng.

Sau đó cô mới biết, đây là cách anh vẫn dùng để nói “Không”.

Ra khỏi quán cơm, mưa đã tạnh hẳn, ráng chiều màu cam nhạt phủ đầy trời. Không khí được gột sạch, cô hít sâu một hơi vào lồng ngực.

Thấy cô tra chìa khóa để mở cửa xe, Châu Tiểu Sơn đứng đằng sau hỏi: “Cô phải đi rồi à?”

“Ừ.” Cô đáp, nhìn anh, “Cảm ơn cậu đã mời tôi ăn mì.”

“Phải cảm ơn cô mới đúng.” Anh nói, “Đi xa như thế chỉ để ăn một bữa mì bò với tôi.”

Cô khẽ cười: “Cậu không cần phải bận tâm, tôi đã đồng ý với viện sĩ Vương rồi, lời cảm ơn này nên gửi cho ông ấy mới phải.”

Cô lái xe về nhà mà không còn sốt ruột như lúc đi nữa, nhích chậm chậm trong dòng xe tắc nghẽn, radio phát chương trình dự báo thời tiết ngày mai, thứ Hai nhiệt độ sẽ thấp hơn. Ngày Chủ nhật coi như kết thúc. Thành phố lớn thế này, cô chạy qua chạy lại cả buổi chiều chỉ để cùng Tiểu Sơn ăn một bữa mì bò.

Cô về đến nhà, thấy Tần Bân đang ở trong phòng sửa sang lại ảnh, anh nói: “Em gọi điện lại cho anh Mã Thiên Lý đi, anh ấy nói có chuyện gấp tìm em.”

Bây giờ cô mới nhận ra di động mình hết pin.

Vợ anh Mã làm nghiên cứu sinh du học bên Mỹ, chỉ còn anh ta và con gái ở lại Bắc Kinh, con gái đột nhiên bị ốm, giờ đang truyền nước ở bệnh viện, mà ngày mai anh Mã phải đi Nam Kinh họp, hết đường xoay xở nên đành nhờ Giai Ninh đi thay.

Lúc thu dọn va li, Giai Ninh dặn Tần Bản: “Ngày mai anh đến trường điền đơn xin đổi giờ hộ em, gần đây Bộ Giáo dục đánh giá độ chuyên cần rất nghiêm ngặt.”

“Không sao, anh quen rồi.” Tần Bản nói, “Nếu anh không phải đi săn tin, nhiệm vụ chủ yếu của anh không phải là ở nhà giúp việc cho cô giáo Cừu ư?”

“Cá nhân em cho rằng anh cực kỳ hiểu bản chất công việc của mình.”

Tần Bản gọi: “Giai Ninh, mau qua đây.”

“Đừng vớ vẩn, giờ em đang bận.”

“Không phải, em lại xem ảnh đi, bảo đảm mở rộng tầm mắt.”

Cô nghe thấy lời anh nói thì rất ngạc nhiên, bèn đi qua xem, chợt kinh ngạc kêu lên: “Đây là sông bạc hay hoàng cung vậy?”

“Sông bạc Petersburg, nơi tiêu tiền lớn nhất Đông Nam Á đấy, thế nào? Shock chưa?”

Tần Bản dùng ống camera loại nhỏ chụp không được nhiều ảnh lắm, nhưng vẫn có thể thấy sông bạc Petersburg kia vô cùng nguy nga lộng lẫy, roulette(*) bằng ngà viên bạc, bàn chơi bài bọc nhung màu lam, rồi cơ man nào là máy đánh bạc, máy đổ xúc xắc, máy cược ngựa... ở giữa còn có các cô gái bốc lửa quyến rũ, xinh đẹp đoạt hồn đủ mọi hình dáng từ phương Đông cho đến phương Tây, lướt qua lướt lại như những con thoi, còn các vị khách áo thom là lướt đang say mê uống rượu.

(*) Roulette: Một trong những trò cờ bạc nổi tiếng với đĩa xoay và các con số từ 1 đến 36 với các màu xen kẽ đỏ và đen, trừ xanh lá cây là 0 và 00.

Giai Ninh thấy mặt người trong tấm ảnh trông thật quen mắt, chỉ vào nói: “A, đây chẳng phải là...”

“Chính là ông ta.”

“Trời ạ, sao ông ta lại có tiền đi đánh bạc?”

“Giai Ninh, em thật ngốc. Ông ta không có, nhưng người nộp thuế thì có.”

“Mấy tấm ảnh này của anh thật là...” Giai Ninh ngồi xuống bên cạnh Tần Bản, “Anh không định tự chuốc lấy phiền phức đấy chứ?”

Anh click chuột đóng file ảnh lại, hồi lâu vẫn không nói gì. Đoạn anh quay đầu nhìn Giai Ninh, vẻ mặt không chút thay đổi: “Anh không biết.”

Sáng hôm sau Giai Ninh bay đi Nam Kinh, Tần Bản theo lời đến trường điền đơn xin đổi giờ cho cô, thầy Ngô quản lý các khóa học rất thân với anh, vừa đến đã hỏi chuyện kết hôn của hai người, bảo khi nào chuẩn bị cổ cưới nhất định sẽ tới.

Tần Bản cũng là người cởi mở, đang chuyện trò rôm rả, một nam sinh gõ cửa bước vào hỏi, giờ thực nghiệm của cô Cừu không học sao? Học viên đã chờ nửa tiết rồi.

Thầy Ngô nói: “Cậu xem, đầu óc tôi thế nào ấy, mãi nói chuyện với cậu mà quên cả thông báo cho học viên.”

Đoạn thầy quay sang phía cậu học viên kia: “Không học, tất cả các tiết trong tuần này đều nghỉ, cô Cừu tới Nam Kinh họp rồi. Châu Tiểu Sơn, cậu thông báo cho cả lớp nhé.”

Tần Bản liếc nhìn cậu nam sinh, không nhận được, lại liếc thêm một cái nữa, nhủ thâm trong lòng: Nam sinh trưởng thành cũng có dáng vẻ như thế cơ à? Mặt mũi thư sinh trắng trẻo thế kia lại còn học thạc sĩ ở đại học Bắc Hoa, có để cho người ta sống nữa không đây?

Anh chào tạm biệt thầy Ngô, xuống dưới tầng lấy xe, chiếc Ford của Giai Ninh sơn màu đỏ rực, như phản chiếu chính cá tính của cô.

Cậu học viên tên Châu Tiểu Sơn của Giai Ninh đang nói chuyện với người khác ở trước cổng, Tần Bản lại nhìn Tiểu Sơn, Tiểu Sơn cũng nhìn anh.

Anh tới tòa soạn gặp tổng biên tập, đưa đồng ảnh kia và bản thảo cho ông ta xem. Ông già trầm ngâm một lúc lâu rồi nói: “Nếu không có chuyện gì xảy ra thì tin này đúng là một quả bom lớn đấy.”

“Chú phải cháu đi không phải chính vì thế ư?”

“Phải xử lý.”

“Vâng.”

“Bây giờ cứ để đấy đã, cháu về nghỉ ngơi trước đi, vừa trở về không cần gấp gáp đi làm. Chú phải bàn bạc với phó tổng biên tập một chút. Hôm nào chúng ta sẽ mở một cuộc họp chuyên biệt nghiên cứu vấn đề này.”

Giai Ninh không có nhà ngày nào anh cũng chỉ xem tivi, hút thuốc rồi dạo quanh tiệm thú kiểng. Một hôm anh đang nghịch tai một chú cún Husky thì đột nhiên nhận được điện thoại của người bạn học cũ, tên Dương Danh Thanh, hẹn buổi tối đi uống rượu.

Dương Danh Thanh bây giờ rất nổi tiếng, công việc làm ăn vô cùng phát đạt, lái xe Porsche tới quán rượu, đồng hồ đeo tay còn sáng hơn cả đèn giao thông.

“Mười năm rồi bệ hạ không tìm thần, thần còn tưởng rằng sẽ không bao giờ được gặp lại bệ hạ nữa chứ.”

Dương Danh Thanh nói: “Tôi có một vụ làm ăn rất hời, nhưng chỉ cậu mới có thể làm được.”

“Cậu đùa đấy à?” Tần Bản hỏi, “Tôi mà biết làm ăn thì bây giờ đã chẳng cần đi nhờ xe Ford của vợ.”

Anh ta chụp lấy vai anh: “Cậu sẽ có Porsche.”

“Nói nghe xem nào.”

“Có người muốn mua vài thứ ở chỗ cậu.”

“...”

“Gần đây cậu có tới miền Nam một chuyến đúng không? Thật là, cậu đã bắt cần chụp hình một người bạn tôi rồi.”

“Thế là ý gì?”

“Ông ta muốn mua lại. Không có ý gì khác, nhưng đó là ảnh ông ta.” Dương Danh Thanh nhìn anh từ sau mắt kính, “Tần Bản, cậu ra giá đi. Bao nhiêu cũng được.”

Anh sắp xếp lại tất cả mọi việc trong đầu rồi nhìn lại một lượt, hoàn toàn rõ ràng, tổng biên tập nói phải mở cuộc họp chuyên biệt để bàn bạc nghiên cứu, nhưng trong cuộc họp ấy ông ta cùng bàn bạc với ai?

Thế giới này thật nhỏ bé, vị đây tổ nhân dân trong ảnh, lãnh đạo của anh và cả cậu bạn cũ học cùng trường này nữa, hóa ra đều cùng một giuộc.

Tần Bản rít mạnh vài hơi thuốc: “Cậu nói gì? Tôi không hiểu. Không phải là cậu đến ôn chuyện sao? Cái gì mà tới miền Nam? Tôi mới từ Triều Tiên về mà.”

Anh bạn học mặt không đổi sắc: “Ôn chuyện cũng được, Tần Bản, có nhớ năm tư đại học của chúng ta không, cả lớp đều trốn học, chỉ có mình cậu không trốn, còn mang giấy phép xin nghỉ ọi người, kết quả thế nào? Ngay trước lúc tốt nghiệp, thầy trợ giảng cách chức lớp trưởng của cậu, thành tích của cậu tốt như thế cuối cùng lại không đạt sinh viên xuất sắc. Cậu nói có đáng không?”

Tần Bản cười đáp: “Đúng là có chuyện như vậy. Nhưng bây giờ cậu nói với tôi cũng chẳng có tác dụng gì đâu, già rồi, thủ cựu rồi, không thay đổi được.”

Dương Danh Thanh dập thuốc, đưa danh thiếp cho Tần Bản: “Được lắm, nhưng cậu đừng có mạnh miệng, nếu muốn gì cứ liên lạc với tôi.”

Ngay cả câu “tạm biệt” Tần Bân cũng không nói với Dương Danh Thanh, anh gọi điện thoại cho Giai Ninh ở Nam Kinh xa xôi, cô đang ngủ, mơ màng nói: “Muộn thế này rồi anh còn gọi cho em làm gì?”

“Anh hỏi em một chuyện.”

“Ừm...”

“Em nói xem, anh là một phóng viên nổi tiếng, em là một nhà khoa học, hai ta có thiếu tiền không?”

“Tất nhiên là không.”

“Hai ta vì sao phải cố gắng làm việc, anh đi săn tin, em nghiên cứu khoa học?”

“Vì phồn vinh tổ quốc, vì nụ cười của mẹ.” Giai Ninh cười rộ lên ở đầu dây bên kia, “Lúc mới quen nhau không phải đã nói rồi sao?”

“Được rồi, anh hỏi thế thôi. Em ngủ ngon nhé, nhà khoa học xinh đẹp.”

Anh cúp máy, tính tiền rồi về nhà.

Lúc khởi động xe, Tần Bân nhớ tới lời Giai Ninh nói thì lấy làm hài lòng lắm, cảm thấy dù là phụ nữ hay công việc, sự lựa chọn và con mắt của mình quả không tồi.

Xe đang đi thì gặp đèn đỏ.

Cửa kính xe đột nhiên bị đập vỡ.

2. Chương 02

Chương 2

Bốn tên lưu manh ở phía ngoài vung gậy bóng chày đập nát cửa kính xe. Tần Bân nhanh chóng rút điện thoại ra gọi 110, còn chưa bấm số xong, đầu gậy đã chuẩn xác đánh thẳng vào chiếc điện thoại trên tay anh. “Bụp” một cái, màn hình điện thoại nổ mạnh, mảnh vỡ găm vào lòng bàn tay anh, máu chảy đầm đìa.

Một gã túm tóc Tần Bân lôi ra khỏi xe, anh vừa vươn tay ra tính vặn tay đối phương, bụng đã bị thoi một cú nặng, giấy sau bị một gậy vào đầu, trán đập mạnh xuống đất.

Toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong mười mấy giây, đầu Tần Bân bị gã nào đó lên gối một cái, mặt rê xuống mặt đường nhựa thô ráp, khoang miệng đầy mùi máu tươi, lại không thể cất nổi một tiếng.

Một tên dùng cây gậy gỗ gõ lên đầu anh, cuối cùng cũng mở miệng nói: “Anh giai cũng nhiều chuyện quá đây. Có người sai chúng tôi tới lấy đồ, lấy cái gì, có lẽ anh giai cũng biết? Đưa luôn đi, ài này đều rảnh nợ. Này, nghe thấy không?”

“Tìm... nhầm người rồi.” Tần Bân giãy giụa nói.

“Khốn! Đi theo mày tám con phố, vất vả mãi mới tìm được nơi yên tĩnh để nói chuyện, mày còn dám giả mồm với tao hả?” Cây gậy trong tay gã dồn thêm lực, giáng xuống, đau thấu tim, Tần Bân hoa mắt chóng mặt, cảm thấy có dòng chất lỏng nóng hổi chảy xuống.

“Có banh nào tôi ra, tôi cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra đâu.”

“Vậy tao giết mày, không phải mọi chuyện sẽ xong hết sao?”

“Tùy.”

“Người anh em, hôm nay tao sẽ dạy bảo mày.”

Tần Bân nhắm mắt lại lắng nghe tiếng chày vút gió lao nhanh tới, trong tuyệt vọng, mỗi tế bào trên cơ thể tựa như đều cuộn tròn lại mặc số phận. Nhưng đúng lúc đó, anh lại cảm thấy cổ được thả lỏng, đầu gối

cứng rắn vốn ghì chặt anh bị một lực mạnh hơn rất nhiều xốc lên, anh cố nén đau định đứng dậy nhưng lại bất lực, thân thể như bị xé rách.

Tiếng vật lộn, tiếng hung khí vụt gió vun vít, tiếng xô xát kịch liệt, tiếng xương cốt răng rắc... Máu trên đầu anh chảy xuống, chảy vào trong mắt, mắt anh nhòa đi, đột nhiên những âm thanh đó hoàn toàn ngưng bật, có người nhẹ nhàng ch lấy vai anh, anh ngẩng đầu nhìn, dưới ánh trăng màu đỏ hiện ra một gương mặt trẻ tuổi trắng trẻo, người đó hỏi anh: “Anh có ổn không?”

Anh nhận ra cậu ta, mấy ngày trước đã từng gặp, học viên của Giai Ninh ở Đại học Bắc Hoa, Châu Châu Sơn Sơn gì gì đó.

Chuyện về sau đó, vì chấn thương ở đầu nên Tần Bản không nhớ rõ.

Rất lâu sau anh mới tỉnh lại, nằm ở trên giường bệnh, cả người đều quấn băng, tay bị ai đó nắm lấy, anh liếc nhìn, là Giai Ninh.

Thấy anh đã tỉnh, cô khẽ gọi: “Tần Bản, có nghe thấy em nói không?”

Anh cất tiếng “Có.” Rồi ngập ngừng: “Xui thật, anh lái xe tệ hơn em nhiều quá.”

“Đừng nói dối, em biết hết rồi. Ai mà lại có thù oán lớn như thế này với anh? Liệu có phải...” Cô hạ giọng, “Liệu có phải vì loạt ảnh kia không?”

Anh nghĩ thầm, cô gái thông minh này thật tinh tường, biết mấy chuyện rắc rối ấy để làm gì cơ chứ? Họng nghẹn ứ không nói nên lời, anh cau mày.

Tưởng anh có ý khác, Giai Ninh bèn nói: “Anh yên tâm, em không nói ẹ anh biết đâu.”

Anh đáp: “Học viên của em cứu anh.”

“Ừm.” Giai Ninh nhìn anh, “Em biết rồi, là Châu Tiểu Sơn. Cậu ấy gọi điện thoại tới Nam Kinh báo cho em.”

“Nhớ cảm ơn người ta nhé.”

“Không cảm ơn mà được sao?”

Giai Ninh bắt an: “Em thấy nhất định là bọn họ muốn số ảnh kia, chúng ta phải báo cảnh sát thôi.”

“Anh đã tính rồi.” Anh nói, “Đưa anh điều thuốc.”

Giai Ninh sờ túi: “Em hết rồi, để em đi mua cho anh.”

“Nhanh nhé.”

Giai Ninh đứng dậy, nhìn chằm chằm vào anh, hồi lâu vẫn không động đậy.

Tần Bản tỏ vẻ khó hiểu: “Sao vậy?”

“Tạo hình của anh khá đẹp, rất giống xác ướp, có giá trị khảo cổ.”

Tần Bản đỏ khốc đỏ cười: “Em có chút tình người nào không hả?”

Cô cười khanh khách khép cửa lại, đứng trước cửa, thở dài một hơi, nụ cười bỗng nhiên biến mất, đôi vai mỗi mệ rũ xuống, lặng một lúc lâu. Tiểu Sơn ngồi trên băng ghế dài, nhìn cô hỏi: “Anh ta tỉnh rồi à?”

“Ừ.” Giai Ninh đáp, “Tỉnh rồi.”

Anh đứng dậy: “Tôi đi đây.”

“Tôi tiễn cậu.”

“Không cần.”

“Anh ấy cũng cần mua vài thứ mà.”

Hai người đi thang máy xuống, được nửa đường thì có người bước vào, đó là một ông cụ hơn sáu mươi tuổi, mặc đồng phục bệnh nhân, cả người chống lên một cái nạng. Tiểu Sơn đưa tay ra đỡ lấy ông.

Ông cụ nói: “Trời hôm nay đẹp thật.”

Tiểu Sơn trả lời: “Nhưng cũng không thể ở ngoài quá lâu được. Ông phải cẩn thận nắng gắt cuối thu nhé.”

Giai Ninh và Tiểu Sơn ra khỏi tòa nhà lớn của bệnh viện, đi qua vườn hoa, tiến thẳng về phía cổng. Ánh mặt trời ấm áp buổi trưa mùa thu phủ lên người, tựa như một đôi tay vuốt ve nỗi lòng.

Giai Ninh lên tiếng trước: “Bố mẹ tôi ly hôn lâu rồi, từ nhỏ tôi đã phải sống tự lập, vì vậy tôi sợ nhất là cô đơn. Tôi thích cô em gái cùng cha khác mẹ, thích bạn bè, học sinh, cũng thích anh ấy, họ mang đến cho tôi cảm giác an toàn. Nếu như anh ấy thật sự xảy ra chuyện gì, quả thật tôi không biết phải làm thế nào nữa, vì vậy, tôi muốn cảm ơn cậu, Châu Tiểu Sơn, cảm ơn cậu đã cứu anh ấy. Sau này nếu có yêu cầu gì, cậu nhất định phải nói với tôi.”

“Tôi có làm gì đâu.” Tiểu Sơn nói, “Tôi chỉ báo cảnh sát thôi.”

Giai Ninh nhìn Tiểu Sơn, anh mặc sơ mi quần dài, dáng người cao ráo nhưng hơi gầy, không cường tráng bằng Tần Bân. Cô đáp: “Dù sao đó cũng là cú điện thoại cứu mạng.”

Giai Ninh mua xong thuốc lá cho Tần Bân thì đưa Tiểu Sơn ra bến đò tàu điện ngầm, trên đường đi, cô cố ý nói cho anh biết: “Đây là thuốc mua cho Tần Bân.”

“...”

“Hơn nữa.” Giai Ninh khẽ cười nhìn anh, “Thế giới này cũng thật nhỏ, sao người tình cờ cứu bạn trai tôi lại là cậu í?”

Tiểu Sơn đứng lại, như đang tự hỏi vấn đề này, nơi đây người qua lại thưa thớt, tiếng còi xe ít ỏi, gió và lá cây cũng thỉnh thoảng, anh không nói lời nào, lúc này ngay cả thời gian cũng như thoáng dừng trôi.

Đoạn, anh trả lời: “Tôi biết đó là bạn trai cô. Tôi đi theo anh ta vài ngày rồi.”

Cô kinh ngạc nhìn anh.

“Tôi đi theo anh ta, là muốn xem anh ta sống ra sao, anh ta là người như thế nào.” Tiểu Sơn đáp thẳng thừng.

“Tại sao?” Cô chỉ hỏi được câu này.

Anh không trả lời mà lại vươn tay về phía cô, nâng gương mặt nhỏ nhỏ của cô lên, quai hàm nhỏ xinh của cô có đường cong khá khớp với lòng bàn tay anh, giữa hai người là khoảng cách một cánh tay, nhưng lại như đã hòa làm một.

Bị giữ chặt cằm, không thể tránh thoát, không thể suy nghĩ, cũng không thể cử động, Giai Ninh chỉ đành nhìn gương mặt Tiểu Sơn dưới ánh sáng ngược, mắt hoa cả lên.

Những ngày sau của cô quả thực rất bận rộn, vừa chăm sóc Tần Bân đang nằm viện, vừa phải kiểm tra kỹ lưỡng lần cuối bản báo cáo ứng dụng của vật liệu A, còn phải lên lớp.

Những lúc làm việc cô thường xuyên ngăn người, tự hỏi: Thời gian là một thứ rất kỳ lạ, chàng trai trẻ tuổi kia vừa rồi làm một chuyện táo bạo như vậy, nhiều năm sau nhớ lại liệu cậu ta có cảm thấy buồn cười và hối hận không? Giống như khi còn ở Mỹ, cô cũng từng phải đối mặt với cảm dỗ. Mel là một chàng trai da trắng, cao ráo đẹp trai, có nụ cười rất đáng yêu, hai người cũng từng hẹn hò, nhưng cuối cùng cô lại chọn phòng thí nghiệm – nơi đem lại tình cảm yên ả, về nước sống cùng Tần Bân. Hiện giờ nhớ đến Mel, cô cảm thấy anh ta chẳng thể sánh được với loại rượu mơ của miền Nam California mà cứ khiến người ta luyến lưu.

Ý nghĩ này khiến cô dần lấy lại bình tĩnh, cũng chắc chắn hơn với sự lựa chọn của mình. Gặp lại Tiểu Sơn khi lên lớp dạy học, lúc nào cô cũng rất thận trọng, ngay cả nụ cười cũng dè chừng, không thể bộc phát tâm tình khi nói chuyện, cố gắng tỏ ra ôn hòa.

Vừa khỏe hơn một chút, Tần Bân liền tìm danh thiếp của Dương Danh Thanh, gọi ngay cho gã, đi thẳng vào vấn đề: “Các người ép tôi rồi đấy.”

Dương hỏi lại: “Sao cậu lại nói thế?”

“Đừng có phủ nhận, trong lòng cậu hiểu rõ.”

“ ... ”

“Thứ cậu muốn, tôi đã lưu trong blog cá nhân rồi, nếu bốn ngày tôi không đăng nhập, blog này sẽ chuyển sang chế độ công khai, cậu biết đấy, làm phóng viên, không có kế hoạch dự phòng, tôi có thể tồn tại sao?”

Giọng điệu Dương Danh Thanh bỗng nhiên trở nên vô cùng kỳ lạ: “Tôi không tài nào hiểu nổi, cậu kiếm được bao nhiêu tiền? Được bao nhiêu ích lợi thực tế? Sao cứ thích để tâm vào chuyện vụn vặt như thế? Chúng ta sống để làm gì? Phân cao thấp với ai chứ?”

“Chắc cậu hiểu tình hình rồi chứ? Tôi không nói nhiều nữa.” Tần Bản chực cúp máy.

“Không những hiểu tình hình của cậu, tình hình nhà cậu tôi cũng hiểu. Tình hình của chị dâu tôi cũng hiểu. Cô ấy làm ở Bắc Hoa đúng không? Giỏi quá nhỉ, đây không phải là Marie Curie của Trung Quốc sao? Anh bạn, tôi bảo này, cậu không quan tâm đến cô ấy luôn sao?”

“ ... ”

Dương Danh Thanh ngắt điện thoại.

Tần Bản không giống Giai Ninh, anh không phải là người được trời phú cho tư chất thông minh, nhưng chăm chỉ cầu tiến cho nên cũng thi đỗ đại học danh giá, trở thành sinh viên có thành tích nổi trội. Sau khi tốt nghiệp, anh theo nghề phóng viên, ngày ngày phải chạy đôn chạy đáo săn tin, không những thể xác mà cả tinh thần cũng vô cùng mệt mỏi, chứng kiến quá nhiều thói đời đổi trắng thay đen; quá để ý xem cái gì là đúng, cái gì là sai; tính cách bộc trực được di truyền từ cha ông nông dân miền Tây Bắc không thể thay đổi. Giờ ngẫm lại, nếu ngày đó Châu Tiểu Sơn không cứu anh, có lẽ cái chết đã cận kề rồi, nhưng anh vẫn không cam lòng giao bằng chứng ra. Chuyện khiến anh khó xử là giờ đây anh không chỉ có một mình, mà còn có Giai Ninh, anh không thể không quan tâm đến cô.

Một bên là đạo đức làm người và lương tâm nghề nghiệp, một bên là an nguy của người mình yêu, đầu Tần Bản lại bắt đầu đau.

Sẩm tối, vừa đi ra khỏi bệnh viện, Giai Ninh nhận được điện thoại của viện sĩ Vương: “Giai Ninh, khi nào em mới đến thế?”

Cô sững sốt một lúc mới nhớ ra hôm nay là sinh nhật của viện sĩ Vương, ông mở tiệc ở nhà, cô vội trả lời: “Em đến ngay đây, đến ngay đây.”

Cô mua hoa tươi và trái cây bắt taxi đến nơi, trời vẫn chưa tối hẳn. Viện sĩ Vương ưa rộn rã, mời rất nhiều bạn thân và học trò, cạnh cửa còn có lẵng hoa do một ủy viên Quốc hội gửi đến, Giai Ninh vừa vào đã thấy phòng khách chật kín người, thật là náo nhiệt

Cô đi qua chúc mừng sinh nhật viện sĩ Vương, ông vừa giới thiệu cô học trò xuất sắc cho bạn tốt bên cạnh vừa nói, các ông xem thanh niên trưởng thành nhanh cỡ nào, Giai Ninh mới hai sáu tuổi đã một mình đảm nhận một phần công trình rồi đấy.

Giai Ninh luôn miệng nói thầy quá lời, nghĩ bụng không biết đến khi nào mới được ăn bánh gato đây. Viện sĩ Vương bảo, em xuống bếp tìm cô xem, bà ấy đang làm mì, xuống làm một bát trước đi.

Giai Ninh hỏi ông, sao thầy biết em đói bụng?

Viện sĩ Vương nhở giọng nói, từ lúc bước vào ánh mắt em chưa từng rời khỏi cái bánh sinh nhật.

Giai Ninh cười khì chuồn đi, viện sĩ Vương bảo, tí nữa quay lại đây nhé, thầy giới thiệu mấy người bạn cho em làm quen.

Người rất đông, trong phòng làm việc, trong hành lang, túm năm tùm ba, mọi người nhẹ nhàng hỏi thăm nhau, hòa nhã nói chuyện phiếm về những vấn đề quan trọng cần giải quyết sắp tới, về luận văn, về các tác phẩm chuyên ngành được công bố. Quả là nơi các nhân sĩ trí thức tụ hợp, đơn giản mà sống động. Nhưng ngôi trường này đứng đầu toàn quốc về ngành công nghệ, bữa tiệc nhỏ đây, nếu so trình độ của người tham dự chắc chắn không thể kém một cuộc hội thảo khoa học cấp quốc gia.

Giai Ninh phải đi qua ban công mới có thể tới phòng bếp, góc ban công đối diện hồ Thành Công hình như có một người đang đứng.

Không nhìn rõ, nhưng chỉ qua dáng vẻ, cô đã biết người ấy là ai.

Giai Ninh bước nhanh, cô phải rời khỏi nơi đó, nhưng chưa đi được vài bước, chân đã cứng ngắc xoay trở lại, bước từng bước về phía cậu ta.

Ánh trăng làm chứng tất cả, rõ ràng là... cô đã bị mê hoặc.

z

Giai Ninh hỏi: “Cậu cũng tới à?”

Tiểu Sơn xoay người lại nhìn cô, gật đầu, nói xin chào.

Giữa thu, từng làn gió ẩm từ từ lướt qua mặt hồ, Tiểu Sơn vẫn mặc bộ quần áo làm bằng vải bông kia, cổ tay áo trong gió đêm khẽ lay động, khuôn mặt tuần tú của anh toát ra khí chất mộc mạc

Muốn nói gì đó, lại không biết nên nói gì.

Trước mặt như có cả con sông không thể vượt qua, Giai Ninh dè dặt: “Cậu mặc phong phanh quá, trời lạnh thế này, phải mặc thêm chứ, Tiểu Sơn.”

“Cô quan tâm đến tôi vậy sao?” Tiểu Sơn hỏi.

Cô lưỡng lự một lúc lâu sau mới nói: “Đương nhiên.”

“Cừu Giai Ninh, sao cô cứ phải ra về đạo mạo như thế?” Ngừ điệu thông thả, anh bước từng bước về phía cô, “Giống như đang đeo mặt nạ vậy.”

Tiến gần theo nhịp bước chân, mặt anh dần hiện ra rõ ràng, đây đúng là gương mặt hủy hoại lòng người, lại luôn giữ vẻ ngây thơ bình lặng.

“Vậy tôi không nên quan tâm cậu phải không?”

“Tại sao lại phải quan tâm.”

“Cậu là học viên, tôi là giảng viên.”

“À, ra là vì thế.” Anh khẽ cười.

“Đúng vậy, chính là vì thế.”

“Nói dối.”

“...”

“Em lại nói dối. Cừu Giai Ninh.”

Đương nhiên cô biết anh nói đúng, nói dối là phản xạ tự nhiên để bảo vệ bản thân. Châu Tiểu Sơn không coi cô là cô giáo, vậy cô có coi anh là học viên không? Nếu có, vậy tại sao từ trước tới nay mỗi một cử chỉ mỗi một lời nói của anh đều khiến cô lo lắng? Nếu có, tại sao cô luôn phải mâu thuẫn, do dự? Nếu có, tại sao giờ khắc này cô lại nhìn ánh sáng kia trong mắt anh với vẻ say đắm như vậy? Không thể bỏ chạy, cũng không có chỗ trốn.

Không thể trốn.

Đúng lúc này cậu đàn em khóa dưới tới giải vây: “Sao chị lại ở đây hả Giai Ninh? Thầy đang tìm chị đấy, đi với em nào.”

Bị người nọ túm đi, lòng đầy bất an, cô tiến vào phòng khách, nhìn viện sĩ Vương, lại nhìn mọi người xung quanh, mỉm cười, nói chuyện, nhưng dường như không thể nghe thấy gì, chỉ có tiếng Tiểu Sơn văng vẳng bên tai: “Nói dối.”

Khấp người Giai Ninh mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Giai Ninh, Giai Ninh.” Thầy Vương gọi, khẽ bắt lấy tay cô.

Lúc này cô mới nhớ ra phải đi xã giao, lại khoác lên gương mặt vẻ tươi cười quyến rũ, nói với người bạn mới: “Ồ, xin chào...”

Hai người mặc thường phục một họ Lưu một họ Triệu, đến từ Tửu Tuyền, là những người phụ trách hạng mục vật liệu tàu vũ trụ có người lái, bọn họ mang rượu vang xanh đến cho viện sĩ Vương, Giai Ninh nhấp một hơi, vị ngọt thơm đậm đà.

“Tương truyền nho Tân Cương ngon, nhưng thực sự ngon phải là nho băng ngấm sương sau thu của vùng Cam Túc mới đúng.” Ông Lưu nói, “Nhiều đường, nhiều dinh dưỡng, vị ngọt lại vừa. Lãnh đạo cấp trung ương ai cũng uống loại rượu này.” Nói xong lại rót một ly cho Giai Ninh.

Giai Ninh cười nói: “y dà, rượu của quân đội, tôi không dám uống nhiều.”

Ông Lưu nói: “Nếu hạng mục này hoàn thành thì cô Cừu chính là công thần của quốc gia, khi đó, chẳng đến lượt chúng tôi mời rượu nữa đâu.”

Lời khen dễ nghe, hoàn cảnh ấm cúng, trong tay có rượu ngon, Giai Ninh biết mình hiện giờ hoàn toàn là người tham vọng, dục vọng lộ ra từ chót lưỡi đầu môi đến tận sâu đáy lòng. Cô mặc sức uống, một ly đón một ly.

Dưới tác dụng của cồn, dục vọng làm càng càng hiện rõ.

Lúc này, cô đang ngồi trong taxi, bên cạnh là Tiểu Sơn. Bữa tiệc của viện sĩ Vương kết thúc, anh bảo đưa cô về nhà, cô không từ chối. Cô không còn lòng dạ nào để cố làm ra vẻ nữa, có thể chẳng kiêng nể gì, từ từ đưa mắt thận trọng nhìn anh, trong bụng thầm khen, anh chàng Narcissus chỉ yêu bản thân trong thần thoại Hy Lạp cũng không đẹp đến thế.

Biết rõ đang bị cô nhìn chăm chú, nhưng anh vẫn luôn nhìn về phía trước, gương mặt không có biểu cảm gì, tĩnh lặng như nước.

Cô cũng biết hành vi của mình không phù hợp, khẽ mỉm cười, khéo mắt kết lại một giọt nước.

Đột nhiên anh vươn tay, túm lấy bàn tay đang đặt trong vạt áo khoác của cô, rồi nắm thật chặt, động tác cực kỳ chuẩn xác. Cô không trốn tránh, mặc anh dần tăng thêm lực, trong cái siết tay này như chứa đựng sự tức giận, khó chịu, oán hận đối với khoảng cách giữa họ, còn cả sự khinh bỉ với lớp nguy trang trước nay của cô. Gương mặt cô vẫn tĩnh lặng, chẳng chút sợ hãi, nhưng cái nắm tay kia lại như hàm chứa những cơn sóng ngầm cuộn cuộn, siết tới mức cô cảm thấy đau buốt.

Xe dừng lại dưới nhà cô, hai người đều không cử động.

Giai Ninh hít một hơi, gắng sức giãy ra khỏi tay anh, trả tiền cho tài xế rồi nói: “Chú ơi, nhờ chú đưa cậu ta về Đại học Bắc Hoa.”

Cô xuống xe, nói với Tiểu Sơn qua cửa kính: “Cảm ơn cậu, hôm nay muộn rồi, nếu không nhất định sẽ mời cậu lên chơi. Cậu về sớm đi, mai còn có tiết.”

Cô thấy hình như anh khẽ mỉm cười, biểu cảm nhỏ này chỉ thoáng qua giây lát, rồi anh gật đầu, để cô lên nhà.

Cô xoay người, vẻ mặt lập tức lộ rõ vẻ suy sụp, cô uể oải lê từng bước.

Đột nhiên cô nghe thấy tiếng anh gọi: “Cừu Giai Ninh.”

Cô quay đầu lại. Tiểu Sơn đang đứng cạnh xe, tay rút túi quần, đầu nghiêng nghiêng, như thể muốn nhìn cô thật kỹ.

Chất giọng pha chút khẩu âm miền Nam, anh nói rõ ràng từng chữ từng chữ, như rơi vào lòng cô: “Nếu tôi nói tôi thích em, tôi muốn có em, em sẽ không để ý phải không? Người Bắc Kinh sẽ nói thế nào nhỉ? Em không thích. Đúng chứ?”

z

Cô nhìn vật liệu A đang phát quang ánh sáng màu xanh trong lò kiểm nghiệm cực nóng đạt 5000 độ C, cảm thấy ít ra vẫn còn một số thứ mình có thể nắm bắt. Thí nghiệm với nhiệt độ cao, tính chất vật liệu cực tốt, tỉ lệ hao mòn giảm năm mươi phần trăm so với hợp kim titan luyện theo cách truyền thống. Cô gọi điện thông báo cho viện sĩ Vương, ông rất vui, nửa tháng nữa, bọn họ sẽ thực hiện thí nghiệm độ ăn mòn trong axit của vật liệu A, ông muốn đích thân tham gia.

Tần Bản chuyển từ bệnh viện về nhà, tâm trạng bí bách. Anh phải đối mặt với sự lựa chọn, nhưng không muốn làm Giai Ninh lo lắng, hôm nay cố ý muốn thử một chút xem thế nào.

“Dự án này quan trọng với em lắm à?”

Giai Ninh đang nấu canh cá, liền quay qua liếc anh một cái: “Anh đang đùa gì thế, Tần Bản? Rất quan trọng, vô cùng quan trọng... Mau, đưa rượu cho em.”

Lúc ăn cơm cô giải thích với anh: “Phải nói thế nào với người học xã hội như anh nhỉ? Kỹ thuật hàng không áp dụng cho công nghiệp dân dụng, anh hiểu chứ?”

“Ừ, vật liệu, công nghệ, hóa sinh. Mấy cái đó anh hiểu.”

“Công nghệ hàng không của quân đội nhờ có chính phủ dốc sức hỗ trợ cùng nguồn vốn đầu tư khổng lồ, cho nên luôn đứng đầu trên mọi phương diện, mỗi lần đổi mới công nghệ sẽ giải mã công nghệ cũ để dùng trong dân dụng, việc này mang đến hiệu quả và lợi ích rất lớn.”

“Chúng ta toàn dùng lại đồ thừa của người ta.”

“Dùng vật liệu hàng không làm bát cho anh ăn không được hả?” Giai Ninh nói tiếp, “Vật liệu A mà phòng thí nghiệm của bọn em đang làm hoàn toàn là dự án tự nghiên cứu của đại học công lập, nhưng lại đạt tới, thậm chí vượt qua tiêu chuẩn hàng không, cho nên được quân đội cực kỳ coi trọng, bọn em chỉ cần thông qua được đợt kiểm nghiệm là họ sẽ tiến hành hợp tác. Khoa học kỹ thuật dân dụng giúp kiến thiết hàng không vũ trụ. Nói cách khác, Mai Siêu Phong hoàn toàn lĩnh ngộ được Cửu m Chân Kinh, phản lại Hoàng Dục Sư. Anh nói xem ý nghĩa của nó lớn thế nào?”

“Vây vô lâm giang hồ lại nổi sóng phân tranh rồi.”

Giai Ninh gấp miếng cá cho Tần Bản, cười nói: “Bảo mật cũng rất nghiêm ngặt. Ngoài em và thầy, không có người thứ ba biết phương pháp điều chế và tinh luyện vật liệu.”

Tần Bản nâng cốc Coca lên: “Kính Mai Siêu Phong.”

Giai Ninh đáp: “Cảm ơn Huyền Phong sư huynh.”

“Tôi đại diện cho Tổ quốc hỏi một câu: Nếu có cơ quan nghiên cứu nước ngoài muốn chiêu mộ em, lương bổng rất hậu, liệu em có mang cơ mật quốc gia sang đó không?”

Giai Ninh trả lời: “Nếu em muốn vài ba tác đất ở nước ngoài thì lúc trước còn về nước làm gì?”

“Không phải là vì anh sao?”

“Quên mất, quên mất, đúng rồi, chủ yếu là vì anh.” Giai Ninh cười nói.

“Nếu...” Tần Bản nhìn cô, “... anh cũng muốn xuất ngoại thì sao?”

Đôi đũa trên tay cô khựng lại, cô sững sờ nhìn anh.

“Nói đùa thôi, đùa thôi mà.” Tần Bản gấp cá: “Con cá này chắc thịt thật đấy. Ngon quá.”

Trời dần chuyển lạnh, lúc làm thí nghiệm có một nữ học viên không ngừng ho.

Giai Ninh đi đến bên cạnh cô gái nói: “Đi bệnh viện chưa?”

“Em đi khám và mua thuốc rồi nhưng có vẻ không ổn lắm.”

“Không khỏe thì phải truyền nước, cô thấy bệnh em nặng hơn thì phải?”

“Vâng, em ổn mà, cảm ơn cô Cừu.”

Cô nữ học viên ấn vài lần mà tia lửa điện vẫn chưa phóng ra, bèn cúi xuống quan sát, tay vẫn còn đặt chỗ công tắc. Giai Ninh thấy cô bé ho khan một tiếng, đầu ngón tay đẩy chốt ra. Lửa điện chợt lóe, đốt cháy phốt pho, bùng lên ngọn lửa trắng. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, cô vươn tay ra bảo vệ khuôn mặt cô nữ sinh, chỉ cảm thấy mu bàn tay mình đau muốn chết, nhịn không được thét lên. “Aaaaaaaaaa!”

Ngay tức khắc, một bàn tay khác phủ lên tay cô, tay kia dập tắt lửa. Cô đau đớn ngẩng đầu lên, là Tiểu Sơn.

Các học viên vội chạy lại hỏi han rồi rít xem cô giáo có bị thương hay không, Giai Ninh đỡ cô bé kia đứng lên: “Vừa rồi cô không đẩy ngã em chứ?”

Cô gái lo lắng khóc òa: “Cô, cô và Châu Tiểu Sơn mau tới bệnh viện xem tay thế nào đi.”

Giai Ninh và Tiểu Sơn ngồi ở khoa ngoại bệnh viện chờ bôi thuốc, mu bàn tay cô, lòng bàn tay anh đều bị thương, cũng may không nghiêm trọng lắm, trên làn da hồng nhẵn nhẵn rộp lên.

Hai người không nói gì, cô nhớ tới một tiểu phẩm trước đây từng xem: Con buôn bắt hợp pháp Hoàng Hoành và khách hàng Tống Đan Đan bị dính chặt hai tay lại với nhau, đi tới đâu cũng phải ở bên nhau, mới đầu còn cãi cọ, sau đó chấp nhận sự thật quyết định cùng đi xem phim. Cô càng nghĩ càng vui vẻ, nếu sự cố kia đúng lúc, cô và Tiểu Sơn cũng sẽ như thế, vậy không ai có thể trách cô không tuân thủ đạo đức nghề giáo.

Bôi thuốc xong, hai người ra khỏi bệnh viện.

Tiểu Sơn đi sau cô nói: “Vết thương của cô khá nặng, hơn nữa lại ngay trên mu bàn tay, chỉ sợ sau này sẽ để lại sẹo. Cô phải cẩn thận một chút.”

Không quay đầu lại nhìn anh, cô thoải mái nói: “Chỉ cần thời gian thôi. Qua mùa hè sẽ không lưu lại chút dấu vết nào nữa đâu mà.”

3. Chương 03

Chương 3

Cai thuốc hai tháng, Giai Ninh bắt đầu hút lại. Bật lửa, châm điếu, chậm rãi hít một hơi, nicotin ủa vào chào hỏi khí quản trong lồng ngực, cô chợt thấy cực kỳ khoan khoái. Một tay cầm điếu thuốc, tay kia ấn phím tra tài liệu, đó là trạng thái lý tưởng nhất của Giai Ninh.

Tần Bản ngồi bên kia cười vui vẻ: “Sớm biết thế này còn cai làm gì? Trước nay anh chưa bao giờ làm khổ mình.”

“Anh nói đúng, rất đúng.” Cô trở tay vào anh.

Tần Bản bảo: “Anh muốn mời Châu Tiểu Sơn ăn cơm.”

“Hà? Tại sao?”

Anh nhìn cô: “Em quên rồi à? Cậu ta đã cứu anh.”

Cô ngẫm lại: “Không cần thiết.”

“Ý em là cậu ta không cần thiết phải cứu anh hay là bọn anh không cần thiết phải ăn cơm với nhau?”

“Đại phóng viên à, ngài đừng đầu võ mồm với em nữa, anh muốn mời thì cứ mời, em không đi được đâu, em bận lắm. Hơn nữa, em không muốn ăn cơm với học viên.”

“Em vốn rất tốt với học viên cơ mà, lời cái tật xấu này ra từ khi nào thế?”

Cô không nói gì, chuyên chú lên mạng.

Lần trước về Mỹ gặp lại bạn cũ, hai cô vẫn còn độc thân, lần sau gọi, cô bạn kia đã nói muốn kết hôn với một người nước ngoài. Giai Ninh kinh ngạc hỏi: “Sao lại quyết định như thế? Người đó là mới quen hay quen lâu rồi?”

Cô bạn ở bên kia đại dương nói: “Quen lâu rồi, trước kia chưa từng nghĩ có thể kết hôn, nhưng cuối cùng cũng quyết định.”

“Chất xúc tác là gì?”

Cô bạn cười rộ lên: “Giai Ninh, nói nữa thì phải trách cậu đấy.”

“Tớ?”

“Có nhớ lần tụ họp trước không? Chính là lần ở nhà hàng Vân Nam đấy, được nửa bữa thì cậu chuồn mất, bỏ bọn tớ lại.”

Cô ấp úng không trả lời được, đương nhiên là cô nhớ rõ lần đó, cô gặp Tiểu Sơn bỏ học đã lâu đang làm việc ở đây, lòng đầy cảm phẫn đứng trong đại sảnh lý luận với quản lý, thu hút vô số ánh mắt quần chúng, sau đó Tiểu Sơn lấy áo bọc cô vào rồi đưa về nhà, tiếp đó anh giẫm nát điều thuốc của cô xuống đất.

Cô bạn muốn thổ lộ hết, không nhắc tới sự thất lễ của cô nữa, tiếp tục nói:

“Lúc đi cậu hỏi bọn tớ, yêu là gì, cậu còn nhớ không?”

“Nhớ, rượu vào lời ra ấy mà.” Giai Ninh đáp, “Nhục quá đi.”

“Bọn tớ thảo luận rất lâu mà vẫn không có kết quả, đến lúc ngồi trên máy bay tớ vẫn nghĩ mãi. Đang đi bỗng dưng gặp sự cố, túi đường khí rơi xuống, khi đó tớ chợt nhớ tới anh ấy, tớ từng thấy anh ấy ở cùng một người con gái khác, tớ thấy đau...”

“...”

“Mạng tớ coi như lớn, máy bay tiếp đất ở Hawaii, bọn tớ đổi máy bay quay về Los Angeles thì đã là hai ngày sau rồi. Anh ấy luôn đứng ở sân bay chờ tớ.” Cô dừng một lát. “Giai Ninh, cậu biết không, anh chàng ngoại quốc đó mấy ngày liền không rửa mặt chải đầu, trông thật vô cùng xơ xác, tiều tụy. Vừa xuống máy bay, tớ hỏi ngay, Jason, sao anh lại thành ra thế này? Anh ấy trả lời, em không trở về được, anh chỉ cảm thấy rất đau, làm gì còn thời gian sửa sang sắc đẹp nữa?”

Giai Ninh nghe xong, hồi lâu mới nói: “Sau đó quyết định kết hôn luôn hả?”

“Ừ. Đi được đến lúc nào thì cứ đi đến lúc đó thôi, bắt đầu từ giờ phút này, mãi không lìa xa.”

“Hôn lễ tổ chức ở đâu?”

“Bên này. Tớ không về, bọn cậu chúc phúc cho tớ là được rồi.”

Cô cười rộ lên: “Vây mình tiết kiệm được ới tiền.”

“Được lắm, Giai Ninh.” Cô bạn cũng cười, “Cậu và Tần Bân, tớ cũng chỉ chúc phúc thôi nhé.”

Lúc tắm, Giai Ninh gỡ từng lớp băng gạc ra, vết thương đã khá tốt rồi, chỉ còn vài nơi đỏ lên, lộ ra lớp da non, không động vào thì chắc không cảm thấy đây là vết thương. Cô đưa tay xuống vòi nước, nước vừa bắn vào, vết thương chợt nhói đau, cô khẽ run lên, không cử động nữa. Cảm giác đau nhức từng chút lan vào trong lòng bàn tay.

Cô gạt hơi nước, nhìn mình trong gương: làn da trắng mịn, hơi gầy, ngực không lớn nhưng lại rất đẹp, tròn trịa căng tràn, cô đưa tay lên đụng một cái, không có cảm giác gì.

Giai Ninh đẩy hé cửa, nói với ra ngoài: “Tần Bân, anh khỏe lại chưa? Kỳ lưng thì anh có làm được không?”

Một lát sau mới nghe tiếng Tần Bân ở bên ngoài đáp lại: “Cô Cừu à, kỳ lưng thì lúc nào cũng được; còn về vấn đề có làm được không, em yêu, ngày mai anh đi mua một ít sâm, có lẽ chúng ta sẽ biết ngay thôi.”

Cô bật cười: “Thôi được rồi, anh xem tivi đi.”

Giai Ninh tắm xong đi ra mới nhận thấy trong phòng quá lạnh, cô bèn ra ban công đóng cửa sổ lại, miệng lầm bầm: “Thật là, năm nay sao lạnh sớm thế.”

Tần Bản nói: “Điện thoại của em vang hai lần đấy.”

“Ai thế?”

“Không biết, anh không xem.”

Cô tự mình cầm lên xem, có hai cuộc gọi nhỡ, số máy khiến cô căng thẳng.

Bàn tay đang lau tóc cũng dừng lại, cô đi qua đi lại hai vòng. Có nên gọi lại không?

Đang do dự, màn hình lại sáng lên, cô nhìn thật lâu rồi mới dám nhận, bất giác mở cửa trốn ra ban công, giọng lộ vẻ mất kiên nhẫn: “Cậu có chuyện gì không? Muộn lắm rồi đấy.”

Ở đầu dây bên kia, anh chờ ra: “Không có chuyện gì.”

“Vậy sao lại gọi?”

“...”

“Cậu cho rằng tôi có thời gian nói chuyện phiếm sao? Cậu tưởng rằng tôi đồng ý tham gia cuộc chơi với cậu sao? Hay cậu xem tôi là bạn học nữ cùng lớp? Cậu biết cậu đẹp trai, cậu biết cậu luôn đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi đúng không? Rốt cuộc cậu xem tôi là gì?”

Anh không nói gì.

“Cậu biết tôi không muốn gặp cậu, nhưng còn điều này cậu đã biết chưa, thực ra tôi còn cực kỳ ghét cậu nữa.” Gió đêm lạnh buốt, Giai Ninh cảm thấy mình đang tức giận không lý do mà không biết trút vào đâu, giọng cô như thét lên trong điện thoại: “Tôi đang nói với cậu đấy, cậu có nghe không?”

“Có.”

“Cậu...”

Anh không tắt máy, lẳng lặng để cô trút giận.

“Nói đi, Châu Tiểu Sơn, cậu nói đi.”

Tiếng anh vọng từ bên kia đến, rõ ràng, rành mạch: “Em cứ nói đi, thế này còn tốt hơn là không nói gì với tôi.”

“...”

“Tôi muốn gặp em.”

Cô lập tức tắt điện thoại.

Đứng ở ban công một lúc để ổn định lại tâm trạng, Giai Ninh mới dám vào phòng.

Đang xem thời sự lúc chín giờ, Tần Bản quay ra hỏi: “Ai đấy? Anh nghe thấy tiếng em tranh cãi”

“Bọn họ... không cất kỹ dụng cụ thí nghiệm.” Giai Ninh nghe giọng mình nói càng lúc càng chậm: “Để em đi...”

Anh quay đầu lại nhìn cô: “Muộn lắm rồi.”

Cô nhìn anh, cảm thấy mình đang dần không kiểm soát được nữa. Trên phim, phụ nữ nói dối mặt không đổi sắc tim không loạn nhịp kia mà, cô từ từ trấn tĩnh đáp: “Em phải đi.”

Tần Bản nói: “Buổi tối lạnh đấy, em mặc thêm áo vào.”

Sai lầm trí mạng, dục vọng nhất thời.

Trong bóng đêm cô lái xe xuyên qua thành phố, xuyên qua khuôn viên trường, đi vào phòng anh. Cửa khép, cô nhẹ nhàng đẩy ra, bên trong không có một ai.

Lần trước đến đây còn có một cô gái đang ngồi bên trong, lúc ấy cô cũng thấy có chút căng thẳng, không cẩn thận xem xét, bây giờ nhìn kỹ lại, căn phòng này cũng mộc mạc giống như chủ nhân của nó, chỉ có giá sách và cây xương rồng bên cửa sổ là vật trang trí ở đây.

Cô ngồi xuống, theo thói quen sờ túi tìm thuốc.

Bỗng anh ôm chặt cô từ phía sau, vùi mặt vào mái tóc ẩm ẩm của cô.

Tiếng cửa phòng khép lại, đèn vụt tắt, cô thấy trong tim mình giờ phút này dường như có vài thứ đang đổ sụp xuống

Anh xoay cô lại đối diện với mình, trong bóng đêm, dưới ánh trăng, cô ở ngoài sáng, anh ở trong tối, mặt anh như băng đá, trong mắt có vô số những ngọn lửa nhỏ đang rực cháy, dục vọng âm thầm thiêu đốt, càng lúc càng mãnh liệt.

Tay và môi anh phủ lên người cô, răng kéo áo mở cúc ra, tiến nhanh tới da thịt trước ngực cô, há miệng ngậm đầu vú, lúc mới bắt đầu tưởng như rất kiên nhẫn liếm rồi mút, sau đó đột nhiên cắn hút vào trong khoang miệng.

Cô hít vào một hơi, khẽ ngả người về phía sau, anh đang vùi đầu trước ngực cô liền ngẩng phắt đầu lên, vươn tay ra áp lấy mặt cô, ép cô nhìn thẳng vào mình: “Cừu Giai Ninh, em muốn trốn? Em muốn trốn đi đâu?”

Tiểu Sơn ôm cô đang ngồi cuối bàn lên, đặt xuống giường, cởi tất cả chỗ quần áo còn sót lại của cô xuống, cô trần trụi nằm trên giường, giầy giũa muốn khép hai chân lại bị anh đè chặt, tay anh đặt ở nụ hoa của cô, một ngón tay tiến vào, dịu dàng vuốt ve, linh hoạt quấy nhiễu, dục vọng của cô giống như chất dịch không thể không chế chảy ra, cô muốn ngồi dậy đẩy ngón tay ác độc của anh ra, nhưng hoàn toàn bất lực, cánh tay gầy nhưng cứng rắn chắc khỏe của anh cố chấp chiếm giữ trung tâm sinh mệnh của cô.

Cô ngồi dậy trên tay anh, đau đớn, hỗn loạn, nắm lấy vai anh, ánh mắt mông lung, ngửa đầu nhìn, Cừu Giai Ninh trước nay luôn cao cao tại thượng giờ đây lại có chút đáng thương, âm thanh phát ra đứt quãng dường như đang mất dần ý thức, vừa muốn cự tuyệt, lại khát khao cái gì đó.

Biểu cảm, giọng nói của anh vẫn bình tĩnh như thường, khi chớp mũi hai người chạm nhau, anh khẽ hỏi: “Tôi là ai?”

“ ... ”

“Không được lắc đầu, không được giãy giụa, không được nói dối, trả lời đi, tôi là ai?” Ngón tay anh tăng tốc, chạm tới điểm mẫn cảm trong cơ thể cô, cô hét lên một tiếng, hơi nhảy lên khỏi tay anh, rồi lại bất lực ngồi xuống, đau đớn và khoái cảm đồng thời tăng lên.

“ ... ”

“Tôi muốn em nói.” Tay kia của anh ôm chặt lấy eo cô, khiến cô không còn chỗ trốn.

“Châu – Tiểu – Sơn.”

Cả bàn tay anh đè lên nụ hoa của cô, ngón tay nháy mắt đã thâm nhập tận nơi sâu nhất, Giai Ninh chỉ cảm thấy giây phút này có tia chớp xuyên qua người, chạy dọc từ chân lên đầu, từ đùi xuống hai chân, men theo từng thớ thịt quấn quanh thân thể, thiêu đốt run rẩy, vọt tới đỉnh điểm, đi tới vô hạn.

Hoặc là xuống địa ngục, hoặc là lên thiên đường.

Cô thở hổn hển, mất hết sức lực, gục đầu lên vai Tiểu Sơn, anh chỉ dùng một bàn tay đã ép kẻ luôn ra vẻ đạo mạo như cô phải lộ nguyên hình.

Cô nhìn anh cởi quần, phía dưới dần dần lộ ra. Thấy anh làm vậy không chút ngần ngại, cô mơ màng nghĩ, cậu ta còn bao nhiêu chuyện có thể làm cô kinh ngạc nữa?

Anh tiến vào, chậm rãi mà kiên định, bị thân thể của cô bao chặt, vây kín, hai người quấn lấy nhau không còn chút kẽ hở. Thịt da anh nóng bỏng, trái tim anh uất hận, giống như muốn trừng phạt cô, muốn xé rách cô, thâm nhập thật sâu vào trong cô, xác thịt giao hòa.

Mỗi lần chuyển động anh đều rất kiên nhẫn, giống như đang tiến hành một thí nghiệm tinh vi, ổn trọng, không có lấy một chút qua loa hay lãng phí, mỗi một lần đều khiến cô rung động.

Mồ hôi từ trên trán chảy xuống, trượt qua chóp mũi, cô vươn tay chạm vào, lại bị anh nắm chặt lấy, áp lên đỉnh đầu.

Một tay anh giữ chặt hai tay cô, tay kia thì nâng cô lên, đột nhiên anh dùng sức, tiến vào nơi sâu nhất trong cô, hai người đồng thời đạt đến cao trào.

z

Chúng ta tạm quay trở về lúc câu chuyện mới bắt đầu, câu chuyện về cô gái và anh chàng đột nhiên xuất hiện kia.

Cô là một nhà khoa học có tương lai rộng mở, có trí tuệ, có nhan sắc, có hoài bão, công trình nghiên cứu sắp thu được thành công lớn, chuẩn bị kết hôn cùng người bạn trai lâu năm, tất cả đều vô cùng hoàn hảo, chỉ có một thứ nhiều hơn một tí: dục vọng, thứ ẩn sâu dưới đáy lòng bị chàng thanh niên ấy đẩy lên, thành ra sa ngã như ngày nay.

Cô nghĩ tới đây thì rợn cả gáy, khắc sâu vào đầu.

Quay người đi rồi lại hối hận.

Cô mặc quần áo, không để ý đến sự níu kéo trong im lặng của anh, xuống đến dưới tầng, trong lòng chợt bùng lên cảm giác sợ hãi như một tên đàn ông ăn vụng muốn chùi mép, cô vội gọi điện thoại cho Tiểu Sơn, miệng hùm gan sữa bò anh quên chuyện này đi, anh không đáp, lẳng lặng tắt máy.

Giai Ninh lên xe, không đủ sức lực và can đảm để quay về nhà.

Khán phòng mái vòm như lấp lánh ánh xanh dưới vầng trăng rực rỡ, tiếng chuông xé tan màn đêm vọng tới từng hồi, ngọn gió giữa thu thổi qua tán tùng bách cao rộng, tĩnh lặng và yên ả. Đó là ngôi trường trăm năm, kết tinh của văn hóa và học thuật.

Cô là tội nhân của nó.

Giai Ninh gục đầu xuống vô lăng nghẹn ngào nước mắt.

Sáng sớm ngày hôm sau cô mới về nhà, Tần Bản vẫn chưa dậy, cô vừa mở cửa đã nhìn thấy anh đang ngủ ngon lành. Cô tắm rửa, thay quần áo, nằm xuống bên cạnh anh, nghe tiếng anh hỏi mơ màng; “Em không đi làm à?”

“Em đau đầu.” Giai Ninh đáp.

“Sao vậy?” Anh vươn tay ra xoa đầu cô, “Hơi nóng đấy, em bị cảm lạnh à?”

Cô nhắm mắt lại, nghe thấy tiếng anh rời giường mặc áo, lát sau anh đã quay lại đỡ cô dậy: “Nào, Cừu tiểu thư, uống thuốc đi.”

Cô vẫn nhắm mắt, uống nước, nuốt thuốc rồi vội vàng nằm xuống, úp mặt vào gối, giọng ỉu xiu: “Anh xin nghỉ giúp em nhé.”

Anh ra khỏi phòng, xem đồng hồ, sáu giờ ba mươi, mặt trời mới ló.

Anh ngồi lên sofa, mãi lâu vẫn không nhúc nhích, trong tay là cốc nước của cô.

Tới gần trưa Giai Ninh mới dậy, bàn ăn trong bếp có món cháo rau thanh đạm Tần Bản làm, còn anh đang xem tivi.

Bản tin thời sự buổi trưa đang phát, vị quan chức Tần Bản chụp được đang tham gia đại lễ khánh thành công trình xã hội mới, gần đây ông ta mới được thăng chức, cực kỳ vẻ vang.

Tần Bản nhìn thẳng vào tivi rồi nói với Giai Ninh ở phía sau: “Anh muốn bàn với em một chuyện.”

“Ừm.” Cô nhấp một miếng cháo anh nấu.

“Anh Triệu gọi điện cho anh.”

“Anh ấy ở Singapore thế nào?”

“Rất được, giờ đã là phó tổng biên tập, muốn anh qua giúp.”

“...”

“Đồng ảnh đó... đồng ảnh anh chụp được ở Petersburg ấy... anh muốn giao cho cảnh sát.”

“Được.”

“Chúng ta ở đây không được an toàn, hơn nữa anh cũng không thể tiếp tục làm việc ở tòa báo hiện giờ nữa.”

“...”

Lúc nói chuyện anh không hề quay đầu lại nhìn cô mà như thể đang trò chuyện với tivi, giọng nói cố tìm kiếm sự bình tĩnh thường ngày, đè nén cơn sóng trong lòng.

“Nhưng mà, anh vẫn chưa trả lời anh Triệu.” Anh nói, “Anh phải bàn bạc với em đã. Giả sử em không đồng ý, giả sử em có ý khác... Dù có thế nào, anh nghĩ, ở đây, em...”

“Cho em chút thời gian.” Giai Ninh nói “Để em hoàn thành xong công trình này đã, được không?” Cô cầm chiếc muôi trong tay, khuấy khuấy nồi cháo trong vô thức, “Nếu chúng ta đi thật, em cũng phải liên lạc với trường đại học bên Singapore chứ nhỉ? Cho em chút thời gian.” Đầu cô lại bắt đầu đau.

Tần Bản đứng dậy, bước chầm chậm qua phía sau, nắm lấy bả vai cô: “Lại nói chuyện này đúng lúc em đang ốm, anh... xin lỗi.”

Cô đặt tay lên tay anh: “Em nhớ hồi đại học, anh thích thơ của Bắc Đảo(*)...”

(*) Bắc Đảo, sinh năm 1949 tại Bắc Kinh, là nhà thơ đương đại nổi tiếng của Trung Quốc. Ông là một trong những cây bút tiên phong của trào lưu Thơ Mới lung, ra đời từ khoảng thập niên bảy mươi, với tiếng nói và cách diễn đạt khác hẳn với thi ca truyền thống. Tác phẩm của ông đã được dịch ra hai mươi lăm thứ tiếng trên thế giới.

Tên tham quan trên ti vi đang nhìn thẳng vào ống kính máy quay trình bày các sáng kiến kiến thiết đô thị mới trong giai đoạn cuối năm, Tần Bản gần giọng nói: “Anh không tin.”

z

Tần Bản thấy Tiểu Sơn đi từ trong thư viện ra, tay ôm chồng sách dày cộp.

Nhìn thấy chiếc xe Ford đỏ, Tiểu Sơn bèn đứng lại, Tần Bản bước xuống xe, đưa tay ra: “Xin chào, Châu Tiểu Sơn, có rảnh không? Cùng đi ăn bữa cơm được chứ?”

Tiểu Sơn nhìn anh, không nói gì.

“Sao lại không nhận ra tôi rồi? Tôi là người được cậu cứu đây mà.” Tần Bản vỗ vai Tiểu Sơn, “Còn chưa gặp mặt cảm ơn cậu.”

Tiểu Sơn lại nói: “Cô Cừ khỏe chưa? Bao giờ cô ấy lên lớp trở lại?”

“Ồ.” Tần Bản nói, “Sắp khỏe rồi, bây giờ cô ấy vẫn còn hơi mệt, chắc hai ngày nữa.” Đôi bên đứng nói chuyện, anh nhìn vào đôi mắt của chàng trai trẻ ấy ở khoảng cách gần dưới ánh sáng mặt trời, thấy ánh lên sự bình tĩnh và tự tin.

Tần Bản nói tiếp: “Có thời gian không?”

Tiểu Sơn đáp: “Cũng được.”

Bọn họ ngồi trong canteen, Tần Bản theo thói quen châm thuốc hút, đưa tới trước mặt Tiểu Sơn, anh xua tay từ chối.

“Tôi hút được không?” Tần Bản hỏi.

“Không sao.”

Tần Bản nghĩ hồi lâu rồi nói: “Không biết phải cảm ơn cậu thế nào. Tôi và Giai Ninh đều không muốn nợ người khác.”

“Không có gì.” Tay anh vẫn ôm chồng sách, nhìn người đối diện, không định nán lại lâu.

Tần Bản lấy một chiếc phong bì ra, bên trong là một xấp dày, đặt lên trên chồng sách, ngập ngừng: “Tôi biết mạng của tôi không thể lấy tiền để mua, thế nhưng tôi cũng không còn cách nào khác, nhà cậu ở xa, đây là ba mươi ngàn tệ... cậu muốn gì thì...”

Tiểu Sơn nhìn phong bì, không cử động cũng không nói gì.

Tần Bản lại cười: “Tôi chưa từng làm chuyện này, xấu hổ quá.” Anh gọi phục vụ, quay đầu hỏi Tiểu Sơn: “Tiểu Sơn, cậu uống gì? Chúng ta đừng ngồi đực ra thế này nữa.”

Tiểu Sơn lắc đầu.

“Vậy bia đi. Hai lon.” Tần Bản nhìn cậu, “Tiểu Sơn, cậu bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?”

“Hai mươi hai.”

“Ồ.” Tần Bản nói, “Trẻ thật đấy. Năm hai mươi hai tuổi tốt nghiệp xong tôi ở lại Bắc Kinh làm việc, còn cô Cừu của các cậu cũng tầm tuổi ấy tốt nghiệp thạc sĩ rồi sang Mỹ học.” Nói đến đây, anh lại thấy mắt Châu Tiểu Sơn lóe lên, anh nói trúng tim đen của chàng thanh niên kia rồi.

“Cô ấy ở Mỹ ba năm, suốt khoảng thời gian đó về được hai lần, bạn bè quen biết đều cho rằng chúng tôi thế là hết rồi. Thế nhưng chuyện tình cảm cũng giống như thả diều, dù có đi bao xa thì cuối cùng diều vẫn sẽ quay về.”

Bia được mang ra, Tần Bản muốn khui cho Tiểu Sơn thì bị cậu ngăn lại: “Không cần, chiều tôi có tiết.”

“Vậy ăn chút gì đi?”

“Tôi hẹn bạn rồi.”

Tiểu Sơn đưa phong bì cho Tần Bản: “Anh hãy nhận lại cái này đi.”

Tần Bản nhìn chiếc phong bì, mỉm cười lắc đầu: “Làm chuyện này quả là mất mặt.” Anh ngẩng đầu nhìn Châu Tiểu Sơn đã đứng dậy, “Tôi biết cậu không phải người tầm thường, ngày hôm đó cậu tự mình hạ gục bốn tên mà không hề bị thương chút nào, đúng không?”

Tiểu Sơn không phủ nhận.

“Cậu không để tâm đến việc cứu tôi đúng không? Thế nhưng...” Tần Bản đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt anh, “Vẫn phải nhờ cậu, Châu Tiểu Sơn.” Tần Bản nói từng tiếng, rất chậm: “Với Cừu Giai Ninh, xin hãy giờ cao đánh khẽ.”

4. Chương 04

Chương 4

Trận ốm này của Giai Ninh dai dẳng tận hơn một tuần, cô nằm trên giường mà luôn nghĩ tới đề nghị đi Singapore của Tần Bản, có quá nhiều chuyện làm cô bận lòng: công việc, cuộc sống, tương lai, vật liệu A, Tần Bản, còn cả Châu Tiểu Sơn – sai lầm có hối cũng không kịp của cô... Cô trần trọc bao lâu vẫn không thể quyết định.

Hơn một tuần sau, cuối cùng Giai Ninh cũng khỏi bệnh, cô lê cơ thể yếu ớt tới trường sắp xếp đợt thí nghiệm cuối cùng, học viên dưới bực im lặng ghi chép. Giai Ninh chống tay lên đầu giảng bài, không dám nhìn Châu Tiểu Sơn, tan học, cô vội vàng lao đi như để chạy trốn.

Cô hẹn gặp viện sĩ Vương. Vừa thấy người giúp việc bưng tách trà đặc đã pha xong lên, cô đã nghĩ: Đâu cũng thấy bóng dáng Châu Tiểu Sơn, cô còn lâu mới uống trà Phổ Nhĩ của cậu ta.

Viện sĩ Vương nói: “Hồi thập niên bảy mươi thầy từng tới Tây Hồ hợp. Khi mọi người đang chụp ảnh ở trước miếu Nhạc Vương thì có một người chen lên phía trước, người đó không cao, gầy gò, thầy nghe thấy người khác hỏi: Anh Đặng, sao hôm nay lại chịu chụp ảnh vậy?”

Người gầy đó đáp: “Cái này không giống mọi khi, đây là ‘tận trung báo quốc’.”

“Lúc đó thầy vẫn còn trẻ, không biết gốc gác của người đó. Tới thập niên tám mươi, sau khi người đó mất thì thân phận được giải đáp, thầy mới biết, thì ra người đó là Đặng Giá Tiên(*).”

(*) Đặng Giá Tiên (1924 -1986): Viện sĩ Viện Khoa học Trung Quốc, nhà vật lý học nổi tiếng, có cống hiến vô cùng to lớn cho ngành vũ khí nguyên tử của Trung Quốc. Ông một lần thí nghiệm ông bị nhiễm phóng xạ. Năm 1986 ông tạ thế tại Bắc Kinh, hưởng thọ sáu mươi hai tuổi.

Giai Ninh yên lặng lắng nghe.

Viện sĩ tiếp lời: “Giai Ninh, có đi hay không, tất nhiên vẫn là sự lựa chọn của em.”

“...”

“Nếu đi thì phải bàn giao lại toàn bộ. Trước kia em quay về là muốn báo ơn tổ quốc, điều kiện nơi này còn sơ sài thì cũng là nhà của chúng ta. Điều kiện và kinh phí nghiên cứu bên đó chắc chắn không hề kém bên Mỹ. Thầy có một học sinh ở Đại học Công nghệ Nam Dương, có thể giúp em liên hệ.”

“Thầy, em vẫn còn chưa quyết định mà.” Giai Ninh nói, “Đó là ý của Tần Bản. Giờ anh ấy đang có việc, cũng là bất đắc dĩ thôi.”

“Em là phụ nữ, đương nhiên phải lấy gia đình làm trọng. Nếu đi thì cũng không có gì đáng trách. Thầy hoàn toàn thông cảm.” Viện sĩ Vương nhấp một ngụm trà.

“... Thầy, em phải hoàn thành công trình vật liệu A.”

“Chuyện thầy muốn nói với em cũng chính là chuyện này. Đã có một tổ chức quốc tế trả giá cao để có được vật liệu này của chúng ta, nếu em đi...”

“Đó là công trình của thầy, là công trình của quốc gia, không phải của em. Thầy à”, Giai Ninh cướp lời, “em hiểu ý của thầy.” Cô bước lên phía trước, đặt tay lên vai viện sĩ Vương.

Viện sĩ Vương vỗ lên tay cô: “Giai Ninh, em là một đứa trẻ ngoan. Nếu có mưu cầu gì đó thì trước kia đã không trở về. Thầy rất yên tâm về em.”

Ản ơn thầy.” Giai Ninh đáp.

Viện sĩ Vương khế nắm vai cô: “Nếu sau này Tần Bản dám bắt nạt em thì không qua nỗi cửa của thầy đâu.”

Cô nhìn ông, sống mũi cay cay, rõ ràng rất buồn nhưng lại phì cười.

Giai Ninh ngồi thêm một lát rồi cáo từ, viện sĩ Vương cũng không giữ, ông nói: “Vậy được, em về trước đi, thầy hẹn Châu Tiểu Sơn lát nữa đánh cờ.”

Vừa nghe thấy tên anh, tim cô đã ngừng nhịp: “Châu Tiểu Sơn?”

“Phải, học viên của em đó. Cao thủ đấy, thầy cũng không thắng nổi cậu ta.” Viện sĩ Vương nói.

“Thầy nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Viện sĩ Vương đứng dậy tiễn cô ra đến cửa, vô tình nhìn vào cốc trà của cô: “Sao không thưởng trà? Cốc của em mang từ Nhật Bản về đấy, ngon lắm.”

Cô nghe vậy mới cầm lên uống một ngụm to, nuốt ực một cái.

Viện sĩ bật cười: “Em khát hả? Uống như thế thì không thưởng thức ra vị gì đâu.”

Giai Ninh đi giày ở huyền quan, đó là giày có khóa kéo, cô chỉ thấy cái khóa này cũng muốn chống lại mình, càng vội lại càng không kéo được.

Bỗng có người đẩy cửa bước vào, cô nhìn thấy đôi giày của Châu Tiểu Sơn, cuối cùng thì cũng oan gia ngõ hẹp, bất giác lưng cô ứa mồ hôi.

Cô cúi đầu khom lưng, chuyên tâm đi giày một cách chưa từng có.

Châu Tiểu Sơn đứng cạnh hỏi: “Cô khỏe chưa?”

Cô ngẩng đầu, tỏ vẻ tự nhiên đáp lời: “Khỏe rồi, khỏe hẳn rồi, cảm ơn cậu.”

Đây là lần đầu tiên bọn họ nói chuyện sau đêm đó.

Cô đứng dậy, cầm túi toan bước đi, viện sĩ Vương trong phòng khách nói vọng ra: “Tiểu Sơn lại đây, ván cờ dở lần trước thầy vẫn giữ nguyên.”

Giai Ninh thở phào nhẹ nhõm, bất cẩn đập đầu vào giá treo áo khoác, cô hét lên, nhắm mắt tịt, sao bay vòng vòng, may mà không ngất.

Châu Tiểu Sơn đứng sau muốn đưa tay ra đỡ, lại bị cô gạt ra.

Giai Ninh đau tới chảy nước mắt, đưa hai tay bịt kín miệng, mãi lâu không nhúc nhích.

Anh nhìn cô, không cố gương ép nữa, bèn thay giày vào phòng.

Về sau chỗ đó đỏ như một bao lì xì nhỏ, một ngày vẫn không tan đi. Tối đến Tần Bản thấy vậy bèn nói: “Sao gần đây em gặp nhiều chuyện thế? Thế này không ổn, chúng ta thấp hươg đi.”

Giai Ninh ngạc nhiên: “Đúng thế, y như bị ma ám vậy.”

May mà có một tin tốt: Vết thương của Tần Bản đã lành hẳn, Giai Ninh tới bệnh viện kiểm tra lại cùng anh, xương cốt hồi phục rất tốt, chỉ cần chú ý bồi bổ canxi là được.

Giai Ninh cầm đơn tới quầy thuốc lấy canxi dạng lỏng, lúc ngang qua phòng xử lý thì thấy cô gái đã từng gặp.

Cô gái đó bị thương ở cánh tay, đang phải bó bột, phần bả vai có một hình xăm tam giác màu đen, Giai Ninh đứng nhìn cô ta ở bên ngoài, cô gái ấy cảnh giác ngoảnh lại nhìn thẳng vào mắt cô, đó là gương mặt xinh đẹp với đôi mắt trong veo của người Nam Á.

Cô đã từng gặp cô gái ấy, ở trong phòng Châu Tiểu Sơn.

Lại nghĩ bọn họ hẳn không tính là quen biết nên dù hơi do dự Giai Ninh vẫn bước đi.

Giai Ninh lái xe về nhà, lúc dừng xe đợi đèn xanh, Tần Bản lên tiếng: “Chuyện lần trước anh nói em suy nghĩ đến đâu rồi?”

Giai Ninh nhìn nhìn về phía trước, ậm ừ.

Anh cười: “Ừm là có ý gì?”

“Chúng ta đi.” Giai Ninh đáp, “Em nghĩ rồi, em sẽ nhanh chóng liên lạc với trường Nam Dương, nếu không được thì cứ đến đó đã rồi nói sau. Dù sao,” Cô ngừng một lát, “Không được thì cứ ở nhà trước vậy, dầu gì anh cũng thừa sức nuôi em.”

Tần Bản đặt tay lên tay cô, nắm thật chặt: “Được, Giai Ninh, được.”

Đài đang phát ca khúc do Vương Lạc Tân sáng tác. Giọng ca trầm bổng giàu cảm xúc vang lên: “Ở nơi xa ấy, có người con gái đẹp, mỗi lần ngang qua căn lều của nàng, kim lòng không đậu lại ngóng lại trông...”

Trước kia cô chỉ thấy ca khúc này giai điệu êm tai, hôm nay ngẫm kỹ lời ca mới thấy, thì ra điều nó muốn khắc họa chính là cảm giác cô đơn vắng lặng, Giai Ninh thấy mắt mình cay cay, vội vàng đeo kính râm vào.

“Trước khi đi chúng ta kết hôn nhé.” Tần Bản nói.

“Được.” Cô đáp không cần nghĩ, “Em nghe anh, dù sao cũng đặt tiệc hết rồi.”

“Còn phải đi đăng ký, chụp ảnh, chọn váy...”

“Đón cả bố mẹ anh đến đây nữa.”

“Còn em thì sao?”

“Em sẽ cố gắng liên lạc với bố mẹ.”

“Anh muốn mua thật nhiều hoa bách hợp để trang trí hội trường, Giai Ninh, em thích bách hợp trắng nhất đúng không?”

“Ừm.”

“Hay là màu vàng nhỉ?”

“...”

“Giai Ninh? Giai Ninh?”

“Xin lỗi. Em đang nghĩ đến chuyện thí nghiệm, thời gian này phải phiền anh rồi.”

“Tất nhiên, anh rảnh hơn mà.”

Cô bật cười, khoe miệng cong lên, nhưng không ai thấy được đôi mắt của cô dưới chiếc kính.

Chỉ mấy chốc ngày Chủ nhật bận rộn đã đến: Sáng sớm cô phải dậy đi chụp ảnh cưới với Tần Bản, có làm thế nào cũng không cười nổi, nhiếp ảnh gia đành phải đi đến kéo miệng cô cong lên cho đúng kiểu; sau đó Tần Bản đến khách sạn chọn thực đơn, Giai Ninh tới sân bay đón bố mẹ anh, đưa hai người đến khách sạn xong mới về trường hẹn mấy học viên sửa luận văn.

Tới khi mọi việc đâu vào đấy thì trời đã tối.

Giai Ninh thấy vai và lưng mỏi nhừ, vừa bóp vai vừa gọi cho Tần Bản: “Anh đi ăn cơm với hai bác đi, lát nữa em về thẳng nhà luôn, hôm nay mệt quá. Mai chúng ta sẽ đưa hai bác đi Cổ cung, được không?”

Tần Bản đáp: “Được, em đừng tự lái xe, bắt taxi về đi.”

Cô đồng ý rồi tắt điện thoại, nghĩ đi nghĩ lại lại thấy có chuyện không yên tâm, bèn gọi cho phòng thí nghiệm bên Tập đoàn Thủ Cương xem đã kiểm tra kỹ các chi tiết để thứ Hai tiến hành thí nghiệm chống axit ăn mòn của vật liệu A chưa, rồi mới bắt đầu dọn dẹp đồ đạc về nhà, cả người mệt mỏi.

Đi ra khỏi khu giảng đường, một cơn gió lạnh thổi qua, Giai Ninh rùng mình, kéo kín áo đi tìm xe thì lại thấy một bóng lưng dưới ánh đèn đường.

Vì sao cậu ta lại thế này?

Trong ngày đông phương Bắc cậu ta không biết mặc thêm áo sao? Sao vẫn mặc độc chiếc áo vải mỏng manh thế kia? Còn lẻ loi đứng đó trong gió đông nữa?

Cô đi nhanh qua, bước tới bên cạnh anh rồi dần chậm lại, do dự một lát, cuối cùng vẫn vươn tay ra, vỗ lên tay anh, khẽ gọi: “Tiểu Sơn?”

Anh quay đầu lại.

Cô bỗng cảm thấy anh không giống khi xưa.

Vẫn là gương mặt bình tĩnh ấy, nhưng ẩn chứa nét không vui, trên hàng lông mày và khoe mắt cong cong của anh là cả một nỗi u buồn.

Cô nghĩ đó là lỗi của mình, anh bị tổn thương là do dự vọng của cô mà ra, vừa mềm lòng vừa xót thương, giọng cô trở nên khàn khàn: “Xin lỗi.”

Bỗng nhiên có tuyết rơi.

z

Trong bữa ăn, mẹ Tần Bân gấp một miếng vịt quay cho Giai Ninh: “Tần Bân là người xuề xòa, mẹ biết, kết hôn rồi con phải bảo ban nó nhé.”

Cô đáp: “Dạ.” Cô nhìn Tần Bân, anh đang ăn uống ngon lành, nhìn mẹ và Giai Ninh, ra vẻ vô tội.

“Còn vô tâm nữa. Hôm qua uống với bố bao nhiêu là rượu rồi đánh một giấc luôn ở khách sạn. Mẹ bảo nó gọi cho con một tiếng mà nó cũng không chịu.”

“Con sợ làm cô ấy thức giấc đấy chứ.” Tần Bân đáp, “Giai Ninh ghét nhất là phải nhận điện thoại khi đang ngủ.”

Cô cúi đầu uống canh.

Anh ôm vai cô hỏi: “Tối qua ngủ ngon không?”

“Có.”

Cô muốn về nhà sớm hơn.

Lúc mặc xong đồ lót, cô định với lấy quần áo thì bị Tiểu Sơn kéo lại.

“Em lại định đi?”

Cô đáp: “Ừ.”

Cô đứng lên, anh cũng ngồi dậy theo, vòng hai tay qua ôm lấy cô, áp gò má lạnh lạnh lên cái bụng nhỏ của cô, bướng bỉnh như trẻ con: “Không được.”

Cô vuốt tóc anh, trong tiết trời mùa đông đầu Tiểu Sơn vẫn đượm hương cỏ cây: “Đừng như thế.”

Anh lại nói: “Không được.” Rồi cọ mũi lên làn da mượt mà của cô.

Giai Ninh nói: “Cậu không cho tôi đi, lẽ nào chúng ta cứ mãi thế này?”

Anh ngẩng đầu lên nhìn cô: “Em theo anh về phương Nam đi.”

Cô bật cười, chậm rãi kéo tay anh ra: “Đừng nói mấy lời ngốc nghếch thế.”

Giai Ninh tới bên cửa mặc quần áo, hết lớp này đến lớp khác, mùa đông nhiều quần áo, thật phiền phức. Choàng khăn xong xuôi chuẩn bị đi, cô quay đầu nhìn Tiểu Sơn đang để trần ngồi trên giường, bình thường cô luôn cảm thấy dưới lớp áo mỏng manh ấy anh hơi gầy, nhưng lúc này đây, dưới ánh trăng, có thể thấy khung xương, bờ vai, cơ bắp mà cô vừa vuốt ve tuy gầy nhưng săn chắc, xếp thành những khối gọn gàng, phủ dưới lớp da trắng như ngọc.

Gương mặt điển trai, làn môi du dương trên người cô, tay anh, từng phần của anh... Tiểu Sơn dùng mọi thứ để thể hiện tình yêu.

Thì ra vẻ đẹp của người đàn ông cũng có sức hút như thế, còn chưa rời xa mà Giai Ninh đã bắt đầu mong mỗi rồi.

Cô nghĩ nếu mình bỏ đi, rời khỏi đây thì sau này không bao giờ có một người đàn ông như thế nữa, vậy buông thả thì cũng đâu sao?

Cô tháo khăn quay lại hôn anh.

Châu Tiểu Sơn cũng cùng lúc đứng lên, nghiêng về phía cô.

Phút chốc hai người như vô vấp lấy nhau, anh đưa hai tay nâng mặt cô lên, ẩn trong đôi mắt ấy là khát vọng, là oán trách, muốn vùi ngập cả Giai Ninh, nụ hôn của anh tanh mùi máu.

Từng lớp áo trên người Giai Ninh bị anh cởi hết xuống, hai cơ thể lại dính vào nhau, khoái cảm lao tới dồn dập theo mỗi lần anh tiến vào.

Tay và chân cô quấn lên người anh, muốn kéo anh lại thật gần, kéo dài cuộc truy hoan.

Cô nghe thấy tiếng anh thì thầm bên tai: “Giai Ninh, Giai Ninh...”

Tiếng chuông đồng hồ vang lên tích tắc, họ nằm trên giường, Giai Ninh nhắm mắt cảm thấy hơi mệt, Tiểu Sơn tựa cằm lên vai cô, giọng trầm trầm như đang thì thầm: “Tôi từng mơ thấy em.”

Cô cười, nhưng mắt vẫn nhắm nghiền: “Mơ thấy gì?”

“Tôi bỏ học, em lại đuổi theo bắt tôi về, còn cãi nhau với người ta.”

Cô nghe vậy liền nhớ tới trước kia anh vì tiền mà phải bỏ học, lại bắt đầu thấy không yên tâm, mở mắt ra nhìn anh: “Này, sau này cậu không được bỏ học nữa đâu đấy, phòng thí nghiệm sẽ trợ cấp cho cậu đến tận khi tốt nghiệp.”

Anh vuốt tóc cô, hôn vội lên môi cô, vốn không hề nghe cô đang nói cái gì: “Có bao giờ em nhớ đến tôi không?”

Đặt tay lên trán, Giai Ninh nghĩ một lát, “Không.”

Anh nhìn cô, làn mi cong cong, đôi mắt vừa đen vừa sáng.

Cô nói: “Cậu cũng biết, chúng ta không giống nhau. Tôi có rất nhiều việc, mệt lắm.”

Anh không nói gì, nghiêng người đè cô dưới ngực, trượt tay xuống dưới ve vuốt, chạm thật nhẹ nhàng.

Nơi đó lại bắt đầu nóng lên, dường như còn ươn ướt.

Giai Ninh chỉ cảm thấy khó thở, tim lại đập dữ dội, dứt khoát bắt lấy tay cậu: “Tiểu Sơn, không được, tôi phải đi thật rồi.”

Anh ngừng lại, nghĩ một lát, chậm rãi ngồi dậy mặc quần áo vào: “Tôi tiễn em.”

Giai Ninh đáp: “Không cần, cậu ở lại đây, tôi tự về.”

Anh không cố ép.

Cuối cùng lần này cũng mặc được quần áo ổn thỏa, cô đi tới bên cửa, nhìn thấy bộ quần áo vải của anh, sạch sẽ lại mỏng manh. Cô sợ lại mất can đảm và quyết tâm rời đi nên lúc nói chuyện không hề quay đầu lại nhìn anh: “Trời lạnh rồi, cậu phải mặc thêm vào. Chẳng lẽ cậu không biết tự chăm sóc bản thân?”

“Tôi không lạnh.”

“Nghe lời đi xem nào.”

Cô lái xe băng qua con đường tuyết về nhà, dọc đường cô đều suy nghĩ xem phải lấy lý do gì để giải thích chuyện tối nay về muộn. Bình thường thể mạnh của Giai Ninh là mở miệng nói dối không cần suy nghĩ, nhưng giờ cô lại thấy bí, tâm trạng khó chịu, đột nhiên bật khóc nức nở, không biết là vì Châu Tiểu Sơn, vì Tần Bản hay là vì chính bản thân mình.

Nhưng hôm nay Tần Bản không có ở nhà, cô thoát được một lần.

Ngày hôm sau lúc ăn cơm cùng, mẹ Tần Bản nói anh không chịu gọi điện thoại tới, Giai Ninh nghĩ thầm, anh thật sự sợ làm phiền cô, hay là đang cố ý vẽ đường cho hươu chạy?

Ăn cơm xong, bọn họ đưa bố mẹ Tần Bản từ Thiểm Tây tới thăm quan Cổ cung, rồi tới trung tâm thương mại. Mẹ Tần Bản cũng là giảng viên đại học, dạy tiếng Anh ở Đại học Sư phạm Thiểm Tây, mắt thẩm mỹ rất tốt, lại thích đi shopping, còn hai cha con kia sợ điều này nhất nên trốn trong quán trà, chỉ có Giai Ninh đi theo bà.

Trong lúc đợi bà thử quần áo, cô bỗng thấy cửa hàng đồ hiệu cho nam ở phía đối diện có một chiếc áo khoác ngắn rất đẹp đặt trong quầy trưng bày: Màu xanh nước biển, có mũ đằng sau, khuy cài bạc da, kiểu dáng trẻ trung lại không sợ bị lỗi mốt.

Cô bước qua, nhân viên tiệm đó rất nhiệt tình giới thiệu đây là nhãn hiệu nổi tiếng đến từ Scotland, làm bằng lông cừu thượng hạng.

“Quý cô chọn đồ cho bạn ạ? Vóc dáng người đó thế nào?”

Giai Ninh đáp: “Khoảng tầm mét tám, hơi gầy.”

Lập tức có một nhân viên nam vóc dáng tương đương tới mặc thử cho cô xem, Giai Ninh nghĩ thầm: Châu Tiểu Sơn mà mặc thì không biết đẹp đến nhường nào.

Giai Ninh rút thẻ trả tiền, viết địa chỉ ở trường của Tiểu Sơn cho cửa hàng.

Bên kia mẹ Tần Bân đã thay đồ xong, vẫy tay bảo cô qua xem thế nào, cô vội vàng dặn bên này: “Gửi nhanh giúp tôi, tuyết rơi rồi trời rất lạnh.”

Tối Chủ nhật, Giai Ninh tắm xong ra soi gương chải tóc, Tần Bân đi từ phòng sách ra, trong tay là mấy phong thư dày cộp đã được dán cẩn thận. Giai Ninh nhìn địa chỉ phía trên, lần lượt là Ủy ban Kiểm tra, Viện Kiểm sát Nhân dân Tối cao, Ủy ban Nhận Ý kiến Trực tiếp.

Giai Ninh hỏi: “Anh định gửi lúc nào?”

“Trước hôn lễ.”

“Cuối cùng anh cũng làm được chuyện mình muốn rồi.”

“Ừm.” Anh đáp, “Khỏi ăn không ngon ngủ không yên nữa.”

“Liệu có ích gì không?”

“Ít ra còn hơn không làm.”

Cô gật đầu, tiếp tục chải từng lọn tóc.

Tần Bân nhìn Giai Ninh trong kính: “Sau này chúng ta tới Singapore rồi, giờ em phải nói thật với anh, bắt em từ bỏ nhiều như thế em có hối hận không?”

“Không.” Cô đáp, nhanh gọn dứt khoát, “Ngày mai nếu vật liệu A qua được thử nghiệm thì nhiệm vụ của em coi như hoàn thành, tìm một chỗ khác nghiên cứu cũng rất tốt.”

“Sau này, có lẽ chúng ta sẽ quay về...”

“Tần Bân.” Cô ngắt lời anh.

“Hửm?”

“Chuyện sau này, cứ để sau này nói.”

5. Chương 05

Chương 5

Sáng thứ hai, thí nghiệm tính chống axit ăn mòn của vật liệu vũ trụ A được tiến hành đúng theo kế hoạch tại phòng thí nghiệm theo dõi tính năng đặc biệt thuộc Tập đoàn Thủ Cương. Sau khi hoàn tất quy trình kiểm tra độ cứng, độ bền, khả năng chịu nhiệt, cách nhiệt thì đây chính là khâu cuối cùng. Nhóm phụ trách dự án hàng không có người lái của quân đội, đại diện phía trường Đại học Bắc Hoa, lãnh đạo Tập đoàn Thủ Cương đều đích thân tới cùng tham dự quá trình kiểm định.

Viện sĩ Vương Chí Lý đến muộn hơn kế hoạch một chút, đúng lúc Giai Ninh đang bàn bạc hợp đồng với ông Lưu tới từ Tầu Tuyền thì nhìn thấy thầy giáo, cô bèn vội vàng đi lên, trông sắc mặt ông không được tốt, tay cô chợt lạnh toát.

“Thầy có khỏe không ạ?”

“Không sao.”

“Vẫn là bệnh gan ạ?” Giai Ninh nhờ nhân viên mang nước ấm đến, “Thầy, hay là ta dời sang ngày khác.”

Viện sĩ Vương xoa tay: “Đã bảo không sao mà. Chúng ta cứ tiến hành như bình thường.”

Giai Ninh mời ông nhấn phím khởi động thí nghiệm, ông nói: “Giai Ninh tốn nhiều tâm huyết nhất, chuyện này để em làm đi.”

Giai Ninh từ chối, viện sĩ Vương vẫn kiên quyết.

Thấy hai bên thái dương của ông đã ứa mồ hôi, biết mình không thể lay chuyển ý ông được nữa, cô bèn đi lên trước, ấn cái nút khởi động thí nghiệm màu xanh.

Máy tính nhận được chỉ thị lập tức điều phối lượng axit và dung dịch kiềm đặc gấp hai trăm lần so với điều kiện tiêu chuẩn ngoài vũ trụ. Điều phối dung dịch xong, lại tự động đưa tấm vật liệu A dày 0,5 cm từ từ vào trong.

Cả quy trình đều được tiến hành dứt khoát, rành mạch.

Giai Ninh ngơ ngẩn nhìn theo tâm huyết của mình và thầy, vật liệu màu bạc lấp lánh ánh sáng từ từ ngấm mình vào dung dịch axit và kiềm có sức ăn mòn cực mạnh, bất động như thể vị sư thầy đã nhập định.

“Với việc bổ sung nguyên tố mới, cải tiến công nghệ luyện kim truyền thống, tỉ lệ kết cấu hợp kim đã được thay đổi, khả năng chống ăn mòn vật liệu A của chúng tôi được tăng cường hơn năm mươi lần so với vật liệu hàng không titan...” Giai Ninh thuyết trình với những chuyên gia có mặt ở đó.

Ông Lưu mặc quân phục màu xanh, đeo quân hàm thiếu tướng đặt hai tay lên bàn kiểm soát, nghiêng người về phía trước, cẩn thận quan sát trạng thái ổn định của vật liệu A trong dung dịch ăn mòn, khóe miệng khẽ lộ ra một nụ cười.

Đây là vị chuyên gia có uy tín nhất, cũng là vị giám khảo khó tính nhất, nụ cười mỉm của ông khiến Giai Ninh thấy bất an.

Nửa giờ sau, thí nghiệm hoàn tất. Theo số liệu, ngoài việc thấy ánh kim loại thì dung dịch kiềm và axit không hề tác động gì đến vật liệu A, cuối cùng vật liệu A cũng thông qua tất cả các bước kiểm tra.

Mọi người cùng vỗ tay, vì vật liệu A, vì viện sĩ Vương, vì Cậu Giai Ninh.

Ông Lưu bước qua bắt tay viện sĩ Vương: “Viện sĩ, tôi là một quân nhân, không biết làm ăn ra sao, nhưng tôi biết tôi cần gì. Điều kiện chuyển nhượng kỹ thuật như thế nào, tất cả đều tôn trọng ý kiến của ngài.”

Wương Chí Lý đáp: “Tôi làm nghề gỗ đầu trẻ, cũng không biết buôn bán, nào dám đặt điều kiện.”

Giai Ninh đưa viện sĩ về nhà, đưa chỗ tài liệu nghiên cứu cuối cùng của mình cho ông, nhưng ông không nhận: “Em cất vào két đi.”

Cô biết mật mã của chiếc két sau giá sách ấy nên lặng lẽ tới chỗ đó, mở ra rồi cất vào.

Viện sĩ Vương đứng bên bàn, tay phải đặt lên bụng, đứng chỗ gan. Thí nghiệm thành công, ông rất vui, tuy vậy giọng ông vẫn lộ ra vẻ mệt mỏi: “Lại đi rồi, lại phải đi rồi. Lúc em tốt nghiệp thạc sĩ sang Mỹ lấy bằng tiến sĩ, thầy biết chắc chắn em sẽ quay về đây nghiên cứu, bởi vì cậu Bàn vẫn ở đây. Nhưng lần này em lại đi với cậu ấy, thầy thật không biết bao giờ mới được gặp lại em.”

Giai Ninh quay lưng về phía viện sĩ Vương, khóa két lại: “Lần trước có một đàn anh của em đi, thầy nói, trái đất tròn, đời này kiểu gì cũng có duyên gặp lại kia mà.”

“Giống nhau được sao? Nó tới Đại học Công nghiệp Cấp Nhĩ Tân giảng dạy thôi.”

“Em cũng có đi đâu xa.” Giai Ninh cãi bướng.

“Cử hành hôn lễ xong thì đi luôn à?”

“Dạ vâng, công việc bên kia của Tần Bàn rất gấp.”

Cô vẫn quay lưng về phía ông, thâm tâm cảm thấy vô cùng xấu hổ, không dám nói dự định về sau, đẩy hết sang Tần Bàn để trốn tránh sự hèn nhát của mình.

Cô nghe thấy tiếng cười ha hả đầy khoan dung của ông, tiếng cười càng lúc càng yếu, tiếp theo là tiếng phịch, người ông đã ngã sõng xoài.

Giai Ninh vội quay phắt lại, nghen ngào hét lên: “Thầy! Thầy!”

Phòng bệnh rất yên tĩnh, trên mu bàn tay của viện sĩ Vương cảm dây truyền dịch, ông ngủ rất say. Chiếc máy phun sương màu hồng phả tỏa ra làn sương mỏng manh, không khí rất dễ chịu.

Giai Ninh sốt ruột cắn móng tay, vợ viện sĩ Vương bước tới khẽ giật tay cô ra: “Lớn tướng rồi mà sao vẫn thế hả?”

Cô ngược mắt nhìn bà: “Con lo lắm.”

“Không sao đâu.” Bà nói, “Thất thập cổ lai hy, ai mà chả có bệnh chứ”, rồi bà khẽ cười, “Thế mà còn nói muốn theo Tiểu Sơn xuống phương Nam du lịch cơ đấy, cô thấy ông già này phải nghỉ ngơi đi thôi.”

Giai Ninh nhìn bà, không nói gì.

“Đúng rồi, Giai Ninh, không phải chiều này con tới Cục Dân chính đăng ký kết hôn với Tần Bân sao?”

“Con không đi nữa, con ở đây với cô.”

Bà kéo cô đứng dậy: “Không được, chuyện của con là chuyện lớn, không thể chậm trễ. Con đừng lo, có cô ở đây, thầy sẽ không sao đâu.”

Cô còn muốn ở lại nhưng bà đã đẩy cô ra khỏi phòng bệnh, cao giọng nói: “Giai Ninh, con là phụ nữ, chuyện gì quan trọng nhất con cũng biết. Thầy con mền tài năng của con, luôn muốn giữ con lại, thế nhưng thứ phụ nữ có thể thực sự dựa vào không phải là vật liệu A, mà là người ở bên cạnh con. Cô nói thế con có hiểu không?”

Cô vừa hiểu lại vừa không hiểu, lê bước ra khỏi bệnh viện, thấy cảnh một ông lão dìu bà lão, bà lão dìu ông lão, đi dạo trong sân bệnh viện. Hai tấm lưng đã còng nường tựa vào nhau thành một chữ “nhân”.

Ở phía ngoài Cục Dân chính, Tần Bân đã đợi từ rất lâu, thấy Giai Ninh bước tới anh bèn chạy lên hỏi: “Thầy sao rồi?”

“Không có gì đáng ngại, chắc là suy nhược cơ thể thôi. Cô đang ở bên thầy rồi.”

“Đợi mình đăng ký xong anh cũng qua thăm thầy luôn.” Tần Bân nói.

“Ừm.” Cô tựa đầu vào vai anh.

Hôm nay rất đông người tới xếp hàng đăng ký, có người đang thảo luận tên con, có người bàn tiền mua nhà, có người nói “đón mẹ anh lên Bắc Kinh khám bệnh”, còn Tần Bân và Giai Ninh lại im lặng.

Tới phiên hai người họ, Giai Ninh đang định bước vào thì đột nhiên Tần Bân kéo tay cô.

Cô nhìn anh.

“Giai Ninh.”

“...”

“Giờ em hối hận vẫn còn kịp đấy.”

Cô nhìn anh, gạt tay anh ra, sau đó ngẩng cao đầu nghĩ một lát.

Cô nghĩ tới đôi vợ chồng già dìu nhau, nghĩ tới lời vợ thầy Vương, nghĩ tới vật liệu A đã được thu xếp ổn thỏa, nghĩ tới tình yêu của mình và Tần Bân, bọn họ thật sự yêu nhau.

Bởi vậy có vài thứ quên được thì hãy cứ quên đi, chàng trai trẻ với gương mặt điển trai, làn da trắng lạnh buốt, nụ hôn và những lần ái ân cuồng nhiệt.

Đó là những điều có thể quên.

Cô đã trưởng thành, cô biết cái gì nên chọn, cái gì nên buông.

Giai Ninh nói: “Em không hối hận. Anh có hối hận không?”

“Không.”

“Vậy thì đăng ký thôi.” Giai Ninh đáp, “Cuối tuần là đám cưới của bọn mình rồi, trước khi đi phải thu một đồng phong bì mới được.”

Ký tên, hôn môi. Người chứng hôn là một nhân viên đã hơn ba mươi tuổi, gương mặt trắng nõn nính, nói giọng Bắc Kinh: “Sau này là vợ chồng rồi, phải sống thật hạnh phúc đấy nhé.”

Bọn họ ôm nhau đi ra, kể từ nay về sau hai người đã là vợ chồng.

Giai Ninh đưa chìa khóa xe cho Tần Bân: “Anh đi lấy xe đi, em bận cả ngày rồi, mệt quá.”

Trời đã sẩm tối.

Trong lúc đợi Tần Bân đi lấy xe, cô mở điện thoại ra xem, dù gì cô cũng phải cho người ấy câu trả lời.

Có ba cuộc gọi nhỡ, điện thoại vẫn luôn để chế độ rung.

Là Châu Tiểu Sơn.

“A lô?”

“Tiểu Sơn, tôi đây.”

Bên đầu dây kia, giọng anh có vẻ rất vui: “Tôi nhận được áo khoác rồi.”

“Vừa không?”

“Rất vừa. Cảm ơn em.”

Cô khẽ cười, bản thân cũng không biết tại sao.

“Bây giờ em đang ở trường à?”

“Không. Tôi không ở trường.”

“...”

“Tôi đang ở Cục Dân chính.”

“...”

“Tiểu Sơn, tôi vừa đăng ký kết hôn với bạn trai xong.”

“...”

“Đám cưới vào cuối tuần này, sau đó chúng tôi sẽ đi Singapore.”

“...”

“Chúng ta quen nhau là duyên phận, tuy hơi ngắn ngủi. Tôi không còn gì muốn nói nữa.”

“...”

“Tạm biệt.”

“...”

Cô đang do dự định cúp máy, chợt nghe thấy tiếng anh.

Ngữ khí vẫn bình thản, không hề kích động, cũng không hề có chút ám áp nào, quả thật rất thản nhiên, lạnh đạm.

Nhưng dù anh có kích động thật đi nữa, cũng không thể khiến cô sợ hãi như bây giờ.

“Không được.” Anh nói rành mạch, “Giai Ninh, em không được làm thế.”

Z

Giai Ninh mất ngủ cả một đêm, lo lắng không biết rốt cuộc Châu Tiểu Sơn định làm gì? Tất nhiên cậu ta không phải người xấu, người xấu sẽ không có ánh mắt như vậy. Nhưng dù thế đi chăng nữa, cậu ta vẫn đủ lý do để trả thù cô, bởi ngay từ ban đầu cô đã không giữ được mình, tham lam, lại tuyệt tình.

Gương mặt cô lộ rõ sự lo lắng.

Lúc cô thử váy cưới, Linh Linh, em gái cùng cha khác mẹ đùa: “Cứ buồn bực thế này đến phần cũng không che được đâu.”

Giai Ninh đáp: “Ai bảo chị buồn? Chị chỉ hơi mệt thôi.”

Linh Linh đưa cho cô một điều thuốc, nhìn cô trong gương: “Không hiểu sao đến cả thói quen xấu này mà Tần Bản vẫn dung túng cho chị được.”

Giai Ninh khẽ cười: “Bởi vì anh ấy cũng là một kẻ nghiện thuốc.”

Tối hôm đó tivi chiếu phim Cấm đỗ chí mạng của Michael Douglas: Đàn ông ngoại tình nhưng kịp quay đầu, ả tình nhân phát điên muốn giết hết cả nhà ông ta. Đúng lúc cô và Tần Bản đang ăn ngao, nhìn thấy đôi mắt xám xịt của cô gái kia lóe lên sát khí, một lúc lâu sau cả hai người vẫn không nói gì.

“Cô gái này thật là...” Tần Bản mở miệng.

Bộ phim kết thúc, cô gái ngã xuống vũng máu, chết không nhắm được mắt.

Giai Ninh không thể thốt nên lời.

Lúc đánh răng cô nghĩ, liệu Châu Tiểu Sơn có làm thế không? Ý nghĩ này bỗng hiện lên khiến cô cũng phải bật cười, lòng dạ con người thay đổi thật khó lường, chỉ mấy tháng trước thôi cô còn đinh ninh rằng ánh mắt của chàng trai ấy thật giống những chàng thiên sứ lạnh lẽo trong các bộ phim thần tượng, giờ thì có tật giật mình, lại sợ tới mức này.

Tần Bản vào toilet nói với cô: “Anh bảo này...”

“Vâng?”

“Ngày kia là tổ chức tiệc cưới rồi, ngày mai anh sẽ đi gửi mấy bức thư tố cáo kia, giải quyết xong xuôi mọi chuyện.” Anh ngừng một lát, “Lần này đi không biết lúc nào mới về được. Còn bao nhiêu thầy cô, đồng nghiệp, bạn bè, cả học viên nữa, muốn nói gì thì em cứ nói đi, chúng ta vẫn còn thời gian, đừng mắc nợ người khác. Hiểu không?”

Tâm trạng căng thẳng của cô lại được thả lỏng. Anh biết, anh đã biết hết, anh muốn cô đi cũng phải đi một cách quang minh chính đại.

Cô đồng ý, lấy khăn lau gương mặt ướt đầm.

Hôm sau trời quang, nhưng lại rét kỳ lạ.

Trong ký ức của Giai Ninh, Bắc Kinh chưa từng thế này. Mặt băng phản chiếu ánh nắng lấp lánh vắt ngang qua khung trời xanh tiêu điều, dưới cái lạnh con người như được phủ trong một lớp màng trắng, mờ mờ ảo ảo.

Giai Ninh tới trường, Tần Bản đi gửi thư. Hai người đã hẹn trưa nay đi ăn cơm với cha mẹ anh. Đưa cô tới Đại học Bắc Hoa, lúc xuống xe, anh chợt nắm lấy tay cô: “Lát nữa anh sẽ đến đón em.”

Cô đồng ý, nhìn anh, cảm nhận hơi ấm nơi tay anh.

Giữ thể diện cho cô tới mức này, quả thật là anh yêu cô nhiều lắm.

Cô tới ký túc xá của Châu Tiểu Sơn.

Giờ đang nghỉ đông nên nơi này trống huơ trống hoác.

Giai Ninh nghĩ bụng, đây đưa bao lâu có nói gì cũng không thể rõ ràng được, nhưng một câu tạm biệt vẫn phải nói, có khó đến đâu cũng phải do cô tự nói mới được.

Nhưng Châu Tiểu Sơn đã không còn ở đó nữa.

Cô từ từ đẩy cửa phòng anh ra, phản, bàn học, ghế, khung cửa sổ toang, nhánh cây dương vươn vào phòng, gió lạnh lướt qua, Giai Ninh khẽ rùng mình.

Cô ngồi xuống, căn phòng lạnh lẽo cùng cực. Dáng vẻ của Châu Tiểu Sơn luẩn quẩn mãi trong đầu cô suốt mấy ngày qua dần trở nên rõ nét hơn. chàng trai trẻ giản dị kiệm lời ấy có làn da trắng, đôi mắt đen, chân tay thanh mảnh mà cứng cáp, lúc ân ái tuy đầm mồ hôi nhưng không hề lên tiếng, thái dương lại lộ ra mạch máu xanh mờ mờ. Cô cố nhớ lại nhiều thứ về anh hơn, nhưng ngoài việc anh đến từ Vân Nam ra thì cô không hề biết gì nữa. Hôm nay anh đi, dứt khoát đến mức ngay cả một tờ giấy cũng không để lại, ra đi cũng đường đột như lúc mới đến.

Giai Ninh vô cùng mâu thuẫn, một mặt cô mong anh đi luôn, như thế thì cô sẽ không phải khó xử khi đối mặt với anh nữa; mặt khác lại không muốn anh biến mất như vậy, như thể có vài lời còn chưa kịp nói xong. Ngay giữa thời khắc mâu thuẫn đó, giọng nói lạnh lùng của Châu Tiểu Sơn lại vang lên bên tai cô, anh nói, em không được làm như vậy. Một nỗi kinh hoàng mang theo áp lực đè nặng bao phủ trong cô.

Tần Bân gửi ba lá thư tố giác đi, rồi ngồi lên xe hút mấy điếu thuốc.

Từ khi đi công tác về, cả công việc lẫn cuộc sống đều nảy sinh những trắc trở mà anh không thể ngờ đến, may mà dường như tất cả mọi thứ đều đã qua rồi, tuy rằng phải đến đất nước mới để bắt đầu một công việc khác, nhưng anh không hề làm trái nguyên tắc của mình, yêu đương bao năm, người con gái luôn dao động mấy tháng nay cuối cùng cũng trở thành vợ anh.

Cô đã là vợ của anh, vậy anh cũng cần cho cô một chút thời gian, họ còn cả đời, không cần phải quá vội vã.

Anh nhìn đồng hồ, cảm thấy đã xem xem, bèn gọi điện cho cô.

Điện thoại vừa vang được mấy tiếng thì cô nhận.

“Chuyện bên đó xong chưa? Anh đến đón em.”

“Vâng, xong rồi. Anh đã gửi thư chưa?” Giai Ninh hỏi.

“Cũng ổn rồi. Mười lăm phút nữa anh đến.”

Đúng lúc này có người gõ cửa sổ xe.

Tần Bân cúp máy, đó là một cô gái khá trẻ, ăn mặc phong phanh, run rẩy trong gió rét. Anh hạ cửa kính xe xuống.

Cô gái nói giọng phía Nam: “Tôi không bắt được taxi, anh có thể cho tôi đi nhờ một đoạn không? Phía Đại học Bắc Hoa ấy.”

Anh đáp: “Cô lên đi, vừa hay tôi thuận đường.”

Cô gái cười, bước lên xe: “Anh quả là người tốt.”

Giai Ninh không thấy Tần Bân đến, điện thoại lúc nào cũng bận.

Bố mẹ anh cũng đang tìm anh, hai tiếng sau, Giai Ninh tự đi đến nhà hàng bọn họ hẹn nhau. Mẹ anh đang khóc.

Giai Ninh nắm tay bà, tay kia gọi điện thoại cho tất cả bạn bè của Tần Bân, kiên nhẫn nghe bọn họ chúc phúc xong rồi mới bình tĩnh hỏi xem lúc này họ có gặp Tần Bân không.

Cô liếc mắt nhìn hai vị phụ huynh đang lo lắng và hoang mang, lần đầu tiên cô thấy thành phố này lớn đến đáng sợ, rồi tự nhủ với mình rằng phải bình tĩnh, nếu cả cô cũng bối rối thì bọn họ biết làm thế nào?

Một số điện thoại lạ gọi đến.

Cô vừa nhìn liền nghe máy.

Bên đó nói, họ là đội giao thông Hải Điện.

Cô nghe cẩn thận rồi đáp: “Được, tôi sẽ tới ngay, phiền các anh.”

Bố mẹ Tần Bân lo lắng hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Giai Ninh chớp mắt nói: “Không sao ạ, Tần Bân không mang hộ chiếu nên bị người ta giữ lại. Đội giao thông bảo con đến.”

Mẹ Tần Bân nói: “Gọi điện lại đi, mẹ muốn nói chuyện với nó. Thằng bé này thật khiến người khác lo lắng.”

Giai Ninh cười xòa: “Anh ấy đang bị giam nên không được nghe điện thoại ạ.”

Linh Linh đi vào nhà hàng, Giai Ninh nhìn thấy em gái, bỗng thở phào nhẹ nhõm, nắm lấy vai cô: “Em giúp chị đưa hai bác về khách sạn nhé.”

Linh Linh nhìn cô, cảm thấy tay chị mình đang run: “Sao vậy chị? Tìm được anh Tần Bân chưa?”

Giai Ninh gật rồi lại lắc đầu: “Không có gì, em đưa hai bác về trước đã. Đợi điện thoại của chị.”

Không ngoạn đầu lại nhìn bố mẹ Tần Bân, cũng chẳng kịp mặc áo khoác, Giai Ninh đi ra ngoài rồi bắt taxi, cả người ớn lạnh nhưng mồ hôi cứ vã ra, cô nói với tài xế: “Mau cho tôi tới đội giao thông Hải Điện.”

6. Chương 06

Chương 6

Tiếp cô là một người họ Mã, không phải cảnh sát giao thông mà là cảnh sát hình sự của thành phố. Lúc Giai Ninh đến, gương mặt cô đã không còn nhìn rõ đâu là nước mắt đâu là mồ hôi nữa, tim đập thình thịch, cô hốt hoảng kéo kéo viên cảnh sát: “Tôi là Cừu Giai Ninh, chủ của chiếc xe Ford mang biển số 25896. Chồng tôi sao rồi?”

Cảnh sát Mã nhìn cô đáp: “Tình huống rất kỳ lạ: Xe của cô bị nổ tung, rơi khỏi cầu vượt, nhưng bên trong lại không có người.”

Giai Ninh đang hoảng loạn khi nghe thấy câu cuối cùng, tảng đá trong lòng rơi thẳng xuống, sau đó lại cuống cuồng hỏi: “Vậy Tần Bân chồng tôi, anh ấy ở đâu?”

“Trước đó hai người đã gọi điện cho nhau à?” Viên cảnh sát không trả lời câu hỏi của cô.

“Lúc mười một giờ mười lăm.” Giai Ninh nhớ lại, lấy điện thoại ra, “Anh ấy gọi điện bảo sẽ đến Đại học Bắc Hoa đón tôi. Ở đây còn có nhật ký cuộc gọi.”

“Theo phỏng đoán của chúng tôi, vụ nổ đã xảy ra ngay trong khoảng thời gian đó.”

“Vụ nổ?” Cô ngẩng đầu lên nhìn viên cảnh sát nọ, như thể mới chỉ nghe chứ chưa hiểu được ý của từ này.

“Đây không phải là tai nạn giao thông, chúng tôi phát hiện được vật liệu gây nổ. Chiếc xe nát tung, còn chuyên nghiệp hiệu quả hơn cả kỹ xảo điện ảnh.” Từng lời của cảnh sát Mã như đâm vào lòng cô, “Kết quả kiểm tra sơ bộ là có người rắp tâm hãm hại. Anh Tần Bân chồng cô có thù oán với ai không?”

Giai Ninh nhắm mắt lại, phút chốc không thể thở nổi. Có người rắp tâm hãm hại hành động quá sức đáng sợ, quá sức khủng khiếp đó không ngờ lại xảy ra với Tần Bân.

“Cô Cừu Giai Ninh...” Cảnh sát Mã gọi cô.

“Vâng.” Giai Ninh choàng tỉnh.

“Nghĩ ra điều gì rồi sao? Anh ta đắc tội với ai?” Viên cảnh sát hỏi, “Đó có thể là manh mối tìm thấy chồng cô.”

Cô nhìn gương mặt viên cảnh sát, nhanh chóng nhận ra một điều: Tần Bân vẫn đang mất tích.

Chắc chắn giờ anh ấy vẫn đang trong tình trạng nguy hiểm.

Vậy cô càng không thể hoang mang, cô phải bình tĩnh.

“Anh ấy là phóng viên, đắc tội với rất nhiều người, nhưng rất ít khi nói đến chuyện công việc với tôi.” Giai Ninh lắc đầu, nghẹn ngào: “Giờ thì tôi không thể nhớ ra được.”

Cảnh sát gật đầu: “Vậy phải nhanh lên.”

Trong quá trình điền đơn tố giác, Giai Ninh không nói gì, cẩn thận điền bảng khai.

Viên cảnh sát xem xong rồi gật đầu: “Không ngờ ngày mai lại là hôn lễ của hai người. Thế nhưng có một chuyện mong cô chú ý, chủ nhân chiếc xe là cô, liệu có khả năng người đó không nhằm vào anh ta mà là nhằm vào cô không?”

Giai Ninh nhìn viên cảnh sát.

“Mong cô không giấu chúng tôi điều gì.”

Giai Ninh đi ra khỏi sở cảnh sát, lê từng bước về phía trước, điện thoại của cô hết pin, thấy bớt điện thoại công cộng cô bèn chạy qua gọi về nhà, còn khờ khạo nghĩ, phải chăng Tần Bản đã về nhà đợi cô rồi?

Không ai nghe máy.

Đương nhiên là không có ai nghe máy.

Lúc này cô bỗng thấy lạnh, mệt mỏi, đứng không vững. Cô trốn vào một cửa hàng KFC ven đường, cuộn mình trong góc, nhắm mắt lại, tất cả mọi chuyện xảy ra gần đây ùa về, y như một đề toán rắc rối, tìm một đáp án nguy hiểm.

Lời cuối cùng của viên cảnh sát vang lên bên tai cô: “Liệu có khả năng người đó không nhằm vào anh ta mà là nhằm vào cô không?”

Nỗi sợ hãi ám ảnh trong lòng mấy ngày nay cuối cùng cũng hiện rõ.

Một người đột nhiên mất tích, mang theo Tần Bản bên cạnh cô!

Châu Tiểu Sơn.

Dạ dày Giai Ninh bỗng nhiên đau dữ dội, cô che miệng, vịn tường chạy nhanh vào phòng vệ sinh, nôn tới mức quỳ rạp xuống sàn.

Đằng sau bỗng vang lên giọng của một cô gái, có chút quen thuộc như đã từng nghe thấy ở đâu: “Nhìn đi nhìn lại cũng chỉ là kẻ vô dụng mà thôi, không biết anh ấy coi trọng cô ở điểm nào?”

Cô từ từ quay đầu lại, là cô gái đó, cô gái từng xuất hiện trong phòng Châu Tiểu Sơn, gương mặt xinh đẹp nhưng độc ác đang khẽ cười nhìn xuống một Giai Ninh hoảng loạn nhếch nhác.

Giai Ninh đột nhiên mất bình tĩnh, cô nhào lên, nhưng cô gái kia lại dễ dàng tránh được, cô đâm vào vách tường lạnh băng, cơ thể không còn sức lực, nghiêng rãng nói: “Là cô? Các người đưa anh ấy đi đâu rồi?”

Cô gái đó không trả lời cô mà rút điện thoại ra, bấm phím rồi đưa cho cô.

Đó là một chiếc điện thoại nhỏ màu đen, giữa các phím còn lóe lên một ánh sáng màu đỏ quỷ dị.

Cô chậm rãi vươn tay ra, cầm lấy điện thoại.

Giọng Châu Tiểu Sơn vang lên từ đầu bên kia, vẫn bình thản như xưa: “Giai Ninh à.”

“Cậu đưa anh ấy đi đâu rồi?” Cô nắm điện thoại tới mức khớp tay trắng bệch.

“Anh ta đang ở chỗ tôi.” Tiểu Sơn nói, “Em đã đoán ra rồi đúng không? Không báo cảnh sát à? Giai Ninh, tôi quả không nhìn nhầm em. Em rất thông minh.”

Giờ cô đã hoàn toàn chắc chắn Tần Bản đang nằm trong tay cậu ta. Cậu ta là ai mà có thể đạo diễn nên một vụ nổ lớn chuyên nghiệp đến vậy? Cô muốn cúi mình cầu xin, thế nhưng nghĩ lại, làm vậy thì có ích gì? Nếu cậu ta chịu cho cơ hội thì sẽ không ra tay độc ác như thế, nghĩ vậy, Giai Ninh chuẩn bị tâm lý thương lượng, đứng thẳng dậy, nhìn sang cô gái vẫn khẽ cười kia, không hề tỏ ra yếu thế, nói vào điện thoại: “Tiểu Sơn, là tôi có lỗi với cậu. Cậu không vui, cậu muốn thế nào cũng được, cậu muốn tôi làm gì cũng được. Thả anh ấy đi.”

Cô nghe thấy tiếng cười khê của Châu Tiểu Sơn, cậu ta chưa từng cười. Giờ tình thế lại nghịch chuyển, cô bị cậu ta khống chế, Châu Tiểu Sơn đã không còn là chàng học viên đáng yêu đáng thương trước kia nữa, giờ cậu ta là ma quỷ thao túng mọi việc.

“Em nói dối.” Tiểu Sơn nói, lộ vẻ trách móc, “Em thích nhất là nói dối.”

“Tần Bân đang ở trong tay cậu. Cậu biết tôi không dám.”

“Em biết là được.”

“Cậu hãy nêu điều kiện đi.”

“Vật liệu A. Phương pháp điều chế, cách thức tôi luyện.”

Thì ra là vậy.

Người đàn ông khiến cô không kịp đề phòng, không thể kháng cự mà bị mê hoặc, sự ôn tồn dịu dàng quần quýt ấy và cả sự chiếm đoạt gian xảo độc ác kia, tất cả thì ra đều là vì vật liệu A, vì kỹ thuật công nghệ cao cấp tuyệt mật. Quả là một động cơ tàn khốc.

Cô lập tức đồng ý: “Không thành vấn đề.”

“Trò chơi bắt đầu.”

z

Năm 2006, quốc bảo của Pháp bị đánh cắp.

Đó là một con sư tử lai hổ màu trắng đã trưởng thành, thân dài ba mét, nặng khoảng nửa tấn, tính khí hung tợn, đôi mắt rực rỡ ánh vàng. Để nuôi dưỡng báu vật hiếm thấy trên thế gian này, Pháp đã phải chi cả trăm triệu euro, thế nhưng vào một ngày hè, con hổ lai sư tử ấy bỗng nhiên mất tích ngay tại Trung tâm Nghiên cứu Sinh vật Pháp, nơi vẫn luôn chăm sóc nó.

Đó không phải là một bức tranh có thể đóng gói, không phải là châu báu có thể mang theo, cũng không phải là một danh sách hay phương trình có thể phát tán qua internet, mà đó là quái vật khổng lồ có thể cử động, có thể cắn xé, có thể chạy, có thể gào thét.

Thế nhưng nó lại biến mất như thể bốc hơi.

Có bảo vật, tất có người khao khát, ra một cái giá thỏa đáng sẽ có người lấy giúp anh.

Họ coi đó là một nghề, bước trên nguy hiểm, kiếm về lợi ích.

Châu Tiểu Sơn chính là kẻ buôn bán giỏi nhất.

Nếu ngay cả một sư tử lai hổ mà cậu ta cũng trộm được rồi đưa đi thì việc mang theo một người có hề gì.

Lúc xuất cảnh ở sân bay, nhân viên hải quan cẩn thận kiểm tra hộ chiếu đến từ nước ngoài của hai người, Tiểu Sơn nói: “Anh trai tôi tới Bắc Kinh khám Đông y.”

“Chữa khỏi chưa?”

“Có khởi sắc, thế nhưng...” Tiểu Sơn chỉ vào đầu, “... tắc động mạch là một vấn đề lớn.”

“Phải điều trị dần dần.” Nhân viên hải quan nói.

Tần Bân đứng bên cạnh không nghe thấy gì, anh mở mắt, có thể nhìn đường nhưng lại không thể nghe thấy.

“Tiếng Trung của cậu thật tốt.”

“Tôi là Hoa kiều.” Châu Tiểu Sơn đáp.

Phía sau có hành khách ôn tồn giục, cô gái nói: “Có thể nhanh hơn một chút không?”

Tiểu Sơn dìu “ông anh” đi lên phía trước: “Xin lỗi...”

Bọn họ lên máy bay, ngồi cạnh nhau, Tiểu Sơn nói với Tần Bân: “Nghỉ một lát đi.” Sau đó giúp anh nhắm mắt lại.

Cô gái đó ngồi phía sau anh, anh giúp cô đặt hành lý rồi ngồi xuống đọc tạp chí – tạp chí du lịch toàn là những quảng cáo về Đông Nam Á, non sông gấm vóc đẹp tựa nụ cười mỹ nhân.

Nữ tiếp viên hàng không mặc trang phục dân tộc đưa đu đủ tươi đến, Tiểu Sơn cầm một miếng lên rồi nói cảm ơn.

Anh vừa lật mấy trang tạp chí, bỗng nhớ ra điều gì, bèn vẫy tay về phía sau: “Mạc Lị.”

Cô gái nghe thấy anh gọi mình, rướn người lên hỏi: “Sao thế?”

Anh khẽ hỏi: “Em đặt thuốc nổ ở chỗ nào trên xe anh ta vậy?”

“Trước máy gia tốc, dài hơn hai ngón tay, chệch sang bên phải bốn mươi lăm độ, phương nằm ngang.” Mạc Lị đáp, “Vừa dùng sức nặng của chất nổ để áp chế máy gia tốc, giữ vững tốc độ xe khi không có người lái, vừa đặt gần động cơ, nổ hoàn toàn, không để lại dấu tích.”

“Có một chút vấn đề.” Tiểu Sơn nói, “Đó là xe Ford, kết cấu khá rộng rãi, khoảng cách hơn hai ngón tay trước máy gia tốc không thể gần với tâm động cơ, nổ không hoàn toàn sẽ để lại dấu vết”

Mạc Lị cúi đầu.

Tiểu Sơn nói: “Lần này không có gì đáng ngại, chúng ta dùng chất nổ bình thường, bọn họ sẽ không điều tra ra đâu.”

Mạc Lị gật đầu: “Xin lỗi.”

“Không sao, không phải xin lỗi.” Anh nói, nghiêng đầu nhìn cô, “Vết thương ở tay lần trước đã khỏi chưa?”

“Khỏi rồi.” Mạc Lị đáp.

Tiểu Sơn lại nói: “Lần này đi hơi lâu, Bắc Kinh lại lạnh, trở về là ổn thôi.”

“Em muốn ăn phở.” Mạc Lị nói.

“Về đến nơi sẽ cho em ăn.” Tiểu Sơn nói, “Cả nem rán nữa.”

Máy bay cất cánh về phía chân trời, nhìn từ cửa sổ xuống, thành phố càng lúc càng xa.

Ký ức của Châu Tiểu Sơn xuyên qua lớp mây trùng trùng điệp điệp thoáng cái đã quay về quá khứ.

Châu Tiểu Sơn sáu tuổi đã là một chú lính nhỏ, mặc quân trang màu xanh, nấp trong rừng rậm, thăm dò động tĩnh của kẻ địch. Kẻ địch là ai, cậu không rõ lắm, bản thân là ai, cậu cũng không biết: Ở miền giáp ranh ba nước này mọi người nói tiếng Trung, tiếng Việt, tiếng Myanmar và tiếng Pháp, mặc áo và quần dài dẹt từ sợi đay, lòng bàn chân giẫm thẳng lên những gờ đá và cát sỏi sắc lẹm, gương mặt và dáng vóc của họ đều giống nhau, vừa giống người mình, lại vừa giống kẻ địch.

Đó chưa bao giờ là một nơi an toàn, bị xâm lược, bị bóc lột, bị áp bức và chưa từng có thỏa hiệp. Trăm năm nay, pháo đạn và thi thể luân phiên ngã xuống, làm nguồn dinh dưỡng cho đất đai, loài thực vật xanh quý dị mà mạnh mẽ nở hoa trong mùa mưa, dưới gốc hoa ấy, một đứa bé thượng vô hiệu biết, đứng mãi nhìn chiến, ngang tàng bạo ngược ra đời.

Không thể sử dụng được vũ khí “nóng”, Tiểu Sơn thuần thục chặt bỏ cành trúc, tay nâng lên lia một phát đóng con rắn độc xuống mặt đất, hoặc sẽ chọc thẳng vào mắt mèo rừng, heo rừng. Bọn chúng không tốt, chúng cắn bà con, chúng ăn gà nuôi bên cây trà của mẹ. Bọn chúng là kẻ địch.

Người lớn nhét cây súng vào tay cậu, sắc thép đen huyền, hình ống dài, đòn cân nhỏ nhỏ hơi nhô ra, dù đối thủ có nhạy bén gian ngoan đến đâu cũng không thoát khỏi tầm ngắm, cánh tay thon dài cứng cáp trời sinh kéo chốt khóa, động tác gọn gàng, chưa từng được huấn luyện nhưng lại bắn phát nào trúng phát đó, khiến người lớn vô cùng kinh ngạc.

Kẻ địch khi đó là những người đến từ phương Bắc. Vốn từng là anh em bạn bè nay lại trở mặt thành thù. Mẹ cũng thắc mắc, bọn họ đã làm sai chuyện gì? Chúng ta đã làm sai chuyện gì?

Cậu vẫn là một đứa trẻ con, không hề nghi ngờ giữa đúng và sai. Lúc đó cậu lại được biết thêm một thứ còn đáng sợ hơn: hình tròn, hình thoi, hình vuông, màu đen, bề mặt lồi lên một cái chốt cảm ứng nho nhỏ.

Đặt nó dưới đất, hay giữa nhánh cây, vùi dưới lớp bùn, cành lá, khe chạm một cái, chỉ khe chạm thôi thì tiếng nổ cực lớn sẽ vang dội, tia lửa bùng lên, cơ thể bị nổ tanh bành. Thứ đó không giống đạn, nó phá hỏng mọi thứ đến tận cùng, đến tuyệt đẹp.

Tên nó là mìn.

Tiểu Sơn cần mẫn chôn tất cả chỗ mìn vào trong địa bàn được phân của mình, đợi tới lúc từng cái bị dẫn nổ, tình thế sẽ có chuyển biến mới.

Địch đã không còn là địch, biên giới giáp ranh quân địch biến thành vùng bị phong tỏa, sau đó lại bắt đầu giao thương qua lại. Nơi cậu chôn mìn, có người dùng rất nhiều cột mốc cảnh báo: Khu vực có mìn, xin dừng qua. Phía dưới còn vẽ đầu lâu xchéo.

Hòa hảo với kẻ địch trước kia, còn người một nhà cùng chung mối thù giờ lại vì thuốc lá, đá quý, lương thực và súng đạn mà quay sang cấu xé nhau, hơn nữa lại còn điên cuồng hơn. Chỗ mìn cậu chôn cuối cùng cũng có người giẫm phải, Tiểu Sơn ngồi trên cây ló đầu xuống nhìn, đó chính là người chú đã đặt cây súng vào tay cậu, ruột ông ta bị phòi ra ngoài, hai chân cụt mất.

Cậu nhìn ông ta.

Ông ta chỉ vào cây súng trong tay cậu.

Lúc tiễn ông ta lên đường, tay cậu không hề run, tim cũng không hề lạc nhịp.

Khi ấy, Châu Tiểu Sơn còn rất trẻ.

Cậu không giống người ở đây. Ánh nắng chói bỏng, bầu không khí ngột ngạt hoặc rừng cây âm u ẩm ướt không thể tác động đến làn da hay cơ thể của cậu. Cậu cao ráo, da trắng, gầy nhưng không yếu, rắn rỏi nhưng không thô lậu. Niềm đam mê đối với sự chết chóc và tàn phá, cùng với những bài học kinh nghiệm trong quá khứ khiến cậu ra tay trước khi kịp suy nghĩ.

Vật cực tất phản, hỗn loạn và chiến tranh ít dần đi, vùng đất chia năm xẻ bảy bị một thế lực khổng lồ thôn tóm.

Châu Tiểu Sơn ngày càng nghe thấy mọi người nhắc nhiều đến một cái tên: Tướng quân Tra Tài.

Mẹ cũng nhắc đến ông ta lúc bà cẩn thận đảo lá trà đang sao trong nồi.

Có tướng quân Tra Tài, có trà ngon, bán được ra ngoài, thu tiền về.

Hôm đó, cuối cùng cậu cũng gặp ông ta.

Tướng quân Tra Tài cưỡi ngựa trắng, vẫy tay với mọi người. Ông ta độ ba mươi tuổi, mặc quân trang chỉnh tề, mặt mũi lương thiện. Tùy tùng đỡ ông ta xuống ngựa, làm theo phong tục địa phương, một thanh niên cường tráng khom người quỳ dưới đất làm bực xuống cho ông ta.

Người làm bực mặc một bộ áo trắng, khom người thành một góc tiêu chuẩn, sống lưng như tấm phản.

Tấm lưng đó nên phẳng như phản.

Thế nhưng bên trên lại có một chỗ hơi lồi ra, rất nhỏ, không ai chú ý đến quả mìn được gài trên người kẻ đó. Nhưng Tiểu Sơn lại không như thế, cậu là thiếu niên của rừng rậm, có thị lực tốt nhất, cậu quá quen thuộc với hình dáng cái chốt đó, cậu xông lên, ngay trước khi chân tướng quân giẫm lên bực xuống ngựa, đưa tay kéo lấy ông ta. Trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, cậu đã cứu được tướng quân.

Sau đó cậu ở lại bên cạnh ông ta.

Từ ấy cậu nhớ kỹ mỗi một câu ông ta nói:

“Cậu thử nói xem vì sao ta lại có thể chiếm được vùng đất này? Mỗi người đều có nhu cầu của bản thân: Lương thực, hạt giống, lá trà, muối, giao thông thuận lợi, đoàn tụ với người thân, tôi thỏa mãn nhu cầu của bọn họ.”

“Giao dịch nào cũng vì lợi ích. Tiểu Sơn, cậu giỏi như thế, nhưng từ giờ trở đi cậu phải nhớ, không có lợi ích, không cần ra tay, nếu không cũng chỉ lãng phí sức lực.”

“Quân đội khổng lồ chỉ là trang trí, tình binh mới là mấu chốt giành thắng lợi. Tình binh là gì? Tiểu Sơn, cậu phải học tri thức, ngôn ngữ, võ thuật, vũ khí. Cậu thích thuốc nổ nhất đúng không? Vậy chúng ta bắt đầu từ thuốc nổ...”

“Tiểu Sơn, có kẻ muốn viên đá này, cậu thấy chưa? Nhớ chưa? Đi mang nó về đây. Phải, nó ở trong hoàng cung Thái Lan...”

Còn cả:

“Tiểu Sơn, đây là con gái tôi, Hương Lan.”

Phía sau vang lên tiếng cười, cắt ngang hồi ức của Châu Tiểu Sơn.

Anh quay đầu lại, Mạc Li đang xem phim, cô nàng cười rất vui vẻ y như trẻ con. Thấy anh ngoảnh lại, cô ta rướn lên nói: “Anh mau bật tivi lên đi, hay lắm đấy. Hoàn Châu cách cách cạo trọc đầu làm lính thủ thành.”

Tiểu Sơn nói: “Đây là phim cũ, anh xem rồi.”

Mạc Li đáp: “Xem rồi thì xem lại cho đỡ buồn.”

Anh quay người lại, lật tờ báo trong tay: “Anh không thấy buồn.”

Mạc Li tắt tivi, mãi lâu sau mới nói bên tai anh: “Liệu cô ta có tới không? Em đang nói Cừu Giai Ninh ấy. Liệu cô ta có đủ thông minh, đủ dũng cảm không?”

Anh buông báo xuống, nghĩ một lát, “Có thể.”

7. Chương 07

Chương 7

Máy bay của Châu Tiểu Sơn hạ cánh ở sân bay quốc tế nước Y.

Anh khẽ nắm tay Tần Bân đi qua đại sảnh với phần mái làm bằng kính trong suốt của sân bay, bên cạnh là người đến từ các nước khác nhau. Mấy năm nay, đất nước này thực thi chính sách mở cửa, non nước tươi đẹp, phụ nữ duyên dáng cùng lao động giá rẻ hấp dẫn bao du khách và thương nhân từ khắp nơi trên thế giới, kinh tế dần phục hồi chỉ có điều so ra vẫn còn kém phát triển.

Bắc Kinh rét đậm, nhưng nơi này lại tràn ngập ánh nắng, ánh nắng như dòng sữa mẹ len lỏi qua cây lá xanh ươm, lướt trên giàn dây leo mềm mại rồi tràn ra ngoài, hoa quả căng tràn nhựa sống, cỏ hoa rực rỡ khoe sắc, đất đen một màu, đó chính là hương vị của vùng nhiệt đới châu Á.

Đi ra khỏi đại sảnh, Mạc Li dang tay: “Ấm quá.”

Bọn họ tiến đến chỗ chiếc xe Jeep đã đợi từ lâu, Tần Bân ngồi bên cạnh Tiểu Sơn, Mạc Li ngồi phía trước, cẩn thận quan sát tình hình xung quanh qua gương chiếu hậu, khi đã chắc chắn không có gì nguy hiểm, chiếc xe mới lăn bánh rời đi.

Tài xế nói: “Tướng quân đi họp, bảo cậu cứ nghỉ ngơi đi đã.”

Anh gật đầu, lấy điện thoại bấm số Bắc Kinh.

Lần này cách lần cuối cùng anh liên lạc với Giai Ninh đã ba ngày.

Mới được ba hồi chuông đã có người nghe.

“Dạ. Cô ta tìm đến đây rồi... Không nói gì, chỉ hỏi ngài đang ở đâu... Tôi cho cô ta email và địa chỉ của ngài... Cô ta chọn cái thứ hai... Hôm nay cô ta lên đường rồi, rất quyết tâm... Buôn bán vẫn tốt, ẩm thực Vân Nam ngày càng được yêu thích... Ngài đừng khách sáo.”

Tiểu Sơn cúp máy, nhìn sang Tần Bân, nói với anh lại như tự lẩm bầm một mình: “Cô ấy luôn chọn sai.”

Sai lầm đầu tiên của Giai Ninh đích thực là ở tiệm ăn Vân Nam.

Ngày hôm đó cô không nên uống say, không nên thảo luận với đám bạn về chuyện tình yêu, không nên cảm thấy trống vắng, không nên đi ra khỏi phòng ăn ngay lúc ấy, càng không nên gặp phải Châu Tiểu Sơn.

Thế nhưng dù tất cả chuyện này đều đã xảy ra, cô vẫn có cơ hội trốn tránh. Cô có thể làm như không nhìn thấy cậu học viên này. Có điều tính cách không cho phép cô Cừu để học viên trốn học, lý do gì cũng không được.

Lúc cô xông lên phía trước, không may hay biết đến những trắc trở ở phía sau.

Tiểu Sơn đứng đằng sau nhìn cô gái này tranh cãi với người khác thì cảm thấy rất thích thú: Kể tự mình có thể quyết định thay người khác quả thật rất buồn cười. Giai Ninh đẹp, nhất là đôi mắt đen láy, to tròn hơn nhiều người, bởi vì lúc nào cũng long lanh như sắp khóc nên càng rực rỡ ngời sáng hơn, người có đôi mắt như thế ắt vừa thông minh vừa tốt bụng, không thể nói dối. Ấy vậy mà cô lại thích nói dối, hơn nữa còn nói dối rất vụng về, giấu đầu hở đuôi.

Nghĩ đến cô, Tiểu Sơn bỗng thấy lòng mình mềm hẳn, anh ngả người ra đằng sau, chậm chậm tựa vào ghế.

Cùng lúc đó, Giai Ninh cũng đang ngồi trên máy bay kiểm điểm lại lỗi lầm của mình.

Chỉ tại cô. Tại dục vọng. Trách mình vừa hèn vừa ngu ngốc, dễ dàng rơi vào bẫy của kẻ xấu, không những bản thân thương tích đầy mình, giờ lại còn bị ép lấy bí mật công nghệ quốc gia ra để đổi lấy Tần Bân.

Nhưng đó là chồng của cô, anh chính trực, trung hậu, đến một lời trách móc cũng không nỡ nói với cô, bao dung sự phản bội của cô, anh không hề làm sai điều gì mà lại phải chịu tội ở nơi đất khách quê người.

Kể đầu số Châu Tiểu Sơn để lại hai thứ ở tiệm ăn Vân Nam – cậu ta biết cô nhất định sẽ tìm đến đây. Cô không chọn cách dùng email liên lạc mà nghe theo cậu ta sắp xếp, đi theo đoàn du lịch ra nước ngoài, trong tay là địa chỉ của cậu ta.

Ngoại trừ quyết tâm, Giai Ninh không còn có sự chuẩn bị nào khác. Cô muốn tìm Tần Bân, đưa anh mạnh khỏe trở về.

Châu Tiểu Sơn, Châu Tiểu Sơn.

Tiếng cười khê của cậu ta cứ văng vẳng bên tai cô. Không một sự chờ đợi nào có thể khó chịu hơn sự chờ đợi để gặp kẻ địch. Giai Ninh ngồi trên chuyến bay thẳng về phía Tây cố kìm nén những đau đớn giày xéo trong tim do hối hận và oán thù tạo nên. Đầu ngón tay lạnh như băng, đôi lúc cô mơ màng thiếp đi rồi chẳng mấy chốc lại bừng tỉnh, thở hổn hển, trong mơ có một thứ gì đó rất đáng sợ túm lấy họng cô, cô biết, đó chính là Châu Tiểu Sơn.

Cô mang theo đô la, thuốc lá bao mềm, aspirin để giữ bình tĩnh. Kể từ khi xảy ra chuyện, ngày nào cô cũng phải dùng hai liều, nếu không sẽ không ngủ được, cô phải ngủ, phải ngủ, cô hiểu rõ rằng mình không thể gục ngã. Xuống máy bay, cô muốn đi mua một con dao găm trước, thứ này chắc chắn sẽ phải dùng đến, để tự vệ, để cắt dây trói cho Tần Bân, hoặc đâm vào bụng Châu Tiểu Sơn. Nghĩ vậy Giai Ninh như thể không chờ nổi, quên hẳn rằng lực tay mình đến đâu.

Xuống máy bay, có một xe bus lớn đi thẳng từ sân bay vào nội thành, đến khách sạn, xe vừa mở ra đã có một đám trẻ con vây quanh đấy, ríu ra ríu rít hỏi bằng tiếng Trung: “Cô cần dẫn đường không?”, “Cô muốn ô liu không?”

Hướng dẫn viên của đoàn du lịch thông báo hành khách mau ra quầy lễ tân đăng ký, Giai Ninh mang theo hành lý tới hỏi một cậu nhóc có vẻ khỏe mạnh: “Cháu biết nói tiếng Trung không?”

Cậu ta đáp: “Cũng tạm ổn.”

Cô đưa địa chỉ của Châu Tiểu Sơn cho cậu ta: “Đưa cô đi.”

Cậu ta nhìn nhìn ngó ngó: “Xa đấy.”

“Xa bao nhiêu?”

“Mất cả ngày. Phải đi xe, qua sông, ngồi thuyền.” Cậu ta nói. “Cô phải trả cháu năm đô la.”

Giai Ninh lấy tiền ra: “Đây là năm mươi đô, cháu thấy rồi chứ? Mau đưa cô đi.”

Cậu ta lấy tiền rồi vò tay vò rất sành sỏi xem tiền thật hay giả, sau đó mỉm cười, trên gương mặt đen nhẻm lộ ra hàm răng trắng bóc: “Đi. Đi luôn. Cháu đưa cô đi.”

Nhóm bạn của cậu ta cười rộ lên, líu ríu bảo, thật hâm mộ vận may của cậu ta.

Giai Ninh kéo cậu ta lại: “Từ từ đã, đi nói với mẹ cháu một tiếng đi.”

Cậu ta nhìn cô: “Cháu không có mẹ, cũng không có bố.”

Bọn họ tới nhà ga kiểu cổ mà thực dân Pháp để lại, trước khi lên tàu, cậu bé đưa Giai Ninh đi mua dĩa. Quả dĩa về ngoài nhìn xù xì, vỏ lại cứng, người bán dùng một con dao hơi cong, lưỡi cực sắc chặt mạnh, phía trên nứt ra, trào một dòng nước màu vàng, cậu ta lấy tiền xu của mình trả, mang cho Giai Ninh uống, nhưng thứ hấp dẫn cô hơn lại là con dao bổ dĩa kia.

Cô là chuyên gia vật liệu, biết đâu là dao tốt.

Con dao sắt đen nhánh đó, sắc lại bền vô cùng, Giai Ninh đặt tay đỡ thân dao, đưa mũi dao ra ngoài ánh nắng mặt trời quan sát, vô cùng hài lòng.

“Cô muốn cái này.” Giai Ninh bảo cậu nhóc chạy qua phiên dịch.

Mặc cả một lát, một món vũ khí tốt chẳng qua cũng chỉ bằng giá mấy quả dĩa.

Cậu bé hỏi: “Cô muốn làm gì?”

Giai Ninh học theo cách người bán làm vừa nãy, xoay tay chặt dĩa, một phát trúng đích, cô nói với thằng bé: “Thế này lúc nào chúng ta cũng có dĩa ăn.”

Tàu chậm chậm chuyển bánh.

Toa khách vô cùng chật chội và ẩm ỉ, có nông dân bản địa ngồi ở hành lang, có học sinh cười đùa ồn ã, có tiếng trẻ con khóc, có tiếng cười, còn có giọng nói dịu dàng như khúc ca trên radio của người bản xứ, tiếng ca cũng rất mềm mại. Cô ngửi thấy mùi của cây cỏ, hương trà, mùi mồ hôi và dầu mỡ trộn lẫn vào nhau, quyện vào bóng cây, bóng núi.

Giai Ninh ngồi bên cửa sổ, nhìn ra ngoài, núi non miền đất phương Nam, đất đai màu mỡ được che phủ bằng thảm thực vật xanh tốt mọc lên như cột chống trời. Mây sà xuống thấp, lững lờ trôi qua sườn núi, trong làn mây còn có tia chớp lóe lên, tiếng ục ục ục vang vọng.

Dù ở Trung Quốc, ở Mỹ, hay là bất cứ nơi nào cô đã đặt chân tới đều chưa từng thấy cảnh tượng như thế này.

“Cô đến từ đâu vậy?” Thằng bé hỏi.

“Trung Quốc.”

“Bắc Kinh? Thượng Hải?”

“Bắc Kinh.” Giai Ninh đáp, “Cháu biết chỗ đó à?”

Thằng bé gật đầu: “Biết. Có dĩa không?”

“Không có.”

“Có mít không?”

“Không có.”

“Thế thì có cái gì?”

Giai Ninh đáp: “Cao ốc. Rất nhiều tòa cao ốc. Nơi cô ở là một thành phố lớn thật sự.”

Thằng bé nhìn cô, cúi đầu uống nước dĩa của mình. Nó không thích.

Cuối cùng Giai Ninh cũng nghĩ ra: “Có tuyết. Ở Bắc Kinh tuyết rơi trên những căn nhà cổ ngói xanh trụ đỏ trông rất đẹp.”

Thằng bé ngừng đầu lên, ánh mắt xa xăm, đắm chiêu nghĩ một lát rồi gật đầu.

Chuyến tàu đi chậm chậm, tới chiều, khi đã chuyển tối, không khí ẩm hơn Giai Ninh mới thấy dễ chịu một chút, nhưng càng lúc càng thấy nhớp nháp.

Thằng bé thấy Giai Ninh quạt tay, biết cô ngạc nhiên, bèn nói: “Tới sông Mê Kông rồi.”

Cuối cùng còi tàu cũng vang lên những hồi dài báo hiệu tàu đã vào ga.

Giai Ninh xuống tàu, nhìn về phía Nam, rõ ràng nghe tiếng rì rào khe khẽ, thế mà chỉ thấy một khoảng trắng mênh mang, đó chính là hơi nước của sông Mê Kông.

Người bản xứ vừa xuống tàu đã chạy tới bên sông vẩy nước lên người, thằng bé kia cũng trong số đó. Nó vẩy tay bảo cô qua, Giai Ninh đi tới, nó cũng vẩy nước lên người cô. Giai Ninh là người thích đùa, thế nhưng tâm trạng lúc này lại thấp thỏm không yên, chỉ bảo: “Cô không nóng.”

Thằng bé đáp: “Không phải vì nóng.”

Bến tàu có phà, cô theo thằng bé lên thuyền, nó nói: “Qua con sông này chính là thành Tây. Nơi cô muốn đến nằm ở đó.”

Chiếc phà này cũng chạy chậm chậm như chuyến tàu vừa nãy. Rõ ràng là phương tiện giao thông hiện đại, ấy mà lại như thể không chịu nổi sức nặng, cứ ục ịch nặng nề. Cũng giống quốc gia này vậy, chiều dài lịch sử không phải quá dài, nhưng trước nay dường như chưa từng có tuổi trẻ.

Cô đứng bên mép phà, nhìn dòng nước mang theo gỗ cây mục nát nổi lênh bênh, nghĩ bụng, giao dịch của cô và Châu Tiểu Sơn rõ ràng có thể tiến hành ngay ở bên này sông, đó đã là địa bàn của cậu ta, thế nhưng cậu ta lại muốn cô phải một thân một mình bước từng bước tiến vào sâu bên trong, tới tận nội địa, chẳng lẽ Châu Tiểu Sơn muốn cô nếm thử cảm giác cô đơn giống như khi cậu ta một mình ở Bắc Kinh?

Đến đất liền thì đã là thành Tây.

Thành phố này đâu đâu cũng lưu lại dấu vết của thực dân Pháp, kiến trúc kiểu cổ, tường màu vàng nhạt, lan can khắc rồng, tượng Đức Mẹ, còn có cây ngô đồng, cây xanh quanh năm, cây thay lá, trải rộng trên con đường đen đúa.

Thằng bé đưa địa chỉ cho tài xế, bọn họ đánh xe đi xuyên qua thành phố rồi dừng lại trước một khách sạn. Trời đã tối, ánh sáng dịu nhẹ từ ánh đèn neon hắt lên tấm biển.

Tiếng pháp: Khách sạn Hữu Nghị.

Giai Ninh nhận ra cái tên gai mắt đó, khách sạn Hữu Nghị? Bỗng cô phì cười, thò tay nắm chặt lấy chuỗi dao trong túi xách.

Thằng bé nói: “Cô tới nơi rồi, cháu đi đây.”

Giai Ninh quay đầu lại: “Muộn rồi. Nếu cháu về theo đường cũ thì bao giờ mới đến nơi?”

Thằng bé lắc đầu: “Cháu phải đi, em cháu còn ở đó.”

Cô cúi tiền cho thằng bé, thằng bé chấp tay trước ngực trả lễ: “Trên người cô có nước sông, chúc cô may mắn.” Rồi nó quay người chạy đi, biến mất trong màn đêm.

Giai Ninh một mình bước vào khách sạn Hữu Nghị, đến quầy lễ tân đăng ký, chỉ nói ra tên mình, lễ tân đã mỉm cười đưa chìa khóa cho cô.

“Mong quý khách nghỉ ngơi thoải mái.”

Tầng ba, phía Tây, cửa gỗ, cô lấy chìa khóa tra vào ổ, cánh cửa kéo kẹt mở ra.

z

Căn phòng này rộng khoảng mười lăm mét vuông, ánh trăng len lỏi qua ô cửa thông gió chậm chậm chiếu sáng căn phòng, một chiếc tủ, một chiếc tivi, một chiếc bàn và cả những bóng của chúng nữa, gió đêm lùa vào khiến chiếc ghế tựa thoáng lắc lư. Giai Ninh bật đèn lên, dưới ánh đèn tối vàng, góc kia của căn phòng hiện ra một tấm rèm, cô đóng cửa lại, bước qua xóc rèm lên. Có một chiếc giường lớn, phía trên trải một chiếc chiếu trúc tinh tế, thoang thoang hương thơm.

Không có ai.

Nhưng trên giường lại có đồ chuẩn bị sẵn cho cô. Đó là trang phục dân tộc dành cho nữ giới, chiếc áo dài có nút bấm ở cổ và quần dài màu xanh nhạt, chất tơ mềm mại, vuốt vào liền cảm thấy vừa nhẹ vừa mềm.

Giai Ninh cầm lấy quần áo.

Đây là trò chơi của Châu Tiểu Sơn, đây là đạo cụ cậu ta chỉ định.

Gạo tẻ khác với gạo hương của Thái Lan hoặc gạo trồng ở phía Bắc Trung Quốc: không thơm bằng, không dẻo bằng, cũng không có hàm lượng đường cao bằng, khi nấu thành cơm lại rạc ra từng hạt, không ngon chút nào. Nhưng nếu nhào thành mỳ, nấu thành cháo bột hay cháo hạt thì lại ngon vô cùng. Hạt gạo trắng sắc ngọc đỏ ăn cùng với canh thịt bò đậm đà, kèm rau thơm, thêm lát chanh chính là thứ Mạc Lị thích ăn nhất.

Món thịt bò lại càng tuyệt hơn. Miếng thịt tươi ngon được thái lát mỏng như giấy, không luộc, không xào mà chỉ dùng chút nước canh đậm rưới qua, chần tới khi miếng thịt nhạt màu đi. Trong vị giòn, vị tươi còn có vị ngọt tự nhiên của thịt.

Mạc Lị ăn nem rán xong lại chờ cháo của mình.

Tiểu Sơn đang chế biến thịt bò tới công đoạn cuối cùng. Anh rất tỉ mỉ, kiên nhẫn, như thể ngoài chuyện này ra anh không còn chuyện gì khác để làm.

Mạc Lị không chờ được nữa, đành lên tiếng: “Người đàn bà đó đã tới đây ba ngày rồi. Anh không đi gặp cô ta à?”

Cuối cùng Tiểu Sơn cũng làm xong một phần, đưa sang cho Mạc Lị: “Không cần vội, vẫn còn thời gian.”

Anh nghĩ, nếu ngay cả Mạc Lị cũng không nhịn được nữa, thì Cừu Giai Ninh sẽ sốt ruột tới độ nào?

Cô nên nếm thử cảm giác chờ đợi xem nó ra sao, đó là sự khó chịu từng chút từng chút một ăn sâu vào tận xương tủy. Cảm xúc giờ này của cô có thể không giống anh trước đó, bỏ qua ân ái khi ấy, chỉ còn lại thù và hận lẫn át hết thảy. Làm sao đây, cô phải nhắm nháp kỹ cảm giác chờ đợi này thôi, đó chính là điều cô nợ anh.

Giai Ninh đợi suốt ba ngày.

Từ Bắc Kinh tới đây cùng lắm chỉ mất chưa đầy hai ngày, vậy mà cô lại phải đợi ở đây ba ngày.

Cô ép mình ăn cơm, đi ngủ trong tâm trạng nôn nóng, rồi giữa đêm mơ thấy cảnh Tần Bân chịu khổ lại choàng tỉnh, mở mắt ra, biết mình đang ở nơi đất khách quê người, Giai Ninh cảm giác như anh đang ở một nơi nào đó ngay bên cạnh, mà lại như hai con người ở hai thế giới riêng, không thể chạm đến.

Nhắm mắt lại rơi vào giấc mộng, lần này cô gặp Châu Tiểu Sơn. Cậu ta nhào lên xé nát cô, rồi đột nhiên quay người đi, chấp tay ra sau, bả vai gầy gò, giọng trầm trầm: “Trách tôi ư? Là em tự chuốc lấy. Là em tự tới tìm tôi.” Cô đau khổ gào khóc trong giấc mơ.

Sáng sớm tỉnh mơ Giai Ninh thức giấc, chiếc gối đã ướt đầm.

Phía sau khách sạn Hữu Nghị, dưới cửa sổ phòng Giai Ninh là một con sông. Sáng nào trên sông cũng buông một làn sương len lỏi vào phòng khiến quần áo trên người hay đồ dùng đều bị ẩm ướt cả. Bên kia sông toàn khách sạn có vốn đầu tư nước ngoài, người dân bản xứ chèo thuyền nhỏ rao bán thuốc lá, hoa quả tươi trong mùa cùng hàng thủ công mỹ nghệ, cũng có những chiếc thuyền du lịch được dọn dẹp sạch sẽ, chở khách thăm quan ven sông.

Cô ngồi trên bậc thềm bên sông, một người bản xứ còn trẻ đứng trên thuyền của mình nói với cô bằng tiếng Anh: “Phía Tây, có chợ, chim, rất nhiều.”

Cô nhìn người đó, không nói gì.

“Rê thôi.” Người đó giơ tay lên, đòi năm đồng.

Giai Ninh đứng dậy bỏ đi.

Người trẻ ấy lấy điều thuốc Lào bằng ống trúc ra tỏ ý bảo cô nếm thử xem, anh ta rít một hơi, sau đó áp hai tay nghiêng đầu qua một bên, ngụ ý bảo với cô rằng: Hãy quên hết mọi thứ, ngủ thật ngon.

Giai Ninh lên thuyền của anh ta.

Anh ta châm thuốc Lào cho Giai Ninh, sau đó chậm rãi chèo thuyền ra khỏi mé sông.

Điều thuốc Lào vang lên tiếng rít rít, Giai Ninh thử một hơi, một hương vị cổ xưa kỳ lạ, có chất, có đắng và thơm thoảng. Tâm tình của cô được thả lỏng trong chốc lát như thể uống thuốc, thuốc từ từ ngấm dần. Cô hít vào rồi lại thở ra, làn khói nhẹ nhẹ như hơi thở dài.

Không biết chèo bao lâu, chiếc thuyền nhỏ bỗng nhiên dừng lại, cô ngẩng đầu nhìn lên, đối diện là một chiếc thuyền mũi nhọn. Lòng sông quá hẹp, hai chiếc thuyền bị kẹt một lúc, mạn thuyền gỗ sượt qua nhau vang lên tiếng kéo kẹt.

Giai Ninh cúi đầu, tiếp tục hút thuốc.

Trên chiếc thuyền đi sượt qua có người hỏi: “Tiểu thư thích hoa không? Mới cắt sáng nay đây.”

Cô như bị sét đánh, từ từ ngẩng đầu lên.

Châu Tiểu Sơn.

Gương mặt như ngọc, đôi mắt đen sâu không đáy, miệng khẽ cười, tay cầm một cái rổ bày đầy những bông hoa màu trắng, hương hoa thoảng qua, nhàn nhạt, ngòn ngọt, nhưng cũng thật dữ tợn, quẩn quanh Giai Ninh, thoảng chốc đã xé toạc sự mê đắm và bình tĩnh của cô lúc này, chỉ còn nỗi hận thoảng chốc đã đốt cháy cả tim, cổ họng cô bỗng chốc trở nên đau rát.

Uống máu là tốt nhất, máu của kẻ thù.

Uống trước đã rồi nói sau. Uống trước đã rồi nói sau.

Giai Ninh rút con dao lúc nào cũng đem theo bên người ra, lấy hết sức bình sinh đâm về phía Tiểu Sơn, cuốn theo một trận gió.

Anh không hề trốn tránh, chỉ dùng ngón tay gậy đồng hoa trong rổ ra, bên trong giấu một tấm ảnh.

Giai Ninh vội dừng lại, lưỡi dao nhọn hoắt cũng dừng trước ngực Tiểu Sơn, chỉ còn cách đúng một ngón tay.

Lòng bàn tay và cổ tay cô run lên, vũ khí rơi xuống, anh tiện tay đón được.

Trên bức ảnh đó, Tần Bân ở trong một căn phòng tối, bình tĩnh cầm trên tay tờ báo ngày hôm qua.

Cô mệt mỏi ngồi phịch xuống, ngửa đầu lên, nhìn anh theo luồng sáng ngược chiều: “Cậu là đồ ma quỷ, cậu là đồ ma quỷ...”

Anh thong thả dang tay ôm cô lên thuyền của mình, một tay luồn ra sau ôm lấy eo cô. Anh nâng mặt cô lên, đối diện với chính mình, nhìn vào trong đôi mắt ấy, có một nỗi sợ, nhưng vẫn đẹp như trong ký ức.

Tiểu Sơn nói: “Lâu rồi không gặp, cô Cừu. Cô muốn bắt tôi về ư?”

Cô cắn răng ra sức giãy giụa thoát khỏi vòm ngực của anh, lại bị anh nắm chặt hai tay lại: “Sao em lại quên rồi? Em và tôi, ai là người đưa ra quy tắc?”

Cô thở hổn hển, không nói nên lời, trợn mắt nhìn anh, ngọn lửa hận thù hết như muốn xé rách cô ra.

“Chúng ta đi, lập tức lên đường.” Châu Tiểu Sơn nhìn cô nói, “Kể từ giờ em phải ngoan ngoãn. Nếu không vĩnh viễn cũng không gặp lại anh ta được đâu.”

Đó là điều kiện chí mạng. Giai Ninh nhắm mắt lại, tự nhủ rằng phải bình tĩnh, người này là dao thót, cô và Tần Bân đều là thịt cá, phải liều chết mà kháng cự, không thể để tình hình hỗn loạn thêm.

“Cậu bỏ tay ra cho tôi.” Giai Ninh nói.

Anh buông tay ra, cúi đầu xuống nhặt con dao của cô, đặt trong tay quan sát: “Có thuận tay không?”

“...”

Anh đặt nó vào trong túi xách của cô: “Em giữ lại đi, có thể hữu dụng đấy. Nhưng sau này hãy nhớ kỹ, đầu tiên phải chắc chắn rằng đối tượng nằm trong phạm vi công kích, động mạch ở cổ mới là nơi chí mạng.”

Đúng, chính là nơi này.

Một khi đã ra tay, bất luận thế nào cũng không thể vãn hồi.

“Đây là bài học đầu tiên tôi dạy em.”

“Tôi chỉ mong có một ngày giết được cậu.”

“Tôi sẽ chờ.”

8. Chương 08

Chương 8

Bọn họ quay về căn phòng ở tầng ba khách sạn Hữu Nghị để lấy đồ dùng của cô.

Tiểu Sơn ngồi xuống chiếc ghế dưới cửa sổ nói: “Vừa nãy em đã thấy ảnh anh ta rồi đấy, thứ em muốn vẫn y nguyên, không trầy vi tróc vảy. Thứ anh muốn, em có đem đến không?”

“Không mang tôi lấy gì ra giao dịch với cậu?” Giai Ninh hỏi.

“Chip?”

“Cần sao? Tôi tự đến đây không phải tốt hơn ư?”

Anh nhìn bóng lưng của cô, không nói gì.

Cô cao gầy, khi ở Bắc Kinh cô thích mặc áo khoác, lộ ra cái đầu nhỏ đáng yêu, mái tóc xoăn màu đen khi thì xõa tung, khi thì buộc gọn, kiêu ngạo vênh lên.

Lúc đó anh nghĩ, không biết cô mặc áo dài thì sẽ thế nào?

Bộ quần áo hôm nay anh chuẩn bị cho cô lại bị vứt xuống đất.

Tiểu Sơn đi qua cầm bộ quần áo đó lên: “Mặc nó đi.”

Cô ngoảnh đầu lại nhìn, nhìn rất lâu, cuối cùng cũng hạ quyết tâm cầm lấy, quay lưng đi cởi quần áo ngay trước mặt anh rồi thay bộ đồ đó vào, đưa tay lên lau nước mắt.

Anh quay người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đó là một bộ đồ vừa mềm vừa đẹp, sắc xanh nhạt trong suốt, khoác lên cơ thể cao gầy của Giai Ninh bỗng bình hệt làn nước, như thể có hương thơm vẩn vít cả nơi gấu áo.

Anh nhìn cô, đoạn ngồi xổm xuống đi chiếc giày vải thêu hoa vào cho cô rồi đứng dậy, hai người nhìn nhau. Anh cố rừ khát khao ôm cô vào lòng.

“Đường còn dài, anh đủ thời gian giải thích cho em tất cả mọi chuyện. Hỏi gì cũng được. Anh không muốn em im lặng như thế này.”

“...”

“Có người muốn mua, bọn em không bán, anh chỉ cố hết sức xúc tiến giao dịch này thành công mà thôi. Sau này tiền sẽ được chuyển vào tài khoản ngân hàng của em ở Trung Quốc.”

“Tôi cứ tưởng cậu là học viên thật. Đồ lừa đảo.”

“Nói đúng ra, muốn hoàn thành nhiệm vụ thì luôn phải làm một vài bài tập trước đã.”

“Thầy tôi đột nhiên nằm viện, có liên quan đến các người không?”

“Nếu anh có thể đưa ông ta tới đây thì còn cần em sao? Viện sĩ Vương đột nhiên nằm viện, đó là vận may của ông ta. Em cảm thấy anh gài bẫy em? Mục tiêu của anh vốn là viện sĩ Vương, không phải em. Gặp phải em như thế, anh mới là người bất ngờ.”

“Nhưng chồng tôi không hề làm gì cả.”

“Anh ta không nên là anh ta.”

“...”

“Em uống chút nước đi. Em vẫn chưa uống gì, không được.”

Chiếc xe Jeep đi qua con đường núi đất đen, Giai Ninh ngồi cạnh Châu Tiểu Sơn, tựa đầu vào ghế, hoang mang nhìn phía trước.

Cô thấy đầu mình nhức nhức, thò tay vào túi xách lấy aspirin ra, ngửa đầu uống thuốc.

Anh nhìn cô qua kính chiếu hậu.

Cô lại lấy thuốc ra, còn chưa kịp hút đã bị anh giằng lấy ném ra ngoài.

Không sao, vẫn còn.

Cô lại lấy ra một điều khác, xoay người lại, châm điều rồi rít một hơi thật sâu, nhả khói ra, hất mặt lên nhìn anh thách thức.

Châu Tiểu Sơn ho một tiếng, vươn tay giằng lấy điều thuốc trên tay cô, dập mạnh rồi vứt ra ngoài. Anh cũng giắt lấy túi xách trong lòng cô, rất nhanh liền tìm thấy hộp thuốc và bật lửa, vứt hết đi. Đúng lúc đó một cái tát của Giai Ninh cũng yên vị trên mặt anh.

Châu Tiểu Sơn sững sờ, tay vẫn cầm túi xách của cô, gương mặt lộ rõ vẻ không tin nổi, nhìn chằm chằm vào cô.

Lúc ấy xe đang đi vào biển mây bên đèo, hơi nước dày đặc ủa vào, gương mặt hai người đều trở nên mờ nhòe.

Cô thừa dịp giằng lấy vô lăng, vừa chạm phải tay anh thì lập tức cào cào, trong làn sương mù, chiếc xe chuyển bánh đánh vông, đâm vào một bên vách đá, vang lên tiếng va chạm chói tai, lần này Giai Ninh dồn hết sức đấu với Châu Tiểu Sơn. Cô không biết rốt cuộc mình muốn làm gì, chỉ muốn giành lại thứ gì đó, dù là thuốc lá cũng được. Giây tiếp theo xe lại đánh một vòng, rồi đột nhiên mất trọng tâm, cô nghe thấy tiếng anh nói: “Ngốc nghếch.” Lúc rơi xuống vực, tay cô bị anh nắm chặt.

Lần đầu tiên Châu Tiểu Sơn gặp Hương Lan, đó là lúc cô từ Anh về đây nghỉ hè.

Tướng quân Tra Tài giới thiệu hai đứa trẻ cho nhau, Hương Lan đưa tay ra nói bằng tiếng Anh: “Xin chào, Tiểu Sơn.”

Tiểu Sơn cũng bắt tay nói xin chào, rất vui vì lần đầu tiên gặp mặt.

Hương Lan bật cười, hỏi cha mình: “Sao cậu ấy cũng nói giọng Anh thế ạ?”

“Bởi vì Tiểu Sơn học gì cũng giống y bản gốc.” Tướng quân đáp, “Kỳ nghỉ này để hai đứa sang Nam Mỹ chơi được không?”

Bọn họ khoác ba lô lên vai, mang đôi giày leo núi nhẹ và chắc chắn, giống như những đứa trẻ yêu du lịch băng qua những đất nước xa lạ, ở những nhà khách dành cho người trẻ, uống nước suối, nhảy múa hoặc đánh bài cùng những con người xa lạ.

Thời gian họ dừng lại ở La Mã dài hơn một chút, Tiểu Sơn chơi cờ vây với một người ở quán rượu, ngày nào cũng chơi, thắng thua ngang cơ.

Hương Lan nói, đi thôi đi thôi, chúng ta tới đảo Phục Sinh.

Tiểu Sơn bảo, đợi tôi thu phục được anh ta rồi nói.

Cô gái dành mỗi ngày ở quán rượu đợi cậu.

Ở được mấy ngày, có một ông bác tới nói chuyện với bọn họ, hỏi: Các cháu từ Anh đến à?”

Tiểu Sơn buông ván cờ đang quyết chiến kịch liệt đáp: “Bọn tôi học trung học ở Anh.”

“Trẻ quá.”

“Học sinh đều thế cả.”

“Trường nào?”

“St. Thistle.”

“Thầy Navan vẫn khỏe chứ?”

Tiểu Sơn móc điện thoại ra: “Đợi tôi hỏi thăm ông ấy đã.”

Ông bác nháy mắt với Hương Lan: “Kết quả học tập trước kia của bác không tốt lắm.”

Tiểu Sơn nói điện thoại xong thì bảo với người kia: “Phiếu điểm đã được sửa rồi.”

Một tin nhắn gửi tới máy ông bác. Ông ta vội vàng mở ra xem, mỉm cười, lấy ra một chiếc hộp nhỏ: “Đây là đồ điểm tâm cho thầy Navan.”

Tiểu Sơn nhận lấy rồi mở ra xem, nhìn cẩn thận rồi đáp: “Ngon quá.”

Hai người bắt tay chào tạm biệt.

Hương Lan nhìn bọn họ: Nơi đất khách quê người lại gặp được bạn cùng trường, cảnh tượng ấy thật đáng yêu, quả là một bộ phim xuất sắc.

Trước khi bay tới đảo Phục Sinh, máy bay gặp chút trục trặc.

Tiểu Sơn bỗng thay đổi ý định, hỏi Hương Lan: “Hay là chúng ta tới Mũi Sừng nhé, ngồi thuyền là được. Mũi Hảo Vọng tôi tới rồi, vậy nên vẫn luôn muốn tới một cực khác của thế giới.”

Cô khẽ cười: “Được.”

Trước khi lên thuyền cậu nói: “Có quà cho cậu này.”

Tiểu Sơn đeo cho cô một chiếc dây chuyền có mặt ngọc bích cực lớn, cô thốt lên: Đẹp quá!

Lúc qua trạm hải quan, nhân viên hải quan là một người phụ nữ đã vào độ trung niên, khi kiểm tra giấy tờ, bà mỉm cười thân thiện với hai cô cậu khả ái đến từ phương Đông: “Các cháu thích nơi này chứ?”

Tiểu Sơn gật đầu.

Bà nhìn chiếc vòng trên cổ Hương Lan: “Ồ, đó là Nước mắt của mẹ vĩ đại, con gái cô cũng có một sợi mô phỏng.”

Hương Lan đáp: “Cháu mới mua trước khi lên đường thôi mà. Cháu rất thích nó.”

Vì vậy bọn họ an toàn rời khỏi đất nước đó.

Thế nhưng Mũi Sừng chỉ có một ngọn hải đăng đã cũ, cát sỏi đen kịt hòa cùng sóng to gió dữ.

Hương Lan đứng trước mặt cậu, nhìn về phía biển lớn: “Cậu đến đây là để giao dịch giúp ông ta, đúng không?”

Cậu vẫn không hé lời, bởi vì không biết nên đáp lại thế nào.

Có nước rơi xuống mặt, là nước mắt của cô.

Hiện giờ cũng có hơi nước phủ lên mặt.

Châu Tiểu Sơn mở choàng mắt ra, vội vàng điều chỉnh lại tầm nhìn và suy nghĩ: Hơi nước lừng lờ, rừng cây trong khe núi, chiếc xe lật nhào, anh có thể cử động, cơ thể không bị thương tổn gì.

Cừu Giai Ninh.

Anh bỗng thở phào: Tay anh vẫn còn nắm chặt lấy tay cô.

Quay đầu lại nhìn, cô vẫn ở bên cạnh, mở mắt nhìn anh, nhưng không nói gì.

Anh vươn tay sờ lên khuôn mặt của cô, thăm dò hơi thở của cô: “Em sao rồi? Có ổn không?”

“Ừm”, cô đáp lại, bị kẹt ở chỗ ngồi, không nói gì.

Bây giờ bọn họ bị nhốt trong chiếc xe lật nhào, cửa xe bị cành cây và đá chèn mất. Tiểu Sơn đập vỡ tấm kính trước mặt chui ra ngoài, cẩn thận từng chút một kéo Giai Ninh ra.

Cô nhú mồm, không nhúc nhích.

Anh biết có chuyện gì đó, từ tốn hỏi: “Sao vậy? Giai Ninh.”

“...”

Anh ngửi thấy mùi máu, sau đó liền nhìn thấy con dao đó, con dao mà cô chuẩn bị, con dao định đâm vào người anh, mũi dao sắc nhọn đã đâm vào bên sườn phải của cô, mỗi lần Giai Ninh thở khê máu lại ồng chảy ra.

Giai Ninh cảm thấy rất lạnh, mồ hôi rịn ra, không đau nhưng cả người run lên bần bật; muốn nói vài câu nhưng lại không thốt nên lời, chậm rãi vươn tay về phía anh, Châu Tiểu Sơn nắm chặt: “Đừng nói, Giai Ninh. Anh ôm em ra, em đừng cử động.”

Tiểu Sơn vòng tay qua gáy cô đỡ lấy con dao, không dám rút vì sợ máu phụt ra, một tay khác ôm lấy đôi chân của cô, cố gắng giữ tư thế cũ của cô, từ từ ôm cô ra khỏi xe qua khung cửa.

Anh đặt cô lên trên mặt cỏ, kiểm tra qua: Miệng cô không có máu, chắc hẳn nội tạng không bị tổn thương, nhưng mũi dao cắm vào ngấp một ngón tay, miệng vết thương rất sâu, máu chảy ra rất nhiều.

“Tôi, tôi...” Cô nhìn anh, miệng mấp má.

“Em không sao, đừng nói gì.” Anh vuốt ve mái tóc và gò má của cô, tay cô lạnh quá, anh nắm thật chặt, “Đợi anh một lát được không? Anh sẽ về ngay thôi.”

Anh cởi chiếc áo sơ mi tay lỡ bằng vải ka ki của mình ra đắp lên người cô, nói như thể đang khẩn cầu: “Chỉ một lát thôi, em đừng cử động.”

Thấy hình như cô gật đầu, Châu Tiểu Sơn vội vàng quay người chạy vào rừng sâu tìm cỏ cầm máu. Giai Ninh nằm trên mặt đất, bởi vì lúc trước đã uống aspirin, nên giờ đây máu cứ tí tách chảy không ngừng, tầm nhìn của cô trở nên mơ hồ.

Đầu tiên trước mắt cô hiện lên hình ảnh của Tần Bân, anh mặc áo khoác, ngậm điều thuốc, đeo máy ảnh, Giai Ninh nói: “Em vẫn muốn đưa anh đi, nhưng anh xem, em đúng là kẻ ngốc.”

Ngay sau đó người ấy bỗng biến thành Châu Tiểu Sơn, anh không nói gì, gương mặt trẻ tuổi phảng phất nỗi buồn. Lúc này Giai Ninh đã chắc chắn mọi chuyện kinh khủng trước kia đều là lỗi của mình, cô khê nói: “Xin lỗi, tất cả là lỗi tại tôi. Tại tôi làm hỏng tất cả.”

Cánh tay run rẩy của cô từ từ sờ lên con dao kia, tự an ủi mình rằng: Tốt quá rồi, vốn dĩ thứ này thực ra là để chuẩn bị cho cô.

Nơi đây có tiếng nước chảy, có mùi hương của thực vật.

Mùi hương trên người Châu Tiểu Sơn lúc ái ân

Cô dồn hết sức nhỏ phắt con dao trên sườn mình ra.

Châu Tiểu Sơn tìm thấy đậm trúc trong khe đá, đó là một loại thảo dược hình răng cưa mọc thành bụi, linh dược cầm máu trị thương trong rừng rậm, nhưng khía lá rất sắc, anh nhỏ một bụi, tay bị trầy xước hết cả, không chỉ tay mà khắp người đều rướm máu do bị cành lá quất qua.

Nhưng anh đâu để ý được đến chuyện đó nữa, lúc này trong mắt anh không còn gì khác, cõi trần chạy như bay trong rừng, chỉ sợ chậm một phút sẽ lỡ cả mạng sống của cô gái kia.

Thế nhưng lúc anh trở về, máu của cô đã nhuộm đỏ cả một khoảng, đôi mắt khép hờ, lặng ngắt như thể không còn hơi thở.

Châu Tiểu Sơn chỉ thấy đầu mình như vừa nổ tung, một thứ gì đó trong cơ thể bị đánh nát vụn. Anh vội vàng lấy tay mình, dùng cơ thể mình định phủ lên vết thương của cô, ngăn dòng máu đang chảy ồ ạt ra ngoài. Anh cực kỳ giận dữ, anh bảo cô đợi, bảo cô đừng cử động, rõ ràng cô đã gặt đầu rồi mà lại thành ra thế kia. Bao lời dối gian cùng sự ruồng rẫy trước kia cũng chẳng bằng lần này.

Cô mới là kẻ lừa đảo thực sự.

Châu Tiểu Sơn ôm cô dậy, áp miệng vào tai cô, gần từng tiếng: “Cừu Giai Ninh, em nghe cho rõ: Nếu em chết, anh sẽ giết tên đó, để hai người cùng xuống địa ngục. Anh nói được làm được.”

Giai Ninh đang hôn mê bỗng ho một tiếng.

Tiểu Sơn thở phào, vội vàng nhai nát đậm trúc rịt lên vết thương của Giai Ninh, xé quần áo thành mảnh băng bó cho cô, anh rất cẩn thận, vô cùng cẩn thận. Rồi anh ôm trọn cô vào lòng, không cho nhiệt độ cơ thể vốn thấp đến thăm thương của cô mỗi lúc một hạ xuống.

Không biết qua bao lâu, Giai Ninh mới dần cựa quậy trong lòng Châu Tiểu Sơn, anh khẽ hỏi bên tai cô: “Anh là ai?”

Cô nhận ra mùi hương này, trả lời yếu ớt: “Châu Tiểu Sơn.”

Sau đó thở dài một tiếng.

Bàn tay đang ôm lấy cô của anh càng siết chặt thêm.

“Cậu đi đi.”

“...”

“Tôi lấy cái mạng này trả cho những lỗi lầm trước kia không được sao? Thả anh ấy đi.”

“Không được nói.”

“Vật liệu A...”

“Anh muốn em sống.” Nói xong anh bèn hôn lên môi cô, dịu dàng mà vẫn kiên quyết, ngăn cô lên tiếng.

Nụ hôn từ tốn mang theo hơi ấm đã xa cách lâu ngày.

Lần trước là từ khi nào nhỉ?

Chớm đông ở Bắc Kinh, trong ký túc Đại học Bắc Hoa, anh là người tình bí mật của cô.

Anh rời khỏi môi cô, rồi lại ôm cô vào lòng: “Anh đã nói từ lâu rồi, Giai Ninh, em muốn đi sao, không được, tuyệt đối không thể được.”

Khi tỉnh lại lần nữa, cô nghe thấy một tiếng động kỳ lạ.

Mặt đất rung chuyển, cành lá sột soạt.

Tiểu Sơn vẫn đang ở bên cạnh, đỡ cô ngồi dậy, tay vẫn đặt lên vết thương của cô: “Có người đến đón chúng ta.”

Cô ngẩng đầu lên, đó là hai con voi lớn, được trang bị bộ yên vừa lộng lẫy lại vừa thoải mái, cô gái đã từng gặp kia đang ngồi trên một con.

Giai Ninh vẫn nằm trong lòng anh, bọn họ cười vui tiếp tục cuộc hành trình còn dang dở, máu đã ngừng chảy, cô tỉnh táo hơn, lẳng lặng ngắm nhìn vùng đất chưa từng đặt chân tới.

Tiểu Sơn cũng nhìn cô, vươn tay gạt mấy sợi tóc bết mồ hôi dính trên trán cô ra.

Cảnh tượng đó hết như đôi chim chuyền càn, cẩn thận sửa sang lại bộ lông cho bạn tình, hơi thở như dung hòa vào nhau.

Bọn họ đi dọc sông, đám chim ngạ trên tàng cây bên sông hoảng hốt vỗ cánh bay đi từng đàn.

Giai Ninh bỗng tròn mắt.

Tiểu Sơn nói: “Nhìn thấy không? Vệt trắng đấy? Nếu em thích anh sẽ bắt cho em.”

Cô lắc đầu.

Anh nắm lấy tay cô, sao anh phải lo lắng trái tim của cô giờ đang ở đâu chứ? Giờ đây cô không thể quay lưng bỏ anh lại được nữa rồi.

z

Kì nghỉ hè đã kết thúc nhưng Hương Lan vẫn không chịu quay lại Anh.

Cô chuyển tới học ở một trường trung học quốc tế tại thành Tây, Tiểu Sơn cũng đi theo.

Trước khi đi tướng quân Tra Tài dặn dò Tiểu Sơn phải vừa chăm chỉ học tập vừa hết sức bảo vệ an toàn cho Hương Lan, ông còn đưa cho cậu một khẩu súng lục nhỏ màu bạc được chế tạo ở Anh.

Trong trường khu học của nam nữ được phân riêng biệt. Phòng học và phòng ngủ của Tiểu Sơn và Hương Lan đều đối diện nhau, có đôi khi trong lớp cậu nghiêng đầu nhìn Hương Lan bên kia, cô chống tay lên má, hóa ra cũng đang nhìn về phía cậu. Sau đó giáo viên gọi cô dậy trả lời câu hỏi gì đấy, đương nhiên cô không trả lời được, ấp úng hồi lâu rồi đành đưa tay ra nhận thước của giáo viên. Sau cùng quay sang làm mặt quỷ với cậu.

Vì vậy, sau khi tan học, ngồi trong thư viện Hương Lan lấy câu hỏi của giáo viên ra hỏi lại cậu lướt nữa, kèm theo lý do rất chính đáng: Cô không hề nghe giảng.

Lúc đó cô mặc một chiếc váy trắng, cổ áo thủy thủ, cánh tay thanh mảnh, cô biết rất nhiều cách quay bút, lúc cậu giảng đề vật lý cho cô nghe, tay cô hơi nghiêng, quay bút đến nỗi cậu hoa cả mắt. Cậu giảng lấy bút của cô: “Mắc nối tiếp và mắc song song vô cùng quan trọng, nếu cậu không muốn thi thì tôi không giảng nữa.”

“Chẳng phải chỉ thi thôi sao? Làm như ghê gớm lắm.”

Cậu nhìn cô: Thuộc nỏ cùng hàm lượng, nhưng cách mắc quyết định tới phạm vi nổ và mức độ, quyết định xem có thể hại chết bao nhiêu người.

Những lời này cậu không nói ra, chỉ lẳng lặng thu dọn sách vở bỏ đi.

Hương Lan túm lấy gấu áo của cậu: “Cậu nói gì ấy nhỉ? Trong mạch nối tiếp, cường độ dòng điện như nhau nên phải xem hiệu điện thế của điện trở? Đúng không?”

Cậu ngồi xuống hỏi cô: “Thế trong mạch điện song song thì sao? Tôi vừa nói xong...”

Trong khoảng thời gian này Châu Tiểu Sơn cao thêm rất nhiều, cùng một chiếc áo đồng phục màu trắng mà mặc lên người cậu lại càng tôn thêm vẻ tuấn tú. Khi những cậu trai khác trong ngôi trường nhà giàu này vất óc tìm cơ hội cởi chiếc áo đồng phục nhan nhản này để khoác lên mình những bộ ple cao cấp hay là bộ thể thao có biểu tượng cỏ ba lá trước ngực, Châu Tiểu Sơn vẫn chỉ mặc đồng phục, cả ngày nghỉ cũng vậy.

Cậu rất giản dị.

Cậu thích học, thành thích rất ổn, ngoại ngữ nói rất lưu loát, ngữ âm chẳng kém gì người bản xứ. Cậu được các cô gái để ý nhưng lại không hề quan tâm, điềm tĩnh và kiệm lời hơn tuổi, đám thiếu nữ cảm thấy cậu có bí mật gì đó, vì thế lại càng mê mẩn hơn, nhưng cũng có cô bảo cậu lạnh lùng, thậm chí còn tỏ vẻ từng trải nói, con trai kiểu này ngoài bản thân ra, trong đầu còn chứa nổi ai khác?

Bởi vậy họ quyết định đánh cược.

Chiều cuối tuần hôm đó, có một nữ sinh đang trượt patin gần sân bóng rổ thì bị sảy chân. Cô gái đó cố ý, chính là cô mập rút trứng lá thăm. Có điều quá trình chuẩn bị trước có sơ suất nên từ giả thành thật, ngã trật cả đầu gối. Không một ai ra giúp cô, tuy đám nam sinh mặc Adidas rất tò mò về cân nặng của cô gái ấy nhưng không ai muốn ấy cánh tay mình ra làm cân, đám nữ sinh cũng không có ai chạy lên, bọn họ đang quan sát, nghĩ rằng trò chơi vẫn đang tiếp diễn. Chỉ có Châu Tiểu Sơn chạy qua, đỡ cô gái đó dậy rồi xoay người cõng cô lên lưng. Cuối tuần ấy bác sĩ không có ở trường, trời lại nóng nực, mặt trời như thiêu như đốt, Châu Tiểu Sơn cõng cô mập chạy qua sân bóng, khuôn viên trường, ba con đường mới đến bệnh viện gần nhất, may mà kịp thời sơ cứu nên vết thương ở chân cô gái không có gì đáng ngại. Cậu đợi bác sĩ khám chữa xong rồi mới đưa cô về, tiễn đến tận ký túc xá.

Bọn họ nghĩ, rốt cuộc Châu Tiểu Sơn là người thế nào? Lúc lạnh nhạt, lúc lại tốt bụng, lúc hồ hững, lúc lại thân thiện. Chắc hẳn có một người có thể giải thích: Tra Hương Lan. Bọn họ đến cùng một lúc, thỉnh thoảng lại còn ở cạnh nhau.

“Châu Tiểu Sơn là người thế nào?” Bị bạn bè hỏi chuyện này, Hương Lan nghĩ một lát, “Giống mọi người, chỉ có điều không thích nói chuyện thôi.”

Lúc bọn họ nhắc đến cậu thì đã là nửa đêm. Ký túc tắt đèn, đám nữ sinh ngồi quây trong chăn, tay cầm đèn pin, một con hình nộm làm bằng lá trúc đặt ngay chính giữa, Hương Lan vừa dứt lời đã có người chọc lên mặt hình nộm: “Kể nào nói dối phải chịu đau.”

Hương Lan quả thật cảm thấy tai mình hơi nhói, vội vàng sờ thử xem, lăm bầm lăm bàu: “Tớ không nói dối.”

Hương Lan nghĩ bụng, quả thật cô cũng không biết chuyện gì, cha mới là người bồi dưỡng Châu Tiểu Sơn, cậu ấy làm việc cho cha, cả hai người đều bí ẩn.

“Các cậu đừng làm khó cậu ấy nữa.” Có người giải vây, đó là cô mập trước kia đã từng “tiếp xúc thân mật” với Châu Tiểu Sơn, “Có khi Hương Lan không biết gì thật. Đã không biết thì làm sao mà gạt chúng ta được” Người nói mỉm cười nhớ lại ký ức ngọt ngào, “Cậu ấy chạy rất nhanh, đưa tớ đến bệnh viện mà không hề thở dốc.”

Hương Lan lại thấy khó chịu, cô vốn là một thực nữ dịu dàng thành thực, biết chuyện gì không thể nói, chuyện gì không thể khoe khoang, nhưng con gái tuổi này, không chuyện gì quan trọng bằng việc giữ sức hút của mình, Hương Lan đáp: “Nếu bắt buộc phải nói vậy tớ cũng không giấu nữa. Châu Tiểu Sơn ấy à, tất nhiên là cậu ấy thích tớ rồi. Cậu ấy đến đây học là vì tớ đấy.”

Đám nữ sinh cười rần rần.

Cô biết vì sao, có lẽ những lời này thực ra phải nói ngược lại mới đúng.

Khi chột dạ con người ta có thể nổi sùng lên, Hương Lan lấy kim đâm lên ngực hình nộm bằng lá trúc: “Kể nào nói dối thì cả đời không được hạnh phúc.”

Thầy quản lý cầm roi trúc gõ mạnh một cái vào cửa: “Còn không ngủ? Bắt đầu từ ngày mai dọn dẹp phòng tắm một tuần nhé!”

Đám nữ sinh bịt miệng, ai nấy đều rón ra rón rén quay lại giường mình.

Hương Lan rất lâu sau vẫn không ngủ được, cẩn thận tính toán.

Tiểu Sơn quay về phòng mình thì thấy Hương Lan đang đợi cậu ở đó. Mái tóc của cô vừa đen vừa bóng như gấm, khe tung bay trong gió đêm man mát.

“Không phải cậu có tiết Pháp à?”

“Học không vào, tớ chuẩn ra trước.”

“...”

“Dù sao thì cậu cũng có thể dạy tớ mà, đúng không? Tiểu Sơn?”

“Giáo viên giảng mới cặn kẽ.”

“Đều là thì quá khứ, một cái nhấn mạnh kết quả, một cái diễn tả hành động đang tiếp diễn trong quá khứ.”

“Ồ... hóa ra là vậy.”

Cô chậm rãi bước lại gần: “Tớ vẫn không hiểu một từ đơn.”

“Từ gì?”

“Embrasser.”

“...”

Cậu không trả lời được, cậu biết nghĩa của từ này, nhưng lại không thốt nên lời. Hương Lan ôm chặt lấy cậu, làn môi màu hồng phấn vừa thơm vừa mềm của cô áp lên đôi môi vừa mỏng vừa lạnh của cậu.

Đó là một nụ hôn phớt nhưng lại đượm hương thơm.

Cô buông cậu ra, cậu nhìn vào mắt cô, và cả làn môi nữa.

“Kiss. Đúng không?”

Cậu gật đầu.

“Tối mai là vũ hội cuối tuần, chúng ta cùng khiêu vũ nhé.”

“...”

Cô yêu biết mấy vẻ mặt của cậu, Tiểu Sơn khi ấy, khuôn mặt lúc nào cũng lãnh đạm bởi vì ngượng ngùng mà đỏ hồng lên, cô phì cười ôm lấy cậu, vùi vào ngực cậu. Đây mới là vẻ mặt nam sinh tuổi này nên có, không phải sao?

Cô đi ra khỏi phòng cậu, vui vẻ hát vang, vừa đi tới trước cửa nhà thể thao thì có người khẽ gọi: “Hương... Hương Lan.”

Cô ngoảnh đầu lại.

Dưới ánh đèn đường, trong điệu múa của những chú côn trùng xanh biếc, có một cậu trai đứng đó.

Cô cảm thấy gương mặt và thân hình có những đường nét rần rở ấy trông quen quen, nhưng quả thật vẫn không nhớ ra đó là ai.

“Tớ là Nguyễn Văn Chiêu.” Chàng trai nói.

“À.” Cô nhận ra cậu ta rồi.

Cha của Nguyễn Văn Chiêu từng là cấp dưới của tướng quân Tra Tài, sau đó không mang bao lớn bao nhỏ qua cấp tới thăm hỏi nữa mà tự tách ra xây dựng thế lực riêng, giờ vô cùng phát triển, độc bá một phương.

“Tớ đã nhận ra cậu từ lâu rồi.” Cậu Nguyễn bảo.

Hương Lan mỉm cười: “Chào cậu, Văn Chiêu.”

“Cậu cao lên nhiều.”

“Cậu cũng vậy.”

“Ngày mai cùng khiêu vũ chứ?”

“Ngày mai á? Chuyện ngày mai... để ngày mai nói.”

Thế nhưng cô đợi cả một buổi tối, Châu Tiểu Sơn vẫn không xuất hiện.

Cô mặc dạ phục tham dự vũ hội vì cô nghĩ cậu sẽ mặc lễ phục, nhưng cậu không đến.

Lúc đầu đám con gái cười tùm tùm xem Hương Lan gánh chịu hậu quả từ việc bốc phét ra sao, sau đó từng người ngồi xuống, cầm nước trái cây cùng đợi với cô.

Cô gọi điện, cậu không nghe.

Cô mập chống nạng vốn không định tham dự vũ hội bèn chen miệng: “Tớ thấy Châu Tiểu Sơn chơi bóng một mình ở sân bóng rổ.”

Bọn họ cùng thở dài.

Cô không đi tìm cậu nữa.

Tự mình lên tầng thượng ngắm sao trời, nhớ lại chuyến du lịch tới Nam Mỹ của bọn họ.

Giờ đương tháng Ba, bầu trời sao ở vùng nhiệt đới rực rỡ sáng như ngọc, cơ hồ chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm vào, nhưng thực sự đưa tay ra thì chỉ có gió lướt qua ngón tay.

“Hương Lan.” Có người gọi.

Cô quay đầu lại, là Nguyễn Văn Chiêu.

“Ồ, Văn Chiêu.” Hương Lan lau nước mắt, mượn sắc đêm che giấu, mong người bên cạnh không nhìn thấy.

“Vũ hội kết thúc rồi.”

“VẬY Ạ?” Hương Lan nói, kể ra, buổi vũ hội của cô cũng kết thúc từ lâu rồi.

“Nhưng tớ vẫn muốn khiêu vũ với cậu.”

“Tại sao lại không nhỉ?”

Cô nhảy khỏi ban công, rồi cậu nắm chặt lấy tay cô.

Đó là năm mười sáu tuổi của bọn họ.

Trường Trung học Quốc tế Tây Thành. Buổi vũ hội cuối tuần nào đó dành cho học sinh vừa kết thúc.

Châu Tiểu Sơn đánh bóng trong nhà thể thao tối đen, cái hay của môn này là ở chỗ: Ngoài bóng rổ, cậu không có đối thủ, không có kẻ địch, cũng không có bạn bè.

Tra Lan Hương mặc đồng phục cùng Nguyễn Văn Chiêu khoác vest nhảy điệu slow chậm trên tầng thượng của ký túc, Nguyễn Văn Chiêu ôm lấy eo cô, miệng liên thoắng.

Chuyện xảy ra sau đó khiến lời thề của Tra Lan Hương với hình nộm lá trúc trở thành sự thật.

9. Chương 09

Chương 9

Mây đen dày đặc, trời lại sắp đổ mưa. Châu Tiểu Sơn đứng bên mái hiên nhìn về phía xa. Núi non trùng trùng trải dài vô tận.

Anh vừa nói chuyện điện thoại với tướng quân Tra Tài đang ở nước ngoài, mười lăm ngày sau sẽ giao tài liệu về vật liệu A cho bên mua.

Tướng quân hỏi có vấn đề gì không.

Tiểu Sơn bảo ông yên tâm. Anh biết mỗi làm ăn này rất quan trọng đối với tướng quân, giá đối phương đưa ra là một số lượng vũ khí rất khả quan.

Anh ngoảnh đầu nhìn Giai Ninh đang nằm trên giường. Đầu giường treo ống truyền dịch, từng giọt từng giọt chảy vào cơ thể cô.

Lúc này Giai Ninh đang hôn mê, đôi mắt khép lại tạo thành một đường cong cong, khóe mắt hơi nhếch lên, trông như thể vắng trắng khuyết. Anh bước tới, ngón tay khẽ trượt qua gương mặt ôn hòa của cô, Giai

Ninh lúc này không có vẻ giận dữ hoảng hốt như lúc bên anh, cũng không ngang ngược như hồi ở Bắc Kinh. Anh nhớ, mỗi lần ân ái xong cô đều muốn đi ngay, không hề quyến luyến anh dù chỉ một giây. Nhưng lúc này đây cô ngủ rất ngon, hết như một đứa trẻ.

Nếu cô mãi mãi như thế này thì sao?

Nếu cô mãi mãi ở bên anh như thế này? Như một bức tranh, một gốc cây hoặc một hồ nước?

Ý nghĩ này chợt lóe trong đầu, rồi lại thoáng trôi đi.

Tiếng mưa đầu tiên đập vào phiến đá.

Giai Ninh choàng mở mắt.

Anh nhìn cô, trong phòng rất tối, nhưng đôi mắt của hai người lại sáng rõ vô cùng.

Anh vươn tay siết lấy tay cô, ngón tay cô lạnh như băng, nhưng không hề tránh né.

“Muốn tự sát? Tiếc là không đủ sức.” Anh khẽ cười nhìn cô, “Còn cách gan một xăng ti mét nữa, đã khâu lại rồi. Giai Ninh, chả mấy chốc em sẽ khỏe lại thôi, sức đề kháng của em rất tốt.”

Cô không đáp lời, chỉ nhìn anh.

Anh vuốt tóc cô: “Đói chưa? Anh gọi người mang thức ăn lên.”

Cô lắc đầu, tay kia nắm lấy tay anh: “Cứ thế đã.”

Cuối cùng mưa cũng rơi, gõ lộp độp lên mái hiên, phiến đá và tàu lá chuối, rơi xuống con đường lát sỏi tạo thành một dòng suối nhỏ.

Châu Tiểu Sơn ngồi trong phòng, nhìn Giai Ninh, cảm nhận hơi thở và nhiệt từ cơ thể của cô, ánh mắt và tâm trí đều không thể rời đi, như ngây như dại.

Lúc anh ra khỏi phòng cô thì ánh trăng đã lên cao.

Trong sân của ngôi nhà này có một cái giếng nhỏ và một gốc đa to, anh cởi áo, mức nước giội lên người, trên lưng anh có một chỗ dài độ một tấc quần băng rất kỹ. Giếng rất sâu, nước rất lạnh, lạnh tới tận xương tủy khiến anh cũng cảm thấy đau.

Bỗng một tiếng xé gió vang lên, Châu Tiểu Sơn đưa tay ra sau lưng đón quả chôm chôm lao tới, lực rất mạnh.

Anh cầm lên nhìn: “Vẫn chưa chín.”

Chân Mạc Lệ đứng đưa trên chạc cây đa, cô nàng có đôi chân rất thon gọn.

“Lúc nào anh mới đuổi cô ta đi? Em ghét cô ta!” Mạc Lệ cao giọng bực mình hỏi.

Anh đứng dậy, người ướt đầm, “Em lo quá rồi, còn chưa lấy được thứ chúng ta cần, cô ấy đi sao được?”

Mạc Lệ đáp: “Suýt chút nữa cô ta đã hại chết anh.”

“Loại người như cô ấy có thể làm được chuyện đó sao? Một con gà còn giết chẳng xong.”

“Cô ta giết gà làm gì? Cô ta khiến anh lật xe rơi xuống vực. Anh bị gãy xương sườn thì chớ, lại còn phải đi tìm thuốc cho cô ta.”

“Vậy em nói xem anh phải làm sao?”

“Dù gì em cũng ghét cô ta, anh mau đuổi cô ta đi đi.”

“Chuyện này kết thúc thì tự nhiên sẽ thế.” Anh đáp, “Tình hình bên đó thế nào rồi?”

“Anh đang nói tới người đàn ông đó hả? Vẫn ổn, ăn uống bình thường, hôm qua còn đòi giấy và bút, nhưng em không cho.”

Anh gật đầu: “Chuyện này không liên quan đến anh ta, dù gì sau này cũng sẽ thả, đừng làm khó anh ta.”

Tiểu Sơn cầm quần áo lên, muốn quay lại căn phòng đằng sau mình, Mạc Lị lại ném một quả chôm chôm qua, anh nghe thấy nhưng không tránh, ăn mạnh một cú vào đầu.

“Xin cô bớt giận rồi đi ngủ đi.”

Do tác động của khí hậu nên sự trao đổi chất trong cơ thể con người ở nơi này diễn ra nhanh hơn, giống hệt như loài thực vật sinh trưởng rồi lại phục hồi. Mỗi ngày đều có bác sĩ tới rửa vết thương và thay thuốc cho Giai Ninh, đó là loại thảo dược kỳ lạ, rất đáng nhưng lại có hiệu quả rõ rệt. Vết thương dần dần khép miệng, bắt đầu hơi ngứa.

Lúc ngủ cô không nhận được, thò tay ra gỡ thì lại bị người nào đó đè tay xuống.

Cô mơ màng mở mắt ra, là Châu Tiểu Sơn, anh vẫn ở bên cạnh cô: “Đợi mấy ngày nữa là có thể tháo băng ra rồi.”

Vết thương dần lành lại, có người tới giúp cô tắm và thay quần áo, quần áo để thay lại là áo dài dệt bằng tơ, thế nhưng trong gương, mặt mũi Giai Ninh cũng trắng bệch y như tà áo dài kia vậy. Cô nhìn vào gương rồi lau son đi. Ngoài thuốc lá và bật lửa thì đồ của cô vẫn còn đủ, cả con dao chặt dừa nữa. Cô cầm con dao đó lên nhìn thật cẩn thận, cảm thấy hình như nó sắc hơn.

Châu Tiểu Sơn đứng bên thềm, nhìn cô nghiên cứu con dao kia.

“Em thấy nó mà không sợ à?”

Cô nhìn anh: “Sao phải sợ?”

“Vậy được. Sau này em phải giữ lấy nó, nó chính là vũ khí của em. Chọn dao phải dùng chính máu mình khai dao, đó là phong tục của bọn anh.”

Giai Ninh đứng dậy, chậm chậm bước về phía Châu Tiểu Sơn: “Không phải chúng ta đã quên chuyện gì rồi đấy chứ? Cậu muốn tôi đến đây làm gì?”

“Em đang nói tới vật liệu A? Chúng ta vẫn còn thời gian, lúc cần anh sẽ lấy.”

Cô đi tới bên cạnh anh, ngược lên nhìn trời: “Trận mưa này lúc nào mới tạnh?”

“Có khi một tháng, có lúc nửa năm, cũng có thể ngày mai sẽ tạnh.” Anh nhìn khuôn mặt cô từ góc nghiêng, “Em không hỏi tình hình của anh ta sao?”

“Cậu bảo chồng tôi? Cậu thì làm gì được anh ấy? Thứ cậu muốn đang ở trong tay tôi. Cậu ngược đãi anh ấy không có lợi gì đâu.”

“Đúng là vậy.” Anh gật đầu, “Sau khi bị thương em đã nhìn nhận ra được rất nhiều chuyện.”

“Học hỏi mà thôi.” Cô cười, cô lúc này điềm tĩnh mà xinh đẹp, mái tóc đen tung bay lướt qua chóp mũi anh, ngứa ngứa.

Anh vươn tay ra, mái tóc tơ của cô luồn qua kẽ tay.

Giai Ninh nói: “Tôi đói rồi.” Cô nghiêng người ra phía trước, tựa lên lan can, “Cậu còn nợ tôi, nhớ không? Hồi ở Bắc Kinh tôi đi cả thành phố để cùng ăn một bát mì bò với cậu. Giờ tôi muốn ăn mì bò.”

“Ở đây không có mì bò. Nhưng phở bò cũng ngon lắm.”

“Đi thôi. Đi luôn bây giờ.” Giai Ninh nói.

Tiểu Sơn thấy cô đã lấy lại sức sống nên tâm trạng cũng thoải mái phần nào, vội vã lấy ô.

Hoàng hôn buông xuống, các cửa tiệm nhỏ ở thành phố Tra Tài đều đốt đèn lồng, làn mưa bay bay cũng hóa thành màu vàng, mang đến cảm giác ấm áp.

Phố núi xinh xắn nơi đây có từ lâu đời. ác với vùng lân cận đã hiện đại hóa hoặc thành Tây vẫn giữ lại phần lớn dấu tích của thực dân, thành Tra Tài đâu đâu cũng là những căn nhà cổ vách trúc lợp ngói, đường lát đá đen, niên đại rất lâu rồi, đá bị mưa gió và giày rơm mài cho nhẵn bóng. Giai Ninh bị trượt chân, Tiểu Sơn vội đỡ lấy tay cô.

Cô ồm một tiếng, Tiểu Sơn hỏi: “Vết thương đau không?”

Giai Ninh đáp: “Không sao.”

“Ăn xong rồi, về thôi.”

“Tới ngôi chùa đằng trước xem đi. Tôi muốn thắp một nén nhang.”

“Sao giờ em lại tín Phật rồi?” Tiểu Sơn nhìn cô.

“Trước không tin, vậy nên ông ấy mới trừng phạt tôi.”

Đó là một ngôi chùa nhỏ, nhưng được xây dựng rất lộng lẫy, thờ phụng đức Thích Ca Mâu Ni, phủ vàng dát ngọc. Tướng quân Tra Tài rất tín Phật, ngôi chùa này là do ông xây nên.

Giờ này không có khách hành hương, chỉ có vị hòa thượng già mặc áo cà sa gỗ mõ trong Phật đường.

Tiểu Sơn không vào trong, chỉ đứng ngoài đợi, Giai Ninh thắp hương, ba lạy chín dập đầu tỏ vẻ thành kính.

Đi ra khỏi chùa, cất bước về nhà, bọn họ không ai nói với ai câu nào.

Đi hết đường, qua sân phơi, sân chính, tới trước cửa phòng Giai Ninh.

Cuối cùng Tiểu Sơn hỏi: “Em vừa xin Phật điều gì vậy?”

“Xin thuyết tương đối có thể thực hiện trong đời thật”

“Ồ?”

“Có sức mạnh và tốc độ chuyển hóa đẩy lùi thời gian, để tôi quay lại mấy tháng trước.”

“Quay trở lại lúc chưa quen anh?”

“Không, khi đã quen cậu rồi. Chỉ là, làm lại từ đầu thôi.”

Dưới ánh trăng, anh nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, mãi lâu vẫn không thốt nên lời.

Anh dang tay ra như muốn ôm lấy cô, cuối cùng lại chỉ đẩy cửa: “Ngủ đi. Nghỉ ngơi cho khỏe.”

Cô đứng đằng sau nhìn anh rời đi. Bóng lưng cao ráo, vạt áo dài, ống tay phất phơ trong gió, bước chân nhẹ nhàng không tiếng động. Một người đẹp đến như thế, mỗi góc đều ưu việt đến như thế. Giai Ninh khẽ cười, không phải chính vì vậy mà mình bị mê hoặc sao? Cũng may tất cả đều có quy luật, có quy luật thì có thể dùng trí tuệ để phân tích.

Thầy trò cùng tiến bộ, quả là một học viên hiếm có.

z

Giai Ninh vén áo nhìn vết thương đã cắt chỉ trong gương, vết thương mảnh màu đỏ sẫm khắc trên da thịt cô gợi nhắc tới vài chuyện: Con dao cắm sâu vào cơ thể, rét lạnh, Châu Tiểu Sơn, cậu ta đi tìm thuốc... Cô sờ thử, vẫn có cảm giác đau, sợ rằng sẽ để lại sẹo.

“Sẽ không để lại sẹo đâu.” Tiểu Sơn nói từ đằng sau, “Chỗ đó sẽ phục hồi y như cũ khi mùa hè kết thúc.” Trong tay cầm một chén thuốc nhỏ, anh kéo chiếc ghế phía sau cô ngồi xuống, “Chỉ cần ngày nào cũng thoa là sẽ khỏi.”

“Lại gì thế?” Cô xoay người hỏi.

“Một thứ ở nông thôn.” Anh đưa tới trước mặt cho cô ngửi thử, Giai Ninh hơi lo, cánh mũi chun lại cảm nhận thấy hương thơm dịu nhẹ tỏa ra từ chén thuốc.

“Hiệu quả lắm.” Tiểu Sơn nói, “Không phải em quan tâm tới sắc đẹp lắm sao? Chê nó hả?”

“Để tôi tự làm.”

“Để anh. Em đứng yên là được.”

Cô đứng đối diện với anh, hơi cúi đầu nhìn anh dùng chiếc bàn chải như bút lông nhẹ nhàng thoa thuốc lên vết thương của cô, thoa hết lớp này đến lớp khác, cẩn thận và kiên nhẫn hết như đang vẽ một bức tranh.

Cô ngửi được mùi hương của anh, cuối cùng lúc này cô cũng hiểu ra vì sao khi ở Bắc Kinh cô luôn cảm thấy anh có mùi của cây cỏ, anh là người ở nơi đây, hương vị mát rượi đó ẩn vào từng lỗ chân lông, phải chăng ngay cả máu anh cũng có màu xanh?

Cô nhìn xuống cẳng cổ của anh, làn da trắng trẻo, mạch máu màu xanh, Giai Ninh chợt nghĩ khi bị dao cứa thì sẽ có cảm giác gì? Ý nghĩ hoang đường này ngay cả trong giấc ngủ cũng không biến mất, khát vọng này khiến cô ngứa ngáy, sau đó cô thò tay ra, khẽ đặt lên cổ anh.

Từ sau khi gặp lại, ngoài tình huống nguy hiểm hoặc bất đắc dĩ thì họ rất ít khi chạm vào nhau. Nhưng hôm nay khi cô đặt tay lên, tay của Châu Tiểu Sơn cũng dừng lại.

Anh ngẩng đầu nhìn cô, cảnh tượng này hình như đã từng xảy ra.

Lúc đó cô muốn đi, anh ôm lấy eo cô, lắc đầu nói: “Không được. Không được.”

Lúc đó bọn họ đều không một manh áo, đó là lần ân ái cuối cùng.

Cảm giác tiếp xúc và ký ức ủa về trào dâng, sục sôi trong lòng anh.

Bàn tay mềm mại của cô tiếp tục mân mê tới bên tai, tóc anh, mỗi một đụng chạm lại dấy lên một ngọn lửa. Anh vừa muốn cô ngừng vừa hy vọng thời gian cứ thế dừng trôi. Đang lúc mơ màng cảm lòng không định, Châu Tiểu Sơn chỉ thấy môi cô ngày càng tiến lại gần, mang theo mùi hương anh khát khao bấy lâu nay.

Khi nụ hôn sắp rơi xuống thì bầu trời đột nhiên trở nắng, ánh sáng chiếu vào căn phòng, Tiểu Sơn hoa cả mắt: “Anh từng nói với em rồi, những trận mưa thế này có lúc kéo dài tới nửa năm, có khi lại đột nhiên tạnh ráo.”

Anh đứng dậy bước đến bên cửa, nhìn đám mây trên trời nhòa dần, bị ánh nắng xua tan: “Trời nắng rồi. Phổ Nhĩ uống nước mưa, nãy mầm dưới ánh nắng rực rỡ.”

“Cậu từng bảo mẹ cậu làm trà.” Cô nói từ phía sau.

“Phải.” Anh đáp, “Trước kia, bà ấy từng làm.”

Đất nước này có đường biển rất dài, phụ nữ xinh đẹp yêu kiều có làn da mượt mà nhiều không kể xiết. Mẹ cậu cũng vậy. Tiểu Sơn không hề có ấn tượng gì về cha mình, hai mẹ con sống nương tựa vào nhau từ nhỏ tới lớn. Bà rất chịu thương chịu khó, một mình lo liệu hết việc đồng áng trong nhà, tranh hạt giống và mầm trà được chia với đàn ông trong thôn, lấy nước ở chân núi tưới cho vườn trà, mỗi ngày mấy bận, bước chân vừa nhẹ vừa nhanh. Bà ngắt đóa hoa dại xinh đẹp cài lên đầu, bà hát rất hay, lại thích hút thuốc, nhất là thuốc lào, thường lấy lá trà thay đầu lọc của thuốc lá nước ngoài để hút. Trong tâm trí Châu Tiểu Sơn thường hiện lên hình ảnh: Sau một ngày lao động chăm chỉ, bà sẽ ngồi bên bậc cửa, châm điếu thuốc hít một hơi thật sâu, sau đó tay chống cằm, mắt nhìn xa xăm chẳng biết dừng lại ở nơi nào. Bà có vàng trán cao, mũi thẳng, môi mỏng, tạc trên ráng chiều màu cam một bức phác họa tinh tế.

Bà nói: “Con đừng tưởng mẹ không biết, con sắp thành thằng nhóc bất trị rồi.”

Tiểu Sơn đang ăn măng chua bà làm, không đáp lời.

Bà cười: “Vây cũng tốt, trẻ con thì nên thế, kéo sau này lại bị bắt nạt.”

Sau đó Tiểu Sơn cứu tướng quân Tra Tài, được ông mang theo rời khỏi quê hương. Tướng quân cho người tới đưa tiền ẹ Tiểu Sơn, bà chẳng hề để ý, vẫn đội nón, nhắc đòn gánh lên núi làm việc như thể không hề có chuyện gì xảy ra.

Đến tận khi vào học ở trường trung học quốc tế cậu vẫn chưa được gặp lại bà.

Sau lần đó Hương Lan trở nên rất kỳ lạ, lại càng lười học hơn, trong giờ, Tiểu Sơn nghiêng đầu nhìn cô ở phòng học đối diện thì chỉ thấy cô đang ngủ.

Trường học cực kỳ nghiêm khắc, sẽ không vì ai là cậu ấm cô chiêu mà thiên vị.

Có một hôm Tra Hương Lan và Nguyễn Văn Chiêu cùng bị phạt đứng hai tiếng đồng hồ dưới trời nắng gay gắt, lý do là vì nửa đêm trốn đi chơi không xin phép.

Tiểu Sơn đứng trên ban công của thư viện nhìn hai người bọn họ chịu phạt, Hương Lan ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt cậu, lộ rõ vẻ mỉa mai.

Hai cô cậu thanh niên coi trời bằng vung này không hề biết ăn năn hối cải, lại lén trốn ra ngoài chơi, lúc trời tường trốn ra, chân Nguyễn Văn Chiêu vừa chạm đất thì đã bị ai đó đánh từ đằng sau, tóc bị túm lấy, trán đập xuống đất hết lần này đến lần khác.

Cậu chàng không chịu nổi, nghiêng rằng nói: “Được lắm, đừng để tao biết mày là ai. Bằng không tao ày sống dở chết dở.”

Tiểu Sơn xoay tay kéo đầu Nguyễn nhìn thẳng vào mình: “Nhìn rõ chưa? Biết tao là ai rồi chứ?”

Nguyễn vẫn giãy giụa, Hương Lan chạy lên ra sức kéo tay Tiểu Sơn: “Cậu làm gì thế? Làm gì thế hả?”

Tiểu Sơn không hề lay chuyển, tay vẫn nắm lấy tóc Nguyễn Văn Chiêu, lạnh lùng đáp: “Tướng quân bảo tôi trông nom cậu.”

Cô dồn hết sức muốn tách từng ngón tay của cậu ra, điên cuồng gào thét: “Cậu là ai, dựa vào cái gì mà quản tôi?”

Cánh tay còn lại của Châu Tiểu Sơn bắt lấy cổ tay cô, hất ra rồi nhìn vào mắt Hương Lan: “Về trường ngay.”

Cô cúi xuống cắn vào tay cậu, cắn rất mạnh, như thể muốn cắn tận vào xương cậu, có thứ gì mềm mại chảy ra, không biết là máu của cậu, nước mắt của cô hay là cả hai.

Tiểu Sơn không hề cử động, đến khi cô khóc thút thít nhả ra, hoang mang nhìn cậu, không còn sức, không thể phản ứng.

“Về trường.” Cậu nói.

Hương Lan lau nước mắt, biết đấu không lại, khẽ cầu xin cậu: “Được, tớ về. Chuyện này không liên quan gì đến cậu ấy, đừng đánh Chiêu.”

Nghe vậy Tiểu Sơn lập tức thả Nguyễn Văn Chiêu ra, đánh người này cũng không có ích lắm.

Nguyễn Văn Chiêu đầu óc quay cuồng, ngã xuống đất, mãi lâu vẫn không động dậy, nghe tiếng bước chân của hai người kia dần đi xa.

Lúc Tiểu Sơn đi tắm, hồ khẩu(*) chỗ Hương Lan cắn đau nhói. Cậu nhìn thử, hai lỗ nhỏ như vết cáo cắn, có vẻ cô thật sự rất giận, cắn rất mạnh.

(*) Khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ.

Cũng may sau đó Hương Lan ngoan ngoãn hơn một chút, nhưng trong lớp vẫn không chú ý, không trả lời được câu hỏi.

Nguyễn Văn Chiêu bắt đầu trả thù.

Đã hai lần Châu Tiểu Sơn bị đám nam sinh vây lại, lần đầu tiên là ở góc sân vận động, kẻ cầm đầu còn chưa kịp động thủ, chân cậu đã đạp thẳng lên cái mặt béo của gã, sau đó gã được bạn bè khiêng đi trông rằng giả, Tiểu Sơn cắn lực rất chuẩn, nếu không chắc chắn tên đó đã gãy xương. Lần thứ hai là ở phòng vệ sinh, bọn chúng canh lúc cậu đi tiểu nhào lên từ phía sau, Tiểu Sơn đè thẳng đầu bọn chúng vào bồn, sau đó ra rửa tay. Cậu thích sạch sẽ.

Loại tranh giành này nên miêu tả thế nào đây?

Để kẻ cười lừa đùa ngựa với kị sĩ? Đẳng cấp quá khác biệt, không đáng nhắc đến.

Chuyện sau đó ở Bắc Kinh cũng vậy, kẻ mà bọn lưu manh quấy phá Tần Bân gặp phải chính là Châu Tiểu Sơn của sáu năm sau, một người mới giới.

Đó là cái phúc của bọn họ.

Cậu về phòng, Hương Lan ngồi trước cửa sổ, biết cậu vào cũng không quay đầu lại.

Cậu thấy không nên cứ tiếp tục tình trạng thế này nhưng chẳng biết phải nói gì, bèn dọn dẹp lại đồng sách trên đầu giường.

Cuối cùng Hương Lan cũng lên tiếng, nhưng quay lưng về phía cậu: “Sao cha lại muốn tớ cùng đi Nam Mỹ với cậu nhỉ? Không, phải là vì sao ông ấy lại muốn tớ về nước. Chúng ta không nên quen nhau, Châu Tiểu Sơn.”

Họng cậu nghẹn ứ, không thốt nên lời.

“Tớ hối hận. Tiểu Sơn, tớ thật sự rất hối hận.” Hương Lan chống cằm, “Sao lại thích cậu chứ?”

Cậu nhìn cô từ phía sau, bờ vai nhỏ nhắn yếu ớt, mái tóc đen bóng, cổ hơi cúi xuống, lộ vẻ cô đơn. Cậu muốn dang tay vỗ về, nhưng chưa kịp nhúc nhích thì cô đã đứng dậy: “Cậu học đi, tớ không làm phiền cậu nữa.”

Cô quay đầu lại, gương mặt xinh đẹp bình thản, khẽ cười: “Tớ chính thức hẹn hò với Nguyễn Văn Chiêu rồi. Mong sau này cậu đừng quấy rối nữa. Cậu là người của cha tớ cho nên chắc hiểu quy định hơn.” Sau đó cô nhẹ nhàng rời khỏi căn phòng của cậu.

Cậu ngồi đó hồi lâu.

Chuyện xảy ra ngày hôm đó không hề có diềm báo.

Tối cuối tuần, học sinh lớp trên có thể xin ra ngoài, nhưng Châu Tiểu Sơn lại chơi bóng một mình ở sân bóng rổ. Trước đó cậu gặp bạn của Hương Lan trong canteen, bọn họ mỉm cười với cậu, nhưng Hương Lan không có ở đó.

Hôm nay cậu nhắm không chuẩn, bóng chỉ đập được một lần rồi lại văng đi.

Đột nhiên có tiếng ai vọng từ xa lại, hòa vào tiếng bóng trên sân.

Châu Tiểu Sơn dừng lại, tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

Trong ký túc xá nam vắng vẻ, phòng Nguyễn Văn Chiêu tắt đèn, cửa khép hờ.

Tiểu Sơn đẩy cửa bước vào, dưới ánh trăng, Nguyễn Văn Chiêu trúng đạn nằm ra đó, máu chảy lênh láng tới tận cửa, quần áo Hương Lan xộc xệch, cuộn tròn ở góc tường, nhìn thấy cậu bèn run rẩy đưa tay ra: “Tiểu Sơn, Tiểu Sơn...”

Bên cạnh cô là một khẩu súng lục nhỏ chuôi bạc, được chế tạo ở Anh, đó là món vũ khí tướng quân Tra Tài trao cho cậu.

Đó là lần đầu tiên Tiểu Sơn muốn giết mình vì để xảy ra sơ suất. Cậu cau mày, nghiến răng.

Cô lén trộm khẩu súng đó lúc nào? Cậu không hề phát hiện ra.

Cậu vươn tay ra nắm lấy tay cô, an ủi: “Không sao, Hương Lan, không sao đâu, chuyện gì xảy ra vậy?” Cậu lấy khăn tay của mình ra, cẩn thận mà nhanh chóng lau sạch dấu vân tay của Hương Lan trên khẩu súng đó.

“Tớ trộm súng của cậu... chúng tớ uống chút rượu...” Trong cơn sợ hãi Hương Lan nói năng lộn xộn, “Cậu ta muốn chạm vào tớ...”

Cậu nổi giận ngẩng đầu lên: “Nó đã làm gì?”

“Không, chưa làm gì cả, bởi vì tớ bắn cậu ta.” Cô đau lòng khóc toáng lên: “Tiểu Sơn, Tiểu Sơn.” Cô nắm lấy góc áo cậu, “Có phải tớ giết cậu ta rồi không? Có phải cậu ta chết rồi không?”

“Cậu ta chưa chết.” Tiểu Sơn liếc nhìn Nguyễn Văn Chiêu, cầm điện thoại gọi bác sĩ.

Sau đó cậu cầm lấy súng, vỗ lên vai cô, nhìn vào mắt cô, nói chắc nịch: “Còn cậu, cậu không làm gì cả, Hương Lan, không phải cậu, là tớ.”

Hương Lan sững sốt nhìn cậu.

Bác sĩ và cảnh sát đến cùng một lúc, lúc Nguyễn Văn Chiêu đang hôn mê được đưa ra ngoài, Tiểu Sơn đưa súng cho cảnh sát: “Tôi đã dùng khẩu súng này bắn bị thương Nguyễn Văn Chiêu.”

Tuy đây chỉ là tranh chấp giữa thanh niên nhưng đương sự đều có hậu thuẫn ghê gớm, lại suýt nữa tạo thành án mạng nên chuyện này rất quan trọng. Tiểu Sơn bị bắt giam, hôm sau, tướng quân Tra Tài đích thân đến thăm cậu.

Tiểu Sơn bị giải ra, ngồi đối diện cách tướng quân một cái bàn.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Cậu ta định quấy rối Hương Lan, tôi bám theo, sau đó thì nổ súng.”

“Nói thật.”

“Chính là như vậy.”

“Tiểu Sơn, nếu cậu muốn chế ngự nó, căn bản không cần dùng súng.” Tướng quân đáp.

Tiểu Sơn không lộ vẻ gì, bình tĩnh nhìn tướng quân: “May mà bọn họ không biết”

“Vì Hương Lan?” Tướng quân hỏi.

“...”

“Cậu ta vẫn ổn, nhưng hình phạt dành cho cậu không nhẹ đâu.”

“Không sao.”

“Tiểu Sơn, ta sẽ nhớ kỹ chuyện này.” Tướng quân định đi, đứng dậy bắt tay với Tiểu Sơn. Từ nhỏ Châu Tiểu Sơn đã cảm kích tướng quân là bởi ông chưa bao giờ đối xử với cậu như trẻ con.

Nhà họ Nguyễn huy động thế lực khiến Tiểu Sơn không được nộp tiền bảo lãnh, may mà khi tỉnh lại Nguyễn Văn Chiêu không hề nói gì, phía cảnh sát tạm thời lấy khẩu cung của Tiểu Sơn làm án.

Tiểu Sơn phải chịu sáu roi hình, đó đã là hình phạt vô cùng nhẹ rồi. Trên danh nghĩa đây là phán quyết của tòa án nhưng thực tế lại là kết quả thương lượng của hai nhà Tra – Nguyễn.

Ngày chịu hình, Tiểu Sơn bị giải đến một căn phòng rộng, căn phòng này rất cao. Phần cao nhất của bức tường trắng có một cửa sổ lớn mở toang, thông gió rất tốt. Đúng lúc mùa hè oi bức nhưng phòng hành hình lại rất mát. Quan tòa và pháp y ngồi dưới cửa sổ xem hành hình.

Ở chính giữa phòng là một cái bậc dẹt ột mét, rộng mười lăm mét vuông được bọc bởi một lớp da mềm.

Người hành hình cường tráng đeo mặt nạ màu đen bước vào theo một cửa khác, đứng bên cạnh thùng nước ngâm roi mây.

Roi mây màu đen, dài hơn ba mét, lấy hai mươi bảy sợi mây bện thành chín sợi, sau đó lại bện thành roi, phần chỏm là hình đầu rắn, chỗ miệng rắn buộc thêm hai quả cầu nặng, vừa có thể tăng mức độ phạt, vừa giúp người hành pháp dễ điều khiển. Cây roi ngâm trong nước lạnh càng trở nên mềm dẻo và chắc chắn, màu đen của roi cũng như đậm thêm, lộ vẻ dữ tợn.

Tất cả quần áo của Tiểu Sơn đều bị cởi ra, quan tòa kiểm tra thân phận, pháp y kiểm tra trên người anh không có vết thương nào khác, sau đó dùng đồ da bảo vệ phần dưới, để anh cúi chín mươi độ trên chiếc bục giữa phòng, tay bị trói chặt. Tư thế này khiến móng nâng lên, phần chịu hình lộ ra hoàn toàn.

Quan tòa rung chuông.

“Châu Tiểu Sơn!” Người hành quyết cao giọng.

“Có.” Châu Tiểu Sơn đáp.

Người hành quyết chạy lấy đà ba bước, cánh tay cường tráng vung lên giữa trời, chiếc roi đen quay nửa vòng trong gió, chuẩn xác đánh mạnh vào móng cậu, vang lên một tiếng chát vang dội.

Ngay lúc ấy mọi thứ trong người cậu dường như không còn tồn tại nữa, tất cả cảm giác đều dừng lại trên bộ phận bị chịu hình, máu bị roi hất văng rồi đột nhiên lại trào ra, cảm giác đau đớn như muốn bứt khỏi cơ thể.

Nhưng cậu chỉ cau mày.

Ngay sau đó là hai roi đánh vào chỗ khác.

Tiểu Sơn cúi đầu xuống, rồi lại ngẩng phắt lên, cố gắng nhìn về phía trước. Mạch máu trên cổ, trên mặt cậu hằn rõ, mồ hôi nhỏ tí tách xuống mặt đất.

Còn ba roi, người hành quyết đổi cách, không chạy đà nữa mà đứng nguyên tại chỗ xoay người nửa vòng tròn lực, mỗi nhát cách khoảng hai giây, đánh chuẩn xác lên người cậu, khiến da thịt bóc ra.

Trong lúc cổ nhện cơn đau, Tiểu Sơn bỗng nhớ về quá khứ.

Hồi còn bé cậu dùng đạn bắn chim, không cẩn thận bắn chết con chim cốc nhà hàng xóm, mẹ cầm phất trần đuổi đánh cậu, cậu cười khanh khách chạy lên đỉnh núi nhưng mẹ rất nhanh, sau đó mông cậu ăn đòn bao nhiêu, tuy đau nhưng cậu lại cảm thấy vui, cười rất sung sướng.

Lúc này cậu bật cười.

Hình phạt kết thúc, quan tòa nói với pháp y: “Tôi chưa từng thấy đứa trẻ nào như thế này...”

Phải, cậu vẫn còn là một đứa trẻ, mười sáu tuổi, cho dù dày dặn kinh nghiệm, bản lĩnh đầy mình, nhưng vẫn là một đứa trẻ, lúc bị đau sẽ nhớ tới mẹ, để nước mắt vừa mặn vừa chất chảy trong lòng.

Tướng quân đón Tiểu Sơn về nhà, khẽ hỏi: “Cậu muốn gì, muốn gì nào?”

Cậu nằm sấp trên giường, ngẩng đầu nhìn tướng quân, khẩn cầu: “Tôi muốn về nhà thăm mẹ.”

Sau đó cậu ngủ thiếp đi, lúc mê man cảm thấy mình như đang trong xe chạy trên con đường núi chòng chành. Cậu bỗng ngửi thấy mùi hương quen thuộc, ngẩng đầu lên nhìn thì ra là Hương Lan, cô vừa khóc vừa nắm lấy tay cậu: “Chúng ta về nhà cậu, được không Tiểu Sơn? Tiểu Sơn, về thăm mẹ cậu.”

Mẹ thấy cậu bị thương, lại thấy Hương Lan, không hề kinh ngạc mà chỉ đặt cậu nằm sấp lên chiếc chiếu trúc, sau đó đi làm chút cơm canh đậm bạc cho họ.

Lái xe và người hầu đưa quà tướng quân tặng cho bà, bà nói: “Tôi không dùng được mấy thứ này.”

Hương Lan nói: “Để con giúp bác sao lá trà.”

Bà đưa hiếc nôi rang cho cô, còn mình ra sân sau cho gà ăn.

Tiểu Sơn ngủ thiếp đi trên chiếc chiếu trúc nhà mình.

Đêm tỉnh dậy, cảm thấy phần mông bị thương lạnh lạnh, cậu quay đầu lại nhìn thì thấy mẹ đang bôi thuốc cho, bà dùng một chiếc bàn chải cẩn thận thoa từng lớp. Thấy cậu tỉnh lại, bà bảo: “Sẽ không để lại sẹo đâu, một mùa hè là ổn.”

Cậu nói, dạ.

Bà bảo: “Có họ hàng mang giống trà từ Ấn Độ sang, mẹ trồng suốt ba năm, vẫn không sống được.”

“...”

“Là vì thổ nhưỡng. Đó không phải là giống trà ở đây.”

“...”

“Cô gái xinh đẹp ấy mẹ không quen, cũng không thích...”

Cậu cắt ngang lời bà: “Mẹ à...”

“Ừm?”

“Con hiểu. Đó không phải là người con gái của con.”

Giai Ninh thấy anh mang laptop vào thì biết ngay anh muốn làm gì.

Hai người không nói lời nào, cô mở máy tính ra, nhanh chóng nhập cách chế tạo và tinh luyện vật liệu A bằng tiếng Anh, từng tận chính xác đến từng bước.

Hai giờ sau, khi đã gõ xong, cô nhấn nút save lại.

Tiểu Sơn cất máy nói cảm ơn.

Giai Ninh cười: “Sau đó thì sao, cậu nên thả tôi đi chứ.”

Anh đáp: “Có lẽ phải đợi một thời gian.”

Cô gật đầu: “Tôi hiểu. Chuyển xong tài liệu cho bên kia thì lập tức tinh luyện kiểm tra thật giả, đúng không?”

“Không sai.”

“Cần bao lâu? Cho tôi một hạn định, cậu biết rồi đấy, tính tôi vốn nóng nảy.”

“Một tháng.”

“Có thể thả Tần Bân ra trước được không? Dù sao tôi cũng ở đây rồi.”

Anh nhìn cô: “Không được. Bởi vì em không bao giờ quan tâm tới bản thân.”

“Được, Châu Tiểu Sơn, cậu được lắm.” Cô gật đầu về phía anh, quay người, xoay lưng về phía anh bỏ đi.

“Uống chút Phổ Nhĩ đi. Bình tĩnh chút vội.” Tiểu Sơn nói.

Giai Ninh cầm cốc trà lên, thấy mùi hương mát lạnh thơm ngọt: “Tôi đã nói với cậu từ lâu rồi. Tôi – không – thích – uống.” Giai Ninh vung tay ném mạnh cốc trà vào tấm kính phía đối diện, chiếc cốc vỡ tan tành.

Tiểu Sơn tập ráp súng trong phòng mình, một khẩu M24 do Mỹ sản xuất, có thể tháo dỡ thành mười lăm món, cả công đoạn từ lúc tháo tới khi lắp xong anh chỉ mất ba mươi hai giây. Anh nâng khẩu súng đã ráp xong lên, ngắm đúng vào tay nắm cửa, khẽ bóp cò súng. Bỗng cửa mở ra, Giai Ninh xuất hiện ngay trước mắt.

Anh từ từ đặt súng lên giường, nhìn cô.

“Có đạn không?” Giai Ninh qua xem.

“Không.”

“Trước kia tôi là thành viên của câu lạc bộ bắn súng đấy. Kỹ thuật của tôi không tồi đâu.”

Cô cầm khẩu súng kia lên, rất nặng, cố gắng lắm mới nâng được tay, ngắm bắn ra phía ngoài.

“Không phải như thế, em ngắm không chuẩn.” Tiểu Sơn nói.

“Tôi không tin.”

Người phụ nữ này quá ư tự mãn. Tiểu Sơn không biết làm sao, bèn dang tay ra, vòng qua người Giai Ninh nắm lấy tay cô, ghé đầu bên cạnh cô: “Em xem, bắp tay phải thả lỏng, cánh tay dồn sức, như thế này...”

Tư thế của hai người giống như đang ôm ôm ấp ấp, nghe được hơi thở của nhau, còn ngửi thấy cả mùi dầu ở họng súng.

Không khí đột nhiên như đông đặc lại.

Không biết chuyện nào xảy ra trước, không biết là anh nắm lấy ngón tay đặt lên cò súng của cô, hay là cô đột nhiên hôn lên môi anh.

Cô chỉ chạm phớt lên đó rồi tách ra, ngẩng đầu lên, nhìn anh khiêu khích.

Anh thấy bực mình. Cô đang làm gì đây?

Tiểu Sơn giằng lấy súng vút bộp lên giường, cùng lúc đó một tay giữ lấy đầu và cô kéo về phía mình, chăm chăm nhìn xuống.

Cô không nên hôn anh, hôn rồi thì không nên rời đi.

Một giây sau, đôi môi mang theo cơn giận, nổi bực bội và tình cảm đè nén đã lâu của Tiểu Sơn áp mạnh lên môi cô.

Môi lưỡi quần quýt, không thể thở nổi, bọn họ điên cuồng vồ lấy nhau, quần áo trên người bị xé rách, cho đến khi hoàn toàn không còn mảnh vải nào thì ngã xuống giường. Cô lật người, đè lên người anh, ngón tay luồn vào mái tóc ngắn của anh, hôn anh, cắn anh thật mạnh, muốn anh đau, muốn anh phải phục tùng.

Tiểu Sơn muốn bắt lấy cổ tay cô, có điều lúc này vì đối phương chính là cô mà động tác của anh bỗng trở nên chậm chạp, mấy lần vượt mắt không thể bắt được.

Nhưng bao lâu nay, vì nghề này mà anh trở nên nhạy cảm và kiên nhẫn, một giọng nói bên tai bảo anh phải bình tĩnh.

Anh thì thào: “Giai Ninh, Giai Ninh...”

Cô đưa tay vuốt ve cơ thể anh, nhanh nhẹn và đầy dụng ý chuyển dần xuống dưới, xuống nơi đã căng cứng của anh.

Cuối cùng Tiểu Sơn cũng bắt được tay cô.

Cô muốn vùng ra lại bị anh giữ chặt: “Giai Ninh, Giai Ninh...”

Cô hoang mang nhìn anh, mái tóc đen như tơ của cô phủ xuống gương mặt anh, ánh mắt hoang dại mà mê ly, đôi môi đỏ như sắp bật máu đến nơi: “Sao vậy? Châu Tiểu Sơn? Cậu không muốn à?”

Cô đưa chân chạm vào chỗ đó của anh: “Cơ thể không biết nói dối “

“Anh muốn.” Anh kéo cô lại gần, hai người lại dính vào nhau chặt hơn, mặt đối mặt, ngực áp ngực, bụng áp bụng, tham lam và vội vàng muốn cảm nhận sự mềm mại và ấm áp của cô: “Đương nhiên anh muốn, kể từ lúc gặp em đến nay.”

“Anh có thể hôn chỗ này.” Anh từ tốn nói, đưa tay đặt lên môi cô, “Chỗ này.” Anh sờ lên ngực cô, “Còn cả chỗ này.” Tay anh đặt lên núm hoa của cô, khiến người cô liên tục run lên.

“Em muốn làm thế nào cũng được, bất kể cách thức, bất kể tư thế, bao lâu cũng được.” Mũi anh cọ qua mũi cô, cảm nhận hơi thở hỗn loạn của cô: “Ấn ái đến khi em vừa ý, đến khi em xin anh tha cho em. Không sao cả, thế nào cũng được.”

Người cô như bị giam lại, không thể nhúc nhích, chỉ có thể nhìn chăm chăm vào anh, tư tưởng giằng xé.

“Nhưng không phải lúc này.” Anh thoáng nhíu mày, hôn lên đôi môi ương ngạnh của cô, cố kìm nén dục vọng: “Bây giờ chúng ta đều có mục đích khác. Người trong mắt em không phải là anh. Anh không thích như thế.”

Anh từ tốn nói, như thể có ma lực xoa dịu cơn thịnh nộ và dục vọng của cô.

Anh dịu dàng ôm lấy cô, cô muốn đẩy anh ra nhưng lại không có sức.

10. Chương 10

Chương 10

Mấy ngày kế tiếp, Giai Ninh vẫn không thấy Châu Tiểu Sơn đâu.

Thời gian như ngừng trôi, thứ duy nhất có chuyển biến là vết thương ở bên sườn của cô, chẳng mấy chốc đã khép miệng, y như lời anh nói, chắc chắn sẽ không để lại sẹo. Cô lại mừng tượng ra cơ thể anh, một vết thương cũng không có.

Ngày nào cũng có người tới lo liệu việc cơm áo cho cô, họ đều không biết tiếng Trung.

Thi thoảng Giai Ninh ra ngoài đi dạo, có lúc lại xem tivi, tất nhiên là xem cũng không hiểu, nhưng trong phim luôn có một cô gái đang khóc, hoặc quỳ xuống ôm lấy chân người đàn ông, dường như đang lặp đi lặp lại câu: Anh đừng đi, đừng đi.

Trong thời tiết âm u, cô nằm ngủ dưới gốc đa trong sân, cô mơ thấy mình gặp Tần Bân, nhưng anh thoát ẩu thoát hiện trước mắt cô, không thể chạm đến. Cô biết có gắng sức trong mơ cũng chỉ phí công, bèn nói với anh rằng: Đợi thêm chút nữa, đợi em sẽ tới cứu anh. Khi bật dậy, người đã đắm mồ hôi.

Có bóng người lướt qua tàng cây, nhưng Giai Ninh không hề hoảng hốt.

Trong căn nhà này vẫn còn một người.

Hôm đó Giai Ninh đang múc nước rửa mặt bên giếng thì đột nhiên đằng sau có người dúi mạnh đầu cô vào chậu nước, tay cô bám lấy miệng chậu, cô không thở được, nhưng vẫn lặng yên, không hề giãy giụa. Khoảng một phút sau, người đó thả tay ra, Giai Ninh ngẩng đầu lên nhìn ra phía sau: Quả nhiên là cô gái đi theo Châu Tiểu Sơn, cô nàng lừ mắt nhìn Giai Ninh, thẹn quá hóa giận.

“Cô nên dúi tôi thêm lát nữa.” Giai Ninh nói, lấy khăn lau mặt, nhìn thẳng vào cô gái kia: “Làm thế chẳng có ích gì đâu. Lúc còn học đại học tôi tham gia câu lạc bộ bơi lội, nhịn thở một phút thì có là gì?”

“Nếu muốn giết cô thì lúc nào tôi cũng làm được...”

“Nhưng cô đâu có dám.” Giai Ninh ngắt lời cô ta, “Tôi tận bây giờ tôi vẫn rất có ích.”

“Cô đang nhắc tới đồng tài liệu chết tiệt kia hả? Tôi không thèm quan tâm.”

“Cô không quan tâm tới đồng tài liệu chết tiệt đó, nhưng...” Giai Ninh đứng dậy, bước tới bên cạnh cô ta, “Cô rất quan tâm tới cậu ta, đúng không?” Cô mỉm cười, “Có điều giờ cậu ta không muốn giết tôi nên cô cũng không dám. Thật đáng tiếc.”

Cô nàng kia nghiêng răng trèo trẹo: “Cô không còn mấy ngày đâu, thằng đàn ông của cô cũng thế.”

Giai Ninh đang định bỏ đi bỗng thấy giật thót, cô đợi cô ta nói câu này đã lâu rồi.

Giai Ninh quay lại, đứng trước mặt cô ta, mỉm cười nhưng ánh mắt lại lạnh tanh: “Cô từng đến đó chưa?” Cô vươn tay ra, chỉ về phía phòng Châu Tiểu Sơn.

“...”

“Cô từng mân mê chiếc gối của cậu ta chưa?”

“...”

“Tôi từng thấy cơ thể của cậu ta chưa?”

Cô gái trợn mắt nhìn Giai Ninh, đang định phản bác thì Giai Ninh đã chặn lại: “Có thể cô đều đã làm rồi, nhưng vào lúc cậu ta không biết, đúng không? Cô lén vào phòng cậu ta, hít hà mùi hương của cậu ta, lén nhìn cậu ta.” Nụ cười bên môi Giai Ninh vẽ lên một đường cong đáng ghét, nhìn chòng chọc vào cô gái trẻ đang bị cơn đổ kỵ tra tấn: “Thật chẳng ra sao.”

Đôi mắt phẫn nộ của cô gái như muốn phóng ra lửa, cô nàng vung tay lên định tát Giai Ninh, Giai Ninh đã chuẩn bị tinh thần từ trước, liền bắt lấy tay cô ta: “Cô làm tôi mất một sợi tóc, tôi sẽ trưng ra cho cậu ta xem lập tức. Cô đoán cậu ta sẽ thế nào?”

“Đồ gái điếm.”

Cuối cùng Giai Ninh cũng bật cười: “Cô còn trẻ người non dạ, thật chẳng biết chữ người khác gì cả. Cô biết ‘điểm’ là gì không? Đợi tới khi tôi hoàn toàn thu phục cậu ta rồi nói lại cho cô hay cũng chưa muộn đâu.”

Cô rảo bước về phòng, lấy con dao từng vấy máu của mình ra, đi qua phòng khách, bước đến vườn hoa phía sau, ở đó có một đồng dừa, Châu Tiểu Sơn đã chuẩn bị từ lâu. Giai Ninh đá một quả dừa to ra, nhìn chính xác chỗ vân nhật màu như thể căn chuẩn đó là mạch máu của Châu Tiểu Sơn, xoay tròn dao bổ mạnh xuống, phần vỏ cứng vỡ nát, nước dừa trào ra ngoài, Giai Ninh cầm lên ngửa cổ uống cho đỡ khát.

Đối với cô nàng kia mà nói, một người dù tốt hay xấu, thiện hay ác cũng không hề có ý nghĩa gì, cô ta chỉ quan tâm xem người đó có phải là kẻ địch của Châu Tiểu Sơn không mà thôi; một món đồ vô giá hay là rác rưởi, cô ta không quan tâm, quan trọng là Châu Tiểu Sơn có muốn hay không.

Từ một đứa bé lang thang bán thịt, cô ta trở thành trợ thủ xuất sắc của anh, anh chăm lo miếng cơm manh áo cho cô ta, để tâm đến an nguy của cô ta. Chưa bao giờ cô ta làm trái ý anh.

Chỉ có điều, người phụ nữ này...

Lần đầu tiên cô ta cảm ghét thứ anh muốn đến thế.

Thế nhưng cô ta lại không thể ra tay giết người đàn bà đó, cảm giác căm ghét này khiến cô ta ngứa răng ngứa lợi, lúc nào ruột gan cũng sôi sục không yên.

Phải loại bỏ người đàn bà đó trước khi anh quay về, nếu không càng không có cơ hội.

Mạc Lị đặt một tờ giấy trước mặt cô: “Nhìn đi, nét chữ người đàn ông của cô, có nhận ra không?”

Ba chữ Hán: Cừu, Giai, Ninh.

Cô từ từ nhận lấy, kiểm tra nét chữ trên đó. Nói là kiểm tra, thực ra chỉ cần liếc mắt một cái đã đủ rồi.

Anh biết cô đến rồi, vì thế mới viết nguệch ngoạc thế này, muốn cô tưởng rằng đây là người khác làm giả, muốn cô cân nhắc tới sự an toàn của bản thân trước. Tới lúc này rồi mà anh vẫn muốn bảo vệ cô. Tần Bản ơi là Tần Bản, nếu không thể cứu nổi anh thì cô còn sống hay không cũng đâu còn ý nghĩa gì nữa.

Giai Ninh sốt ruột nắm chặt lấy tờ giấy kia như thể muốn ghim nó vào trong cơ thể mình. Nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Mạc Lị, gương mặt cô lại lạnh lùng và bình tĩnh: “Cô muốn gì?”

“Thả cô đi.”

“Chỉ sợ cô không có quyền này.”

“Tất nhiên tôi có. Tôi có thể thả cô đi, hai chúng ta đi cùng nhau.” Thấy cô ta ngồi trước mặt, Giai Ninh chợt nhớ lại lần đầu tiên gặp cô gái này, trong căn phòng ở ký túc xá của Châu Tiểu Sơn, cô ta cũng bắt tréo chân khiêu khích nhìn cô như thế.

“Có lẽ tôi cần nói câu tạm biệt với Châu Tiểu Sơn.” Giai Ninh ướm hỏi.

“Đừng phí thời gian. Làm thế có lợi cho hai ta. Cô muốn cứu tên đàn ông của cô, tôi muốn cô mau dứt khỏi chỗ này.” Nói xong cô ta rút hai tấm vé máy bay trong túi áo ra, hươ hươ trước mặt Giai Ninh: “Tôi đã cho người đưa anh ta tới thành Tây. Nếu mọi việc suôn sẻ, ngày kia hai người có thể về đến Bắc Kinh.”

Cô ta nhìn Giai Ninh: “Sau này nghĩ lại, hãy xem như đây chỉ là một giấc mơ.”

Giai Ninh không nói gì, không biết có nên đi bước này không.

Mạc Lị nói: “Muốn thì mau lên, tôi lái xe đưa cô đi.”

Cô không còn lựa chọn nào khác, kể từ lúc nhìn thấy nét chữ của Tần Bản thì cô đã không thể lựa chọn nữa rồi.

Giai Ninh cầm lấy chiếc túi mình mang theo khi đến đây, cuối cùng nhét cả con dao vào.

Quãng đường từ thành Tây tới thành phố Tra Tái là Tiểu Sơn đưa cô đi, lúc đó hai người giằng co nên xảy ra tai nạn, cô bị thương. Con đường dài đằng đẵng này trong ký ức tràn ngập đau đớn và hận thù, còn có máu và cả tiếng nghiêng răng cạo của anh vang bên tai trong lúc cô hôn mê: “Nếu em chết, anh sẽ giết tên đó, để hai người cùng xuống địa ngục. Anh nói được làm được...”

Đồ độc ác.

Ở trên đỉnh núi có thể nhìn thấy ánh hoàng hôn thong thả buông xuống dòng sông Mê Kông, xuống núi chính là thành Tây, Tần Bân đang đợi cô ở đó. Bọn họ có thể ngồi cùng trên một chiếc phà, bắt tàu hỏa, rồi lên máy bay, cùng quay về nhà. Giai Ninh nghĩ, cô sẽ không bao giờ chọc anh nữa, không cãi cộ với anh nữa, cô sẽ làm cá cho anh ăn.

Chỉ cần anh vẫn khỏe mạnh.

...

Hai người phụ nữ không hề nói một lời. Chiếc xe đang chạy yên lành trên đường cái thì Mạc Lị bỗng nhiên phanh lại, tiếng thắng xe vang lên trong không gian trống trải vô cùng chói tai.

Mạc Lị không nhìn cô, chỉ lấy khẩu súng giắt bên eo ra, ung dung lên đạn, một giây sau, hòng súng màu bạc đã đặt trên huyệt thái dương của Giai Ninh.

Giai Ninh ngồi yên.

“Sao không van xin đi? Không tin tôi dám giết cô à?”

“Cô đã muốn giết tôi, van xin có ích gì?”

Mạc Lị ghét cái vẻ bình tĩnh này của Giai Ninh nhất, cô ta trở tay tát một cái lên mặt cô, cuối cùng cũng được mãn nguyện.

Miệng Giai Ninh rỉ máu.

Cô bị cô ta túm tóc kéo ra khỏi xe lôi ra đường cái.

Mạc Lị nói: “Nhìn đi, có thấy đỉnh tháp kia không?”

Tòa tháp nhọn màu đỏ ở phía đằng xa thoát ẩn thoát hiện trong rừng núi.

Mạc Lị nói: “Tôi đã đưa cô đi rất xa rồi, chẳng mấy nữa mà đến thành Tây, đó chính là giáo đường của đạo Thiên Chúa ở thành Tây. Cô đi theo con đường này, băng qua rừng là tới.”

Giai Ninh giãy giụa muốn hất tay cô ta ra.

Mạc Lị nói tiếp: “Có thể giữ được mạng hay không còn phải xem vận số cô thế nào. Nhưng tôi giữ chữ tín, người đàn ông của cô đang ở dưới đó chờ cô.”

Cô ta buông tóc Giai Ninh ra, đẩy cô về phía khu rừng rậm âm u, Giai Ninh không dám bước lên, Mạc Lị rút súng bắn xuống ngay bên chân cô, ép cô phải bước từng bước vào trong cho tới khi mất hút.

Mạc Lị cất súng đi, nhìn động cơ của chiếc xe, vừa hay hết xăng. Cô ta rút chìa khóa vút ra thật xa, xắn ống quần chuẩn bị chạy bộ về thành phố Tra Tài.

Lúc Tiểu Sơn về cô nên nói thế nào đây?

Dù sao cũng chẳng liên quan đến cô.

Giai Ninh trộm xe bỏ trốn, nhưng đang trên đường thì hết xăng, cô ta đi bộ về thành Tây, ai mà biết...

Mạc Lị khẽ mỉm cười.

Ai mà biết khu rừng đó chính là nơi gài mìn.

Người đàn bà đó sẽ tan xương nát thịt.

Chuyện này chẳng liên quan gì tới Mạc Lị cô cả.

Mạc Lị mười tám tuổi, trợ thủ của Châu Tiểu Sơn, từ trước tới giờ chưa từng tự bày ra kế hoạch để hoàn thành một nhiệm vụ nào. Nhưng lần này có thể tương kế tựu kế khiến Giai Ninh bỏ mạng, cô ta cảm thấy rất tự hào.

Lúc chạy trên đường Mạc Lị vô cùng vui vẻ.

Chỉ có điều, cô ta đã xem nhẹ một chuyện.

Châu Tiểu Sơn sắp về.

z

Mạc Lị chạy như bay về thành phố Tra Tài, đưa đồng hồ ra xem, một tiếng bốn mươi ba phút, quả không tồi. Thấy khát, cô ta bèn quay về phòng mình rót nước uống, vừa bước vào đã thấy Châu Tiểu Sơn ngồi ở đó, nhìn thẳng vào cô ta.

“Anh về lúc nào thế?” Cô ta hỏi.

“Mới đây.”

“Em vừa đi đâu?” Anh hỏi.

Anh ấy không biết gì cả đâu, Mạc Lị tự nói với mình như thế.

“Chạy.” Cô đáp, rót nước uống, quay lưng về phía anh tu ừng ực.

“Cô ấy đâu?”

“Ai?”

“Cừu Giai Ninh.”

“Sao lại hỏi em?” Mạc Lị lau miệng.

“Cô ấy đâu?”

“Không biết.”

“Xe của em đâu?”

“Phải rồi, xe của em đâu?” Cô nàng mượn cớ lên đi.

Anh bước qua, khoát tay lên vai cô ta: “Về sau có làm chuyện này thì phải làm cho chu đáo, gọn ghẽ. Đừng dùng xe của mình, đừng để lại chứng cứ.” Anh chậm rãi mở trang giấy bị vò nát trong tay ra đưa về phía cô, bên trên là ba chữ Hán nguệch ngoạc: Cừu Giai Ninh. “Em lấy cái này lừa cô ấy đi đâu rồi?”

Mạc Lị then quá hóa giận gạt phăng tay anh ra, không định tốn công nói dối nữa: “Em giết ả ta rồi. Thi thể giấu ở một nơi anh không thể tìm thấy. Anh giết em đền mạng cho ả ta đi.” Cô ta ngẩng đầu nhìn Châu Tiểu Sơn, lửa giận bùng cháy trong mắt.

“Em tưởng anh không dám? Tài liệu về vật liệu A còn chưa biết là thật hay là giả, em đã phá hỏng chuyện lớn của anh.” Tiểu Sơn nắm cổ tay Mạc Lị như thể muốn bóp nát, “Đủ để anh giết em hai lần.”

“Đừng có lôi vật liệu A ra nữa, lúc anh nhìn ả ta đến khóe mắt cũng thấy ánh cười. Bắt đầu từ khi nào anh biết nói dối vậy hả?!” Mạc Lị không nhịn nổi nữa, hét lên: “Ả ta thì có gì tốt? Chỉ là món đồ chúng ta mang qua mang lại mà thôi, không khác gì những vụ làm ăn trước kia cả! Vì ả ta mà anh đã thay đổi biến thành cái gì thế này? Em phải giết ả ta, em phải loại trừ ả ta...”

Châu Tiểu Sơn gơ tay ra, Mạc Lị bị đẩy vào tường, cực kỳ đau đớn, anh tiến lên vài bước, sau đó vươn tay tóm tóc, kéo Mạc Lị lên, nghiêng răng nhả ra ba chữ: “Cô ấy đâu?”

Trước giờ anh chưa từng đối xử tàn nhẫn với Mạc Lị như thế.

Trước kia dù Mạc Lị ngốc nghếch hay Mạc Lị ngang ngạnh, anh đều kiên nhẫn dạy bảo, trò chuyện.

Anh làm nem rán và phở bò mà cô thích cho cô ăn.

Lúc này gương mặt anh giận dữ đến méo xệch.

Anh muốn cô chết?

Tất cả chỉ vì người đàn bà đó.

Cô ta bật cười trong tay anh, ngẩng đầu uất hận nói: “Em có nói cho anh biết cũng không còn ý nghĩa gì nữa, chắc chắn cô ta đã bị nổ banh xác rồi. Có điều không phải em làm. Cô ta muốn cứu người đàn ông

của mình, muốn băng qua cánh rừng đó – chính là cái khu gài mìn anh tự tay bố trí, cô ta chết chắc rồi. Bùm.” Ngón tay cô đột nhiên vung ra, “Tan xương nát thịt, chân tay rụng rời.”

Nghe xong anh hất Mạc Lị ra lập tức chạy đi, không thèm quay đầu lại.

“Cô ta chết rồi!” Mạc Lị hét lên phía sau anh, “Cô ta bị anh hại chết, nhưng lại vì chính người đàn ông của mình!”

Mạc Lị nhìn Tiểu Sơn bỏ đi, tưởng rằng mình sẽ cười vì sự sắp đặt tuyệt vời này, ai ngờ nước mắt lại tràn mi, mờ nhòa không thấy bóng anh đâu.

Cô ta ngồi phịch xuống đất, khóc nức nở.

Châu Tiểu Sơn lái xe như bay lượn quanh con đường núi mấy vòng, cuối cùng cũng tìm thấy chiếc xe đậu bên đường, dưới núi chính là giáo đường thành Tây lấp ló trong rừng âm u.

Anh đã quá quen thuộc cánh rừng này, trước kia lúc giao chiến với lực lượng vũ trang đối lập với tướng quân, để bảo vệ thành phố Tra Tài phía trên, trong vòng năm cây số ở đây anh đều tự tay gài mìn. Sau chiến loạn, nơi này trở thành khu vực cấm, cả người lẫn thú vật đều không được vào. Nếu Cửu Giai Ninh...

Tiểu Sơn nhắm mắt lại: Muốn chết hay muốn bỏ đi, cô cũng đừng mơ!

Anh cởi áo khoác, xắn chặt ống quần, sau đó từ từ tiến vào rừng.

Anh đặt cả hai tay xuống đất, bò thoăn thoắt về phía trước như một con thú hoang. Tư thế vừa khiến mắt gần sát với đất, dễ dàng phát hiện mìn, vừa đề thấp, phân tán trọng lượng của cơ thể, hơn nữa sẽ không chạm phải mìn treo trên cây.

Không có mùi thuốc súng, nghĩa là chưa có quả mìn nào phát nổ.

Cánh rừng này yên lặng tới mức ngay cả tiếng chim chóc cũng không có, nhưng không ai biết, chỉ cần một chút sơ suất có thể sẽ gây ra vụ nổ chết người. Tiếng vang đỉnh tai nhức óc, phá hủy tất cả mọi thứ ấy vô cùng quen thuộc với anh.

Một cơn gió thổi tới, Tiểu Sơn dừng lại, nhìn lên phía trên, trên nhánh cây khô kia treo một quả mìn hình thoi qua sợi dây nhân tạo trong suốt, lúc lắc trong gió, lúc này một con chim bay qua cũng có thể kích kíp nổ.

Châu Tiểu Sơn kiên nhẫn chờ đợi.

Giờ qua đi, quả mìn trên cây cũng dần ổn định.

Không khí nhất thời đông cứng, Châu Tiểu Sơn đứng im, lắng nghe, có tiếng thở.

Anh từ từ quay đầu lại, Giai Ninh đang ở trong bụi rậm cách anh khoảng năm mét, đứng thẳng ở đó, không dám cựa quậy. Cô cũng đang nhìn anh, khoảnh khắc đó trên gương mặt tái mét có gì đó phức tạp. Mày cau lại, ánh mắt mông lung, đôi môi đỏ thắm hé mở, đó là vì sự chán chường khi trốn không thoát hay là bởi vì thấy may mắn vì gặp lại Châu Tiểu Sơn?

Tiểu Sơn không vội vàng bước qua mà nhìn xung quanh người cô trước, một con rắn đen đang thè lưỡi quấn trên nhánh cây ngay cạnh cô, cái đầu tam giác đang chậm chậm vươn đến.

Tiểu Sơn giơ tay ra hiệu bảo cô dừng cử động, sau khi chắc chắn xung quanh không có mìn, mới kéo léo vòng qua lùm cây tới trước mặt cô.

Giai Ninh nín thở, bởi vì trước mặt cô, ngay cận kề là con rắn độc đang thè lưỡi.

Nó đang quan sát con mồi trước mắt, đó là một thứ ẩm áp, thông tin từ đầu lưỡi truyền đến nói cho nó biết: Thứ này vừa thơm vừa ngon. Không giống với những thứ khác. Nó cong người về phía sau, thả lỏng cơ thể, muốn thưởng thức thỏa thuê, nhưng đúng lúc định phóng về phía trước thì đột nhiên lại bị hai ngón tay như kim sắt kẹp chính xác vào đốt thứ bảy yếu nhất. Con rắn độc lập tức sống soài, mất hết sức lực, từ từ rũ xuống, phỏ mặc cho số phận.

Nói thì chậm mà diễn biến thực tế thì nhanh, Châu Tiểu Sơn dang tay vút con rắn độc ra đằng xa, cùng lúc đó, Giai Ninh bị anh ôm chặt vào lòng.

Mặc kệ tất cả. Oán hận, tủi hờn, lừa dối, giằng co và cả bãi mìn ở đây, còn con rắn độc bị vút ra xa cũng không còn ý nghĩa gì nữa, chỉ còn Châu Tiểu Sơn, người con trai đang ôm cô, hôn cô ngày càng khẩn thiết. Anh dùng môi, dùng ngón tay, dùng làn da của mình để cảm nhận cô, chắc chắn rằng cô vẫn ở đây, vẫn khỏe mạnh, không hề rời xa, không chết.

Anh ôm cô đến nghẹt thở.

Cô giãy giụa tránh khỏi môi anh, trán tựa lên mũi anh, bối rối điều chỉnh lại nhịp thở, cô nói ngắt quãng: “Tiểu Sơn, Tiểu Sơn...”

Anh vùi tay mình trong mái tóc dày của cô, nâng đầu cô lên để cô nhìn thẳng vào mình: “Em biết đây là chỗ nào không? Lỡ em chết thì sao? Em mà chết thì anh phải làm sao...?”

Nước mắt của cô không kìm nổi nữa, cô không thể đáp lời, chỉ nhìn chằm chằm vào Châu Tiểu Sơn, người đã anh dũng như một vị thần tới cứu, cô vươn tay ra vuốt ve gương mặt anh: “Tiểu Sơn, Tiểu Sơn...”

Anh công cô trên lưng, đè đầu cô xuống bên tai: “Không được ngẩng đầu, biết chưa? Không được chạm vào bất cứ thứ gì. Nơi này chỗ nào cũng có mìn anh gài, nếu em không nghe lời chúng ta sẽ chết ngay tại đây, làm mỗi cho rắn độc đấy.”

Lúc này cô ngoan ngoãn y như một đứa trẻ, yếu đuối nằm trên người anh, bàn tay vịn lên bờ vai rắn chắc.

Tiểu Sơn đi về theo đường cũ, vừa nhẹ vừa nhanh lại vững vàng bước ra khỏi lùm cây. Giai Ninh mệt mỏi dần thấy buồn ngủ, nhìn phần đầu tuyệt đẹp, mái tóc đen ngắn, cần cổ và vành tai trắng muốt của anh. Cô ghé lên khẽ nói bên tai anh: “Làm tôi tớ cho tôi, làm trâu làm ngựa cho tôi. Chúng ta cứ đi thế này, mãi không dừng lại.”

Anh sửng sốt, chân bước chậm dần, nghiêng đầu nhìn cô, Giai Ninh nhắm mắt lại.

Về tới thành Tra Tài, anh ôm Giai Ninh vào phòng.

Người hầu đã chuẩn bị xong nước để tắm rửa cho cô, Tiểu Sơn khẽ thả cô xuống, bước ra ngoài.

Anh ra sân múc nước giếng lạnh như băng tắm sạch cơ thể đầy mồ hôi của mình, nước gội từ trên xuống y như một thác nước.

Mạc Lệ đứng trước mặt anh.

Súng của cô nhắm thẳng vào đầu anh.

Anh thả gàu múc nước xuống, đưa người tới sát họng súng của cô.

Bọn họ nhìn nhau, mặt lạnh tanh.

“Vì sao?” Cô ghen ngào hỏi, “À là người đến sau.”

Anh lắc đầu: “Không có trước hay sau, chỉ có mình cô ấy.”

Họng súng vẫn nhắm thẳng về phía anh, nhưng tay Mạc Lệ đã run bần bật, cảm xúc hỗn loạn, không muốn tin nhưng lại không thể không tin.

“Có giết anh, anh vẫn sẽ nói như thế.” Gương mặt điển trai của Tiểu Sơn vẫn bình tĩnh, mái tóc và người ướt sũng, nước lấp lánh trong ráng chiều tà nhỏ xuống, trông anh như một vị thần vậy.

Nước mắt giàn giụa trên gương mặt của Mạc Lệ, cô nhào lên ôm anh: “Cô ta là kẻ đến sau cơ mà.”

Anh vỗ vỗ vai cô: “Mạc Lệ, nếu anh có một cô em gái, anh hy vọng nó sẽ giống em.”

Đến an ủi anh cũng lạnh lùng như thế.

Đột nhiên Mạc Lệ vùng dậy, căn súng nhắm thẳng vào huyệt Thái Dương của mình, nhìn anh trong sự kiên định mà tuyệt vọng: “Em làm sai, em nguyện chịu phạt.”

Cô nghĩ làm thế là xong hết mọi chuyện, không ngờ ngay lúc nổ súng, Châu Tiểu Sơn vươn tay ra nhanh như chớp đẩy ngón trỏ đặt trên cò súng ra, cổ tay anh vừa xoay một cái, hộp đạn liền rơi bộp xuống đất.

Súng vừa rời khỏi tay, Mạc Lị đã bị Châu Tiểu Sơn giáng ột cái tát thật mạnh.

Tiểu Sơn cầm lấy súng, giọng chắc nịch: “Lúc đưa khẩu súng đầu tiên cho em, anh đã từng nói, vĩnh viễn không được chìa vào đầu mình. Em làm thế này mới đáng chịu phạt. Hai tuần không được chạm vào súng.”

Trước giờ anh chưa từng đánh cô.

Cô giật mình hoảng sợ, nhìn anh bỏ đi, khóe miệng rớm máu, không dám tin vào mắt mình.

Giai Ninh tỉnh lại vào lúc trăng vừa lên.

Cô ngồi dậy, ngẩng đầu lên nhìn, trăng tròn, hơi nhuốm màu đỏ, vì sao mặt trăng ở đây lại có màu như vậy? Đó là máu của ai?

Có hơi thở nhẹ nhẹ, có mùi hương của cây cỏ mà cô thân thuộc.

Giai Ninh ngoảnh đầu lại, Tiểu Sơn chậm chậm bước ra khỏi góc tối.

11. Chương 11

Chương 11

Dưới ánh trăng, anh bước về phía cô.

Khoảnh khắc ấy, yên tĩnh lạ kỳ.

Ngón tay anh cởi cúc áo dài, chạm vào làn da của cô, nơi đó đang run rẩy đầm mồ hôi. Cô muốn ngăn lại, hai tay nắm lấy tay anh, nhưng đột nhiên mất hết sức lực, cứ nắm tay anh như vậy.

Anh nhìn vào mắt cô, bàn tay chậm chậm mân mê bầu ngực của cô, rồi vòng tay ra đằng sau, dừng lại trên vòng eo thon gọn, kéo cô vào lòng mình. Tiểu Sơn như có tâm sự, hơi cúi đầu nhìn cô, chớp mũi khẽ cọ cọ, ngửi một chút, ngay sau đó đầu lưỡi đã tiến vào khoang miệng mềm mại của cô. Cô như một món ăn thơm ngon, tất cả đều khiến người khác phải mê đắm.

Giai Ninh mê đắm chìm trong nụ hôn của anh, cả hơi thở như bị anh cướp mất. Cô giãy ra, thở hổn hển, đột nhiên lại bị anh ôm ngang đặt lên giường.

Chiếc chiếu trúc tinh xảo trong đêm hơi lạnh, lúc anh cởi hết quần áo của bọn họ dưới ánh trăng, cô xoay người lại. Tiểu Sơn không hề cưỡng ép, hôn cô từ phía sau, lên mái tóc, lên vành, cắn cổ, bờ vai, vòng eo, cặp mông, nụ hoa, chân và cả ngón chân nữa, mỗi một chỗ nhỏ anh đều hôn, anh muốn cô quên đi bản thân mình, muốn cô bùng cháy. Anh chậm chậm kéo cô lại, để cô nhìn thẳng vào mình, kiên nhẫn thật lâu rồi anh ôm cô vào lòng khiến cô nằm gọn trong vòng tay mình và chiếm lấy.

Giai Ninh chỉ có thể rên lên, cau mày nhìn anh, muốn kiên nhẫn, muốn kìm nén.

Tiểu Sơn thở dài, đột nhiên đặt cô đối diện với mình, ngay sau đó liền tiến vào cơ thể cô. Bọn họ cùng ngã xuống giường, anh đè lên người cô, muốn cô ôm chặt lấy anh. Chân cô quấn quanh lên tấm lưng rắn chắc của anh, một tay chạm lên mặt anh, một tay khoắc lên bờ vai đang nhấp nhô ấy, lòng bàn tay nóng rực giúp cô cảm nhận được Tiểu Sơn, sự mềm mại và rắn chắc của anh, nơi mịn màng và thô ráp của anh, cảm giác dịu dàng và hoang dại, sự xuyên thấu và ma sát, nỗi đau và sự sung sướng anh mang lại cho cô.

Bọn họ là dây leo quấn quanh thân cây, gân cốt đan xen, xác thịt giao hòa.

Khi anh giải phóng cũng là lúc cô đạt đến cao trào, cơ thể co lại trong cơn run rẩy.

Một lúc lâu sau, nghe thấy tiếng thở hổn hển chưa từng có của anh, cô mở choàng mắt ra chỉ thấy trán anh đang lấm tấm mồ hôi, rơi xuống làn mi dày rậm, đôi mắt anh mệnh mang trong đục tình. Cô rướn người

lên hôn anh, nuốt hết mồ hôi của anh vào trong miệng. Ai ngờ ngay lúc đó Châu Tiểu Sơn lại đè cô xuống, kéo vai cô qua rồi cắn lên đó, anh dồn sức cắn, cắn rất mạnh, không hề thương tiếc, như thể muốn trút tất cả uất ức từ trước tới giờ. Cô không hề trốn, cũng không thể trốn, vùi tay vào tóc anh như muốn cảm nhận vết cắn này. Giai Ninh rất đau, lúc cô nghĩ sắp chảy máu thì bất ngờ anh lại nhả ra, tựa đầu kê vai, mày cau, bực bội nhìn cô.

Cô cũng nghiêng đầu nhìn anh, Châu Tiểu Sơn thế này, dưới ánh trăng, làn da trắng nõn, gương mặt anh tuấn, dáng vẻ như thể cuối cùng cũng được báo thù nhưng vẫn chưa thỏa mãn y hệt một đứa trẻ, anh đã hai mươi hai thật rồi sao?

Tay cô lướt từ mái tóc xuống gò má anh, sau đó một cái tát giáng xuống: “Còn cắn? Vũ phu.”

Phía sau phòng ngủ nối liền với phòng tắm. Giai Ninh đứng trong chiếc bồn cực lớn, Tiểu Sơn lấy khăn thấm nước ấm lau người cho cô. Anh nhìn làn nước dưới tay mình chảy thành dòng trên làn da mịn màng của cô, róc rách chảy xuống, chảy qua bầu ngực, qua bụng và hai chân cô.

Bên sườn cô còn có sẹo nhỏ, anh bèn hôn lên đó.

Cô ôm lấy đầu anh.

“Em biết có mìn à?”

“Không.”

“Vậy trước lúc anh đến, sao em biết không thể đi lại trong khu rừng đó?”

“Ngoài con rắn kia thì nơi ấy đến một con vật cũng không thấy. Hơn nữa sao cô ta dễ dàng thả tôi đi?”

“...”

“Cô ta muốn tôi chết, nhưng không dễ như vậy đâu.”

“Là em cho cô ấy cơ hội.”

“Tôi muốn cứu chồng mình.” Một lúc lâu sau Giai Ninh mới đáp, giọng chắc nịch.

Tiểu Sơn nhìn lên phía cô: “Chỉ cần có tin từ bên mua, anh nhất định sẽ thả hai người đi. Anh nói là giữ lời. Hà có gì em phải vội? Công thức em đưa anh là giả hay sao?”

“Là thật.”

“Vậy hãy kiên nhẫn thêm chút nữa. Em suýt mất cả mạng đấy. Em không muốn ở bên anh thêm nữa đúng không? Anh muốn nhiều quá sao? Em nhớ ai cũng được, trái tim của em ở đâu cũng được, anh chỉ muốn em ở lại bên anh thêm chút nữa thôi. Chẳng lẽ vậy là quá nhiều?”

Anh bước vào bồn tắm, khụy gối xuống bên cạnh cô, hai tay vòng qua ôm lấy cả người và hai chân, áp mặt vào bụng cô.

Cô cúi xuống nhìn anh, nhủ thầm, một người kiếm lời như vậy mà có thể nói nhiều đến thế.

Anh không cần trái tim, mà chỉ cần cơ thể của cô, chỉ muốn cơ thể của cô trong chốc lát.

Anh sẽ phục tùng, chỉ cần cơ thể của cô cũng đủ thỏa mãn ư?

Nhưng còn cô thì sao? Bao âm mưu, cưỡng ép, xui xẻo và những thay đổi mà anh tạo ra cho cô ai sẽ tới bù đắp đây?

Cô nhìn lại mình, trong màn hơi nước, cơ thể vừa cùng anh truy hoan bất tận đâu đâu cũng có dấu hôn màu đỏ, chỗ đau nhất là bả vai, như thể đau tới tận xương tủy, còn có cả vết thương bên sườn nơi anh đang kê môi nữa, phải rồi, đó cũng là thứ anh ban tặng.

Vén vện chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, cô đã không còn là mình trước kia. Cơ thể phía dưới là của một ả gái điếm. Miệng cô nở nụ cười nhưng lòng lại lạnh ngắt, đúng, cô đã làm được rồi.

Cô dồn sức vào cánh tay đặt trên vai Tiểu Sơn, muốn đẩy anh ra, nhưng anh lại ôm chặt hơn, siết cô vào vòng tay của mình, buồn bã nói: “Em lại sao vậy? Em có hiểu anh nói gì không? Em không thể ngoan ngoãn hơn sao?”

Nước mắt cô trào ra, chảy xuống môi, vừa đắng vừa chát, miệng lẩm bẩm: “Cậu muốn tôi phải thế nào nữa? Cậu xem giờ tôi biến thành thế nào rồi?”

Anh đứng dậy, nhìn vào mắt cô, ánh mắt như nước.

Anh cúi đầu, liếm sạch từng giọt nước mắt của cô.

Đêm, cô ngủ thiếp đi trên khuỷu tay anh, có lúc anh ngủ, có khi lại mở mắt nhìn cô để chắc chắn rằng cô vẫn còn sống. Cô ngủ rất ngon, anh cố kìm nén mình không hôn cô, ngón tay bồi hồi lần trên gương mặt cô, rồi đặt xuống những nụ hôn, cảm thấy lúc cô ngủ còn đẹp hơn cả lúc tỉnh.

Bình minh vừa ló rạng, tiếng chuông chùa vọng tới từ phía xa xa.

Ánh mặt trời xuyên qua song cửa sổ chạm hoa lặng lẽ chiếu sáng cả căn phòng. Hôm nay trời sẽ nắng.

Điện thoại của Tiểu Sơn rung.

Anh vỗ nhẹ lên vai Giai Ninh, đỡ cô sang giường bên cạnh ngủ, cô trở mình quay lưng lại về phía anh. Anh hôn cô rồi mới ra khỏi phòng.

Là điện thoại của tùy tùng đi theo tướng quân Tra Tài.

Tướng quân kết thúc công việc sẽ về tới thành Tra Tài ngay trong tối nay.

Hương Lan cũng về cùng ông.

Anh giặt mình, trước khi cúp điện thoại bèn nhờ người bên kia đầu dây gửi lời hỏi thăm tới tướng quân.

Anh múc nước giếng tắm rửa, thay quần áo, rồi quay lại phòng của Giai Ninh.

Cô vẫn nhắm mắt, nhưng đã tỉnh rồi.

Tiểu Sơn bước qua hôn lên trán cô, mãi cho tới khi cô chịu mở mắt, anh mới khẽ nói: “Anh là ai? Đừng gọi nhầm đây.”

Giai Ninh cũng khẽ cười: “Châu Tiểu Sơn, tôi là ai? Cậu cũng đừng gọi nhầm.”

z

“Em thích gì nhất?”

“Thịt dê xiên, rượu hoa quả miền Nam California, tiếng kim loại bị ăn mòn khi đặt trong dung dịch axit mạnh và cả... thuốc lá.” Giai Ninh gối lên tay mình, nheo mắt nhìn ra ngoài, thời tiết nóng nực, ánh mặt trời bỏng cháy xuyên qua cửa chớp chiếu vào trong căn phòng u ám. Châu Tiểu Sơn nằm ngửa, gối đầu lên vòng eo mềm mại mảnh khảnh của cô, bọn họ ở trần lộ ra những đường cong nhấp nhô cùng những giọt mồ hôi, bóng lá cây và song cửa sổ giống như bài thơ đầy dục tình viết lên da hai người. “Cậu thì sao?” Cô hỏi.

“Nước, đá phủ rêu, những quả mìn hiện đại và... Em ghét cái gì?”

“Cậu.” Cô đáp ngay.

Tiểu Sơn khoát tay lên trán, khẽ cười: “Cảm ơn.”

“Cậu thì sao? Cậu ghét thứ gì?”

Anh nghĩ một lát rồi nói: “Thuốc lá.”

Theo thời gian, tay nghề của Châu Tiểu Sơn ngày càng lão luyện, kinh nghiệm phong phú. Cậu giúp tướng quân Tra Tài hoàn thành nhiều vụ làm ăn lớn, tiền tướng quân chuyển vào tài khoản của anh ngày càng nhiều. Cậu muốn lấy ra một ít ẹ.

Ngày hôm đó Tiểu Sơn trốn từ trường về nhà. Lúc chạng vạng, cậu và mẹ ngồi ăn với nhau trên chiếc bàn thấp sáng bằng ngọn đèn dầu nhỏ như hạt đậu, cậu đi chân trần ngồi xổm xuống đất, ăn măng chua, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn mẹ, bà gấp trứng gà xào trà non bỏ vào bát cho cậu.

Dọn dẹp bát đĩa xong bà ra ngưỡng cửa hút thuốc theo thói quen, Tiểu Sơn bước tới bên cạnh, lấy chỗ vàng cậu đổi từ tiền tướng quân cho đặt cạnh chân bà.

Bà nhìn một lát rồi hỏi: “Con làm gì vậy?”

Tiểu Sơn đáp: “Con biếu mẹ.”

Bà cầm lên ánh chừng: “Đây là bao nhiêu? Con có biết không?”

Cậu lắc đầu, tuổi còn trẻ đã được phụ trách những vụ làm ăn giá trị cực lớn nên cậu không hề có ý niệm chỗ vàng trong tay mình đáng giá đến mức độ nào. Bà nói: “Tiểu Sơn, con xem, ruộng bậc thang trên đỉnh núi này đều là cây trà của mẹ, tự trồng tự thu, mỗi năm vài lần. Mẹ còn sống tức là còn bận. Miếng vàng con đưa ẹ này có thể mua được một trăm khoảnh như thế, thuê được rất nhiều người làm giúp. Sau đó thì sao, con bảo mẹ làm gì?”

“Con muốn mẹ sống thật tốt...”

“Mẹ đang sống rất tốt.” Bà khẽ cười nhìn cậu, “Loại có đầu lọc này mẹ cũng mua được, chẳng qua không thích mà thôi.”

Hoàng hôn buông xuống, dần phủ lên vườn trà. Bà trải giường chiếu cho Tiểu Sơn, cậu đứng phía sau nói: “Mẹ, con về trường đây. Ngày mai phải gặp tướng quân.”

Thoáng sững người lại, bà chậm chậm ngẩng lên nhìn cậu, không biết gương mặt xinh đẹp trẻ trung của bà từ khi nào đã lộ rõ nếp nhăn, hai nếp dài chạy theo bên miệng, đó là dấu tích của thời gian. Ánh mắt vốn trong veo của bà giờ lại đượm vẻ buồn đau.

“Vội như vậy sao...?” Bà thì thào.

“Dạ.”

Lúc cậu sắp đi, bà ôm cậu vào lòng, nói khẽ bên tai: “Con trai, lúc nào con mới nghỉ ngơi? Lúc nào mới đi hái lá trà được với mẹ?”

Tiểu Sơn xoay người cô lại, nhìn bóng lưng mượt mà ấy. Anh vuốt ve mái tóc cô, ngón tay từ từ luồn trong mái tóc mềm như tơ.

“Ý cậu là, mẹ cậu cũng thích hút thuốc?” Cô hỏi.

“Ừm, em nói xem, lúc hút thuốc thì có cảm giác gì?”

Cô duỗi thẳng tay, nghĩ một lát: “Lúc mới bắt đầu thì rất thoải mái. Sau đó chủ yếu là vì thói quen. Được cầm một điếu thuốc thì tay sẽ không run nữa.”

Tiểu Sơn đồng cảm gật đầu, cọ má lên lưng cô: “Thói quen. Thói quen thật đáng sợ. Không cần nghĩ gì cả, chỉ làm theo thói quen.”

Châu Tiểu Sơn năm mười tám tuổi tính tình vô cùng hiếu thắng, luôn vui vẻ tiếp nhận nhiệm vụ mới. Lúc thắm dò, khi mạo hiểm đánh cược, đánh giá tình hình, hay lúc vận chuyển, cậu đều lên kế hoạch tỉ mỉ, sắp xếp cẩn thận, không có sơ hở.

Lần đó là ở sân bay quốc tế Amsterdam.

Cậu giấu ba giống tulip cực quý mà mình lấy được trong va li gỗ bình thường mang theo bên mình, đất đen có tính kiềm và tấm giấy thiếc dù chỉ có một lớp mỏng cũng là màng chắn tốt nhất. Thuận lợi thông qua trạm hải quan, cậu nhìn nhân viên cẩn thận đưa chiếc vali gỗ vào trong khoang chuyên chở hàng hóa, sau đó ấn nút khởi động trên đồng hồ đeo tay, ánh sáng xanh lóe lên bên trong, để cậu tiện theo dõi bảo vật mà mình áp tải.

Tiểu Sơn ngồi hàng cuối cùng trong khoang phổ thông, cậu gọi một cốc nước lọc, mở tạp chí ra xem, chuẩn bị về nước. Vô tình chạm phải cánh tay của người bên cạnh, cậu vội vàng rút lại, vừa ngẩng đầu lên thì thấy đó là một phụ nữ có mái tóc vàng óng đang mang bầu. Cơ thể cô nặng nề nhưng khuôn mặt lại vô cùng xinh đẹp. Cậu chàng Châu Tiểu Sơn trẻ tuổi thừa dịp người phụ nữ không chú ý bèn lén nhìn, cô phát hiện ra, liền mỉm cười với cậu, dùng tiếng Anh nói: “Ra nước ngoài là có thể sinh đứa bé rồi.”

Cuối cùng Châu Tiểu Sơn cũng thuận lợi về nước, đưa giống Tulip quý giá cho tướng quân. Trong thư phòng, tướng quân cầm lấy, nhưng gương mặt không hề vui vẻ gì.

“Tiểu Sơn, cậu ngồi xuống, ta có chuyện muốn nói.”

Sau đó tướng quân nói với cậu rằng mẹ cậu vừa mất.

Cậu không nói gì, cũng không hề khóc.

Châu Tiểu Sơn ngồi xuống bên mép giường.

Giai Ninh nhìn anh rồi quay đầu đi.

Nhưng cơ thể cao gầy, khuôn mặt nghiêng đẹp như tạc của anh đã khắc sâu vào lòng cô, không thể lờ đi.

Bọn họ mỗi người nhìn về một hướng khác nhau.

Trái tim mỗi người đang lưu lạc ở phương nào?

“Mẹ anh, bà ấy hút thuốc, dẫn tới cháy nhà. Bà mất rồi.”

Cô nghe vậy, mãi lâu sau vẫn không nói được gì.

Cô nhớ anh từng nhắc đến mẹ mình, rằng bà tự trồng trà, tự sao lá trà. Hóa ra bà đã mất rồi. Không biết sinh thời người phụ nữ ấy đẹp tới nhường nào?

“Bà không muốn sống nữa sao?”

“Không.” Anh nhìn cô, “Sao em lại hỏi thế?”

Giai Ninh lắc đầu, “Lúc dập thuốc tôi đều ấn mạnh đầu thuốc vào gạt tàn, sao lại có người vì hút thuốc mà gây ra hỏa hoạn được? Dập thuốc còn dễ hơn châm thuốc nhiều.”

Tiểu Sơn cúi đầu: “Bà ấy không bao giờ quan tâm tới bản thân.”

“Vì thế...” Cô khoác áo ngồi dậy, mái tóc xõa tung, “cậu mới ghét tất cả những người hút thuốc đúng không. Có lần còn giật lấy thuốc trong miệng tôi.” Cô bật cười, ngồi xuống bên cạnh, vòng tay ra sau gáy anh: “Tôi còn tưởng cậu lòng dạ sắt đá lắm. Bây giờ nói thật với tôi, cậu đau lòng lắm, đúng không?”

Tổ chức tang lễ ẹ xong, Tiểu Sơn ra ngoài ở mấy ngày.

Tướng quân sai người tìm cậu về, rồi cho cậu căn nhà có cái sân cực lớn này.

Người được phái đi tìm Tiểu Sơn sau đó lại gặp khó khăn bởi Hương Lan cứ hỏi rốt cuộc người đó tìm được anh ở chỗ nào. Người đó không chịu được, đành phải thành thật đáp, ở một nhà chứa.

Lúc Hương Lan tới tìm, cậu đang ngồi trên một tảng đá, mức nước lạnh từ giếng lên giội oàm oạp vào người.

Cô cởi giày ra, lặng lẽ bước qua, cất tiếng gọi cậu từ phía sau: “Tiểu Sơn.”

Cậu không đáp, tiếp tục giội nước lên người như muốn rửa sạch thứ gì đó, không biết là dấu vết phóng túng hay là nỗi đau trong lòng.

Cô ôm lấy cậu, khẽ kéo đầu cậu vào trong lòng mình: “Tiểu Sơn.”

Cậu nhìn đăm đăm phía trước mặt, vẫn không hề ngừng tay, tiếp tục giội nước.

Cô ôm chặt lấy cậu, đau đớn, cố chấp gọi to: “Tiểu Sơn, cậu đang làm gì vậy? Cậu hãy khóc đi, được không? Lúc mẹ mất cậu có thể khóc mà. Thấy cậu thế này mẹ sẽ không vui đâu.”

Gáo nước trên tay cậu rơi bộp xuống đất, đập vào phiến đá vỡ làm đôi.

Cô cảm thấy tay cậu nắm chặt lấy tay mình. Cậu vùi đầu vào lòng cô, rồi đột nhiên cậu run lên, im lặng, không hề phát ra một tiếng động nào, chỉ khóc và run rẩy một cách đau thương và tuyệt vọng.

Cô hôn lên trán cậu, nhẹ nhàng vỗ về: “Đúng, chính là như thế, Tiểu Sơn.”

Từ sau khi mẹ mất, chưa có đêm nào Tiểu Sơn ngủ ngon, nhưng đêm nay cậu lại ngủ sâu trong lòng Hương Lan. Hôm sau tỉnh lại, hai con người trẻ tuổi cùng nằm trên một chiếc giường, Hương Lan nhìn cậu, ý cười trào ra khỏi đôi mắt tuyệt đẹp: “Chào buổi sáng, Tiểu Sơn. Cậu đói chưa, muốn ăn gì?”

Không biết cô học được từ đâu mà tự mình làm món măng chua cho cậu. Cô còn làm cả món trứng gà xào trà non, pha trà Phổ Nhĩ.

Tiểu Sơn nhấp một ngụm trà đặc, thấy mắt mình ướt ướt.

Cô nắm lấy tay cậu, hôn lên môi cậu, nước mắt rơi trên gò má cậu: “Tiểu Sơn, để mình ở bên cậu như thế này có được không? Cậu đã vì mình mà làm nhiều chuyện rồi.”

Cậu biết cô là con gái của tướng quân, không phải là “người con gái của mình”.

Dù còn ít tuổi, cậu vẫn hiểu một chuyện: Ranh giới này, không được vượt qua nửa bước.

Nhưng giờ lại không như vậy, cậu vừa mất đi người thân, cô đơn và đau đớn thấu tim, cô gái xinh đẹp này lại khiến cậu cảm thấy yên bình và an toàn, sự tham lam ấy đã khiến cậu mất đi lý trí.

Cậu buông thả cơ thể mình, bắt chập ngày mai.

“Cậu là dân chuyên nghiệp. Có lấy thứ gì mình thích không?”

“Lần nào cũng lấy một ít. Nếu có thể mở một cửa hàng thì chắc chắn đầy đủ mặt hàng.”

“Thất bại lần nào chưa?”

“Lần đó, có thể tính là vậy.”

“Làm hỏng việc à?”

“Không, trộm nhầm đồ.”

“Là sao?”

“Trộm nhầm, vì thế phải dùng cả đời để bồi thường.”

“Một người con gái?”

Anh nhíu mày nhìn cô: “Cứ moi móc như thế em có thấy mệt không?”

“Giờ cô ấy đang ở đâu?”

Hôm sau, ánh mặt trời bỗng như lửa, trong bãi đỗ ở sân bay, nhìn đâu cũng thấy đất màu đỏ đồng.

Tướng quân Tra Tài xuống máy bay trực thăng, tay cầm một chuỗi tràng hạt.

Tuy đang ở trong thành phố của mình nhưng trước sau vẫn có vệ sĩ bao quanh, ông nhìn thấy Tiểu Sơn trong đám người, vẫy tay bảo anh qua, không nói gì, chỉ nắm lấy tay anh.

Hương Lan đâu?

Cô ở ngay sau tướng quân.

Chiếc hộp bằng gỗ tử đàn, trên chiếc án chạm hoa ngọc lan là bức ảnh đen trắng của Hương Lan khi còn trẻ, nụ cười hờ hững, hương thơm thoang thoảng.

Tiểu Sơn chậm chậm bước qua, đón lấy cô từ tay người khác, khẽ nói: “Hương Lan, lâu rồi không gặp.”

12. Chương 12

Chương 12

Tiểu Sơn nhấp ngụm trà xanh, tướng quân bảo anh đi vào, viên tùy tùng của ông đứng ở trước cửa thư phòng đưa tay ngăn Tiểu Sơn lại. Gã phất tay lên, kiểm tra đơn giản nhưng không bỏ sót chi tiết nào, xong xuôi rồi mới cho anh qua.

Tướng quân thay áo dài ngồi trên chiếc ghế đu, nhắm mắt lại, thông thả nói: “Cậu đừng để ý. Gần đây tình hình hỗn loạn, vùng biên giới phía Tây lại tranh chấp rồi.”

Tiểu Sơn ngồi xuống chiếc ghế trúc phía sau ông, “Bên mua phản hồi lại rằng quá trình tinh luyện vật liệu A tiến hành rất thuận lợi, nửa tháng sau sẽ cho chúng ta biết kết quả. Ba ngày trước ta đã nhận được lô vũ khí đạn dược đầu tiên, đưa tới bên tiền tuyến rồi.”

“Nhiệm vụ giao cho cậu, ta chưa từng phải lo lắng.”

“...”

Lúc tướng quân Tra Tài còn trẻ, đầu gối từng bị trúng đạn nên để lại di chứng, không chịu được lạnh, không được để gặp gió to. Trong thư phòng của ông không có điều hòa, chỉ có chiếc quạt trần lặng lẽ đung đưa, khiến căn phòng bớt phần ngột ngạt. Gương mặt anh in bóng chiếc quạt, lúc tỏ lúc mờ.

“Lần cuối cùng cậu gặp con bé là khi nào?”

“Bốn năm trước.”

“Còn nhớ dáng vẻ thế nào không?”

“Nhớ.”

“Thế nhưng sao ta lại quên rồi?” Tướng quân mở mắt, cau mày, quay lại nhìn anh: “Tóc con bé có dài không?”

“Rất dài.”

“Phải rồi.” Ông ngẫm nghĩ, “Sau khi mẹ con bé mất, nó vẫn luôn nuôi tóc. Nó có nhuộm không?”

“Không. Tóc cô ấy màu đen. Vừa đen vừa bóng.”

“Ừ. Lúc ở Anh nó từng xin phép nhuộm nhưng ta không cho.” Ông chậm chậm tựa vào ghế, “Con bé này trưởng thành rồi, không quản được nó nữa... Nó cứ ra đi như vậy mà không quan tâm xem ta có cho phép hay không.”

“...”

“Tiểu Sơn.”

“Dạ.”

“Cậu có trách ta không?”

“Không. Chưa từng. Tướng quân, mọi thứ tôi có đều là ngài cho.”

“Vậy cậu nói xem, Hương Lan có trách ta không?”

“Cô ấy là con gái của ngài, tôi là tôi tớ của ngài.”

Z

Cậu muốn ra nhưng cô lại không cho cậu nhúc nhích, cứ nằm bên cạnh, đếm từng sợi mi dài của cậu.

“Xin lỗi.” Tiểu Sơn từ tốn lên tiếng.

“Anh đang nói gì thế?” Hương Lan đặt cằm lên vai cậu, hơi thở thơm như lan.

“Em chảy máu.” Tiểu Sơn cau mày, đôi mắt vốn đen sáng nay lại trở nên hoang mang, “Có đau không?”

Cô lắc đầu, nâng mặt cậu lên đối diện với mình: “Chúng ta kết hôn đi, cha em sẽ đồng ý thôi.”

Cậu ngồi dậy, xoay lưng về phía cô: “Em là con gái của ông ấy, anh là tôi tớ của ông ấy.”

Cô ôm lấy cậu từ phía sau: “Anh không được nói như thế. Chúng ta phải kết hôn, là vợ chồng. Tối nay em sẽ đi tìm ông ấy.”

Cậu nghĩ hồi lâu, nắm chặt lấy tay cô: “Anh là đàn ông, để anh nói.”

Hôm đó là ngày hoàng đạo, khánh thành ngôi chùa lớn trong thành Tra Tài, mở màn diễn lễ có sư thầy đắc đạo tụng kinh cầu phúc, bạn bè, chiến hữu, trợ tá của tướng quân và mấy nghìn người dân trong thành đều tới tham dự. Hương khói ngập trời. Sau diễn lễ còn tổ chức tiệc cho tướng quân thiết đãi quan khách.

Hương Lan đi theo bên tướng quân, Tiểu Sơn không ở đó.

Tối tận giờ, ngoài quân quyền và khối tài sản khổng lồ, cậu vẫn là vũ khí tối mật trong tay tướng quân, rất ít người biết tới sự tồn tại của cậu, nhưng tướng quân lại cực kỳ yêu quý và trọng dụng cậu.

Cô ngẩng đầu nhìn cha mình, ông có gương mặt đôn hậu, lúc nhìn cô, nhìn Tiểu Sơn, ánh mắt ngập tràn yêu thương.

Cô thầm tính, bây giờ, mối quan hệ ảm áp này sẽ càng thêm bền chặt, cô và Tiểu Sơn, cha và Tiểu Sơn, thật hạnh phúc biết bao.

Diễn lễ kết thúc, bữa tiệc đã chuẩn bị xong, mọi người ngồi xuống.

Bên cạnh tướng quân Tra Tài còn trống hai chỗ.

Bữa tiệc mãi vẫn chưa bắt đầu.

Tướng quân nói lỏng cổ áo.

Vị khách quan trọng ấy tới rất trễ, cuối cùng người cũng tới, Hương Lan thấy cha mình đứng lên, cô cũng từ từ đứng lên.

Người mới tới chào tướng quân Tra Tài theo nghi thức quân đội: “Tướng quân thứ tội, thuộc hạ tới muộn.”

Tướng quân nắm tay người đó: “Ông và tôi giờ còn xưng thuộc hạ gì nữa?”

Người đó tiến tới gần tai tướng quân, gương mặt lộ vẻ khó xử: “Tôi không tin Phật, không vào nổi Phật đường, vậy nên tới chậm...”

“Tối dự tiệc là được rồi.” Tướng quân vươn tay kéo Hương Lan, “Hương Lan, tối đây, con nhớ chú Nguyễn không?”

Hương Lan cười, đương nhiên là cô nhớ.

Không nhớ ông ta cũng nhớ đứa con trai đứng bên cạnh ông ta, dáng người cao gầy, gương mặt góc cạnh, cậu khề mỉm cười, nụ cười sâu xa khó nắm giữ.

Đó là Nguyễn Văn Chiêu, người từng trúng một viên đạn của cô, giờ lại đứng trước mặt cô.

Chẳng lẽ không ai nhớ chuyện này sao?

Hai bên chào hỏi, ngồi xuống, ôn tồn trò chuyện, nâng cốc chúc mừng.

Tình thế xoay chuyển khiến bọn họ xóa hết mọi ân oán trước kia.

Tiểu Sơn còn chưa tìm tướng quân đã bị ông gọi tới dinh thự.

Tướng quân đang tập bắn cung trên thảm cỏ, ông giương cánh cung làm bằng xương cá mập lên, phập một phát chính giữa hồng tâm.

“Tiểu Sơn, ta biết mẹ cậu qua đời, cậu rất buồn. Cậu có muốn nghỉ ngơi không? Mùa này đi Nhật Bản là đẹp nhất, cậu ra nước ngoài bao nhiêu lần mà vẫn không có một chuyến du lịch thực sự...”

Tiểu Sơn nghe vậy không đáp, từ từ quỳ xuống.

Tướng quân quay đầu lại, vô cùng kinh ngạc, đưa cung cho tùy tùng, cánh tay vươn ra đang định đỡ cậu lên thì bỗng khựng lại, ông trầm giọng hỏi: “Làm gì vậy? Tiểu Sơn.”

“Tôi muốn Hương Lan, muốn kết hôn với cô ấy.” Tiểu Sơn nói từng chữ.

Tướng quân nghe vậy, mãi lâu vẫn không đáp lại.

Sau đó Tiểu Sơn nghe thấy tiếng ông kéo cung, cậu ngẩng đầu lên, mũi tên nhọn hoắt nhằm vào chính giữa hai mắt cậu, căng tới cực độ.

“Có gan nói lại lần nữa xem.”

Cậu nhìn thẳng lên ánh mắt của tướng quân, giọng chắc nịch, không hề suy chuyển: “Hương Lan đã là người của tôi, tôi muốn cô ấy.”

Cậu còn chưa dứt lời tướng quân đã thả tay ra, ngay lúc ấy mũi tên nhọn hoắt thoáng lệch đi, sượt qua tai cậu, không nhắm về hòn giả sơn mà lao vun vút trong gió.

Tướng quân túm cổ áo, tức giận nhìn vào mắt cậu: “Mất công dạy dỗ cậu bao nhiêu lâu, vậy mà cậu lại trộm đồ của ta. Châu Tiểu Sơn, được lắm.”

Tiểu Sơn vẫn không hề nhúc nhích.

“Lui xuống đi. Bây giờ ta không muốn nhìn thấy cậu.”

Cậu đứng dậy, bước ra ngoài, mỗi bước nặng tựa ngàn cân.

Bước tới phía dưới phòng Hương Lan, nhìn theo hướng nắng, chỉ thấy rèm cửa kín mít.

Hôm đó cậu mơ – rất ít khi cậu mơ – thấy mình quay về lúc nhỏ, chân trần chạy trong rừng, tự do tự tại. Bỗng nhiên đói bụng, muốn quay về nhà ăn cơm.

Nhưng lúc mở mắt ra, Châu Tiểu Sơn của hiện tại đã không còn đường quay trở về.

Mấy ngày sau cậu lại được gọi tới chỗ tướng quân, nhưng lúc này ông không hề giương cung, không hề tức giận, cũng chẳng còn thân thiết như trước, chỉ tự tay rót cho cậu một chén trà, Tiểu Sơn nhận nhưng không uống nổi.

“Ta không có con trai.” Cậu nghe tướng quân nói, “Ta nhìn thấy bản thân mình lúc còn trẻ trong cậu, vừa háo thắng vừa tài ba. Gặp gỡ ai quen biết ai đều là duyên phận, Tiểu Sơn, cậu và ta có duyên.”

“...”

“Lúc nhỏ cậu từng cứu mạng ta, sau này trưởng thành lại vì ta mà làm bao nhiêu chuyện, còn chịu phạt thay con gái ta, Châu Tiểu Sơn, những gì ta cho cậu không tính là nhiều...”

“...”

Cậu ngẩng đầu lên nhìn tướng quân, cảm thấy xấu hổ vô cùng: “Tôi vốn không hề có gì. Mọi thứ của tôi đều là ngài cho, tướng quân.”

Tướng quân gơ tay ngắt lời, nhìn vào mắt cậu: “Để ta làm chuyện gì đó cho cậu, chuyện gì cũng được. Tiểu Sơn, cậu muốn gì cũng được, nhưng Hương Lan thì không.” Tướng quân cúi đầu, rồi lại ngẩng lên, trong mắt còn vương nước: “Giờ thế lực của ta không bằng người ta, tới bước này chỉ có hợp tác với người khác mới có thể bù đắp, Hương Lan là điều kiện...”

Nghe vậy Tiểu Sơn chỉ thấy máu nóng dâng trào trong người mình rồi xộc thẳng lên đầu, trước mắt cậu hiện lên từng lần tướng quân dạy dỗ, quan tâm và bồi dưỡng mình. Cậu đứng dậy, nhìn thẳng vào tướng quân: “Từ nhỏ tôi đã được ngài dạy dỗ, không có ngài sẽ không có Tiểu Sơn của hôm nay. Giờ Tiểu Sơn làm trái quy tắc, phạm phải tội lớn, nguyện chịu phạt!”

Tướng quân nhìn cậu, tay vãn về chuôi tràng hạt: “Chuyện tình cảm không ai lường trước được, ta không thể phạt cậu.”

“Xin tướng quân hãy đưa tôi ra tiền tuyến...”

Tướng quân dè dặt vai cậu xuống: “Tiểu Sơn, ngồi xuống. Đừng đòi lên chiến trường nữa, đó là chuyện của quân đội, cậu là bảo kiếm, ta không thể dùng nhầm. Có điều...” Tướng quân ngừng một lát, “Nếu ta gả Hương Lan tới đó...”

“Chuyện nhà tướng quân, Tiểu Sơn không dám hỏi. Hôm nay mong ngài thứ lỗi, từ nay về sau, nguyện dốc sức vì tướng quân, dù máu chảy đầu rơi cũng không suy nghĩ.”

“Tiểu Sơn, không cần phải thề, trước giờ cậu vẫn làm rất tốt.”

Đó là chuyện của bốn năm trước.

Sai lầm của một chàng trai trẻ phá vỡ quy tắc đã in dấu lên Tra Hương Lan, còn bản thân cậu phải làm trâu làm ngựa cả đời để trả nợ cho cha cô gái ấy.

Hiện giờ, cuối cùng tướng quân Tra Tài cũng đón được cô ấy từ nhà chồng trở về cố hương, tro cốt của cô ở ngay trên bàn thờ trong góc phòng. Tiểu Sơn bước qua nhìn kỹ tấm ảnh của cô. Nhớ lần cuối cùng cô tới tìm anh trước khi gả cho Nguyễn Văn Chiêu, anh cũng nhìn cô thật lâu như thế, muốn nói vài câu lại nhận ra mình quá yếu đuối và hèn hạ, cuối cùng anh cũng tìm được từ thích hợp, anh nói xin lỗi, Hương Lan cũng nói một câu y như vậy.

“Lần này đón Hương Lan về nhà, ta luôn nhớ tới những chuyện trước kia của con bé, không những vậy, mà còn cả thời trẻ của mình nữa. Tiểu Sơn, ta già thật rồi.” Tướng quân đứng dậy, đi tới trước mặt anh: “Ngoài cậu ra, ta không tin được ai nữa. Nếu ta rút lui...”

“Ngài mệt rồi, sao lại nói những lời như thế. Bao nhiêu người đi theo ngài, chiến hữu, anh em, đồng chí, nhân dân, sao ngài có thể rút lui?” Tiểu Sơn nói.

Tướng quân nhìn anh, khẽ mỉm cười: “Cậu không muốn sao Tiểu Sơn. Được, vậy ta không ép cậu nữa.” Ông day day huyết thái dương, giống như cố lấy lại tinh thần: “Chuyện vật liệu đó, người cậu mời tới là...”

“Một trong những nhà sáng chế, tiến sĩ Đại học Bắc Hoa, Cừu Giai Ninh.”

Ông gật đầu: “Chăm sóc tốt chứ? Trước giờ chúng ta chưa từng bạc đãi khách.”

“Không có vấn đề gì.”

“Cậu sắp xếp đi. Ta muốn ăn một bữa cơm với vị tiến sĩ này.”

Tiểu Sơn ngẩng đầu lên: “Tướng quân, trước giờ đều là tôi lộ diện giao dịch, cô ấy không biết ngài đứng đằng sau. Làm thế này không an toàn, không hợp thông lệ.”

“Ta tự có chừng mực, cậu sắp xếp đi.”

Đêm anh mới về nhà, Giai Ninh nằm nhoài lên bàn, chơi cờ vây một mình, ngẩng lên nhìn anh một cái rồi lại tiếp tục.

Tiểu Sơn rót nước, vốn quay lưng về phía cô, nhưng lại chăm chú nhìn bóng cô trên gương, kết quả bị ánh mắt cô bắt gặp.

“Cậu nhìn cái gì?” Giai Ninh nghiêm túc hỏi.

“Lúc nào cũng sợ em lại chạy mất.” Tiểu Sơn đáp.

“Đã lấy được rừng lo gì không có củi đốt.”

“Rất khí phách.”

Anh bước qua, ngồi xuống bên cạnh cô, một tay chống cằm, một tay vén lọn tóc bên trán cô. Thấy vành tai tròn trịa mượt mà ấy, anh chợt ngạc nhiên không biết vì sao trước kia không phát hiện ra trên người cô lại có chỗ thú vị như thế, ngứa ngáy muốn hôn lên đó. Cô trừng mắt nhìn, anh đành phải nhẫn nhịn.

Cô gạt tay anh ra.

“Có một bể trên muốn gặp em.” Anh nói.

“Ngày mai cùng ăn bữa trưa.”

Cô không từ chối tức là đồng ý. Bất luận là tình nguyện hay không, hiện giờ cô cứ lặng lẽ tuân theo sự sắp xếp của anh: Ví như buổi tối phải nằm cùng giường với kẻ thù.

Cô lật người, chân khẽ chạm vào anh, anh nhân cơ hội đè đầu gối cô mở ra, hơi dịch người, cả người cô đã nằm gọn trong lòng anh.

Một đêm im ắng, đến chút gió cũng không có.

Chỉ có tiếng thở và đôi mắt sáng ngời của cô.

Anh lại vuốt ve mái tóc cô, hôn dọc từ mặt xuống cổ, hít hà rồi cuối cùng cũng ngậm lấy vành tai mong ngóng đã lâu.

Cô giãy giụa, dồn sức ưỡn người lên, anh ngẩng đầu nhìn vào mắt cô.

“Ai muốn gặp tôi?”

“Anh đã nói rồi.”

“Ở đây tôi không có bề trên.”

“...”

“Ông chủ của cậu?”

Thấy cô đoán được, tuy ngoài mặt anh không biểu hiện gì nhưng trong lòng không khỏi ngạc nhiên.

“Đột nhiên muốn gặp mặt, nhờ ông ấy muốn giết tôi diệt khẩu thì phải làm sao?”

Nỗi bất an của anh cứ thế bị câu hỏi của cô khơi lên, thực ra anh đã hạ quyết tâm, cánh tay ôm cô càng siết chặt thêm, anh khẽ nói: “Anh chỉ muốn vật, không cần mạng người.”

Cô đẩy vai anh ra, nhìn thẳng vào mắt anh: “Tôi nói cho cậu biết, Châu Tiểu Sơn, tôi không sợ chết. Từ khi đến đây tôi đã không còn ý nghĩ sống sót trở về. Nhưng chồng tôi, anh ấy vô tội. Nếu chúng ta còn chút tình nghĩa, cậu hãy thả anh ấy đi.”

Chuyện tới nước này mà cô vẫn quan tâm tới người đó như vậy, anh rất coi trọng, nhưng nổi đàng cay anh chưa từng nếm trải giờ đây dâng lên càng mạnh, cảm giác bỏng cháy nhen lên trong cơ thể đột nhiên tắt lịm, lạnh ngắt. Anh nghiêng người, trở về vị trí cũ.

Yên tĩnh một lát, anh đang mơ màng thì đôi môi đã bị cô chiếm giữ. Cô gợi mở miệng anh ra, môi lưỡi quần quýt, anh vốn không có lòng dạ nào, nhưng dần dần lại bị cô khiêu khích, hôn một mạch xuống dưới, yết hầu, vòm ngực, bụng, cho tới điểm cuối cùng.

Trò chơi trầm luân này đã không còn theo quy tắc anh đề ra nữa.

z

Trong tòa nhà lớn thấp thoáng sau tàng cây, tầng nào cũng có lính canh gác, con dao cô luôn mang theo mình lúc vừa bước vào đã bị lấy đi.

“Giữ kỹ cho tôi.” Giai Ninh nói, “Tôi còn cần.”

“Đương nhiên.” Châu Tiểu Sơn đáp.

Tới tận khu trồng cây cảnh trong cùng, trên hòn giả sơn xa xa có một thác nước, trong vọng lâu nghĩ mát bên cạnh có một người, không thấy rõ mặt mũi, người đó đang ngồi, lưng rất thẳng.

“Phải xưng hô sao đây?” Giai Ninh hỏi Tiểu Sơn đang đi bên cạnh.

Anh nghĩ một lát: “Không cần xưng hô.”

Cô liếc nhìn anh, phì cười: “Tưởng tôi biết ông ta là ai thì sẽ sợ chẳng?”

Tiểu Sơn không đáp, đưa tay bảo cô qua.

“Một mình tôi thôi? Cậu không theo à?”

“Ông ấy không mời anh.”

Vừa nhắc chân toan bước qua đó, đột nhiên cô bị Tiểu Sơn kéo tay, cô quay đầu lại, thờ ơ hỏi: “Làm gì thế?”

“Phải nhớ, đừng nói linh tinh.”

Thấy cô bước qua, người đàn ông đứng dậy trước. Ông ta có gương mặt rất đôn hậu và trẻ trung, nhưng tóc mai đã có sợi bạc khiến người khác không thể đoán ra đã bao nhiêu tuổi. Ông ta vươn tay, trên tay là chuỗi tràng hạt bằng gỗ.

“Chào cô Cừu.” Ông ta nói bằng tiếng Trung.

Giai Ninh khẽ nắm tay đối phương: “Không dám.”

Cô tự ngồi xuống, bắt chéo chân, nghiêng người nhìn thác chảy, dưới là một hồ nước xanh biếc, đàn cá chép đang tung tăng bơi lội bên dốc đá xanh.

Người hầu mang trà lên, Giai Ninh liếc nhìn: “Đổi lấy cà phê giùm, tôi không uống trà.”

Người hầu nghe vậy đành phải làm theo.

Từ Bắc Kinh tới tận vùng đất này, ra sống vào chết, có lẽ đã tới điểm cuối, nơi nguy hiểm nhất lại là nơi cảnh đẹp hiếm thấy, Giai Ninh cảm thấy phải cực kỳ thận trọng.

“Vốn đã nghe danh cô Cừu là nhân vật kiệt xuất nhưng không ngờ cô còn trẻ như vậy.” Lời đầu tiên của ông ta không ngờ lại là tán dương.

“Kiệt xuất gì chứ? Chỉ là ngồi ở phòng thí nghiệm năm này qua năm khác mà thôi. Chỉ cần sơ sẩy là rước cả đồng phiền toái vào người.”

Tướng quân Tra Tài khẽ cười: “Làm một người bình thường ngốc nghếch hay là một nhà khoa học tự tìm phiền phức, nếu có thể quay lại, cô Cừu vẫn sẽ chọn như cũ thôi.”

“Tôi sẽ thận trọng hơn.”

“Khó mà thận trọng nổi.” Ông nhấp một ngụm trà, “Đó là cái giá bắt buộc.”

Người hầu bưng hai cái khay sứ trắng men xanh lên, bên trên là giá đỗ, nấm hương, mộc nhĩ cùng ít rau sống, người hầu lấy lá bạc hà lau ngón tay, gói tất cả nguyên liệu vào trong bánh phở trong màu trắng, cái đầu tiên đưa cho Giai Ninh.

Cô nhận lấy, tướng quân Tra Tài vươn tay cầm cái muỗng nhỏ rưới nước chấm nhạt màu lên phía trên: “Món ăn bình thường này nếu thêm chút gia vị thì lại thơm ngon lạ thường. Nào, thử đi.”

Cô cắn một miếng, khoang miệng ngập tràn hương thơm.

Món thứ hai được trang trí trong trái sầu riêng, vừa mở trái ra, bên trong là sầu riêng trộn cơm, tôm nõn cùng bong bóng cá, ăn kèm canh chua, thịt gà cuộn rau thơm.

Thực phẩm là nguyên liệu, nguyên liệu như nhau nhưng công thức khác nhau, tỉ lệ khác nhau thì mùi vị sẽ có sự khác biệt rất lớn, Giai Ninh cực kỳ hiểu đạo lý này, cô cẩn thận thưởng thức món ngon trước mặt.

“Khi Thế chiến thứ hai chấm dứt, Liên Xô và Mỹ gần như cùng tấn công Đức một lúc. Khi ngồi xuống bàn đàm phán chắc chắn phải tranh cướp chiến lợi phẩm, Liên Xô lấy đi bản vẽ có sẵn, Mỹ lại mang các nhà khoa học về nước. Kết quả sau đó mọi người đều biết.”

Giai Ninh cúi đầu mãi miết ăn món sầu riêng trộn cơm hải sản, nghe người đối diện kể lại câu chuyện xưa này.

“Ta cũng lấy những thứ thú vị: Đồ cổ, báu vật, thú lạ, độc dược chí mạng hoặc là kỹ thuật hiện đại. Nhưng không gì quý bằng người tài. Ta tin chắc điều này.”

Cô dùng tay xé thịt gà.

“Tiếng Trung của ta không tốt bằng Tiểu Sơn, nhưng cũng biết một câu thành ngữ, ý là, chim khôn không đậu cành cong. Giống như phượng hoàng và ngô đồng vậy. Cô Cừu, chẳng hay cô đã tìm thấy cây ngô đồng của mình chưa?”

Cô ngẩng đầu lên nhìn ông ta rồi lại nhìn về phía ngoài đình, nơi Châu Tiểu Sơn vẫn đợi, cô thấy anh cũng đang nhìn về phía này: “Đương nhiên, nhưng tay thợ săn của ông lại bắt cóc tôi.”

“Ta nhận sự nhờ vả của bạn bè, phải lấy được thành quả nghiên cứu của cô Cừu, Tiểu Sơn làm việc quá cứng nhắc, có thể đã mạo phạm đến cô, sau này tất nhiên ta sẽ bồi thường. Ta đang bàn với cô Cừu chuyện của tương lai, có thể chúng ta sẽ hợp tác lâu dài. Ta cần một loại thép tốt, phương diện này cô là chuyên gia. Về điều kiện chúng ta có thể thương lượng...”

Giai Ninh bật cười, miệng vẫn còn cơm, nhưng lại nói rất rõ ràng: “Châu Tiểu Sơn là một nhân tài kiệt xuất, ông đã cho cậu ta điều kiện gì?”

Tra Tài lấy khăn lau miệng, chuyển hướng vấn đề: “Không cần trả lời vội, cô Cừu, cứ nghĩ kỹ rồi trả lời.”

Ông cầm tách trà của mình lên, thổi lá trà trôi nổi, nhấp một ngụm, như đang nói chuyện cùng cô lại như đang lẩm bẩm một mình: “Có thông minh đến đâu cũng chỉ là một đứa trẻ, không biết trà mới là thức ngon thật sự.”

Tiểu Sơn nhìn cô đi tới, vẻ mặt lơ đãng, vô cùng bình thản.

“Anh không biết hóa ra cách ăn cơm của em lại thô lỗ như vậy.”

“Chuyện cậu không biết vẫn còn nhiều lắm.” Giai Ninh đưa tay gạt hạt cơm bên mép đi.

Bọn họ chậm rãi ra khỏi dinh thự của tướng quân, ra tới ngoài cửa anh trả dao lại cho cô. Dao đã được phủ một lớp vỏ bằng mây tre đan, có thể khoác trên vai, lưỡi dao được che lại nên rất tiện mang theo.

Giai Ninh hỏi: “Đây là cái gì?”

“Anh làm cho em đây, xem xem có vừa không.” Tiểu Sơn đáp, anh nhắc dây quai lên: “Hình như hơi dài.”

“Cậu còn biết cả...”

“Món nghề của dân quê thôi mà.” Anh nhìn cô, “Rút thử ra xem có thuận tay không.”

Dao dễ sát rách, Giai Ninh rút phắt ra, chỉ thẳng vào Tiểu Sơn, binh lính canh cổng hoảng hốt định chạy qua, anh vẫy tay ngăn họ lại.

“Có lẽ sau này sẽ có ích.”

Cô cầm dao vào vỏ: “Nhất định sẽ có ích.”

Mấy ngày sau đó trôi qua trong im lặng và chờ đợi.

Buổi sáng, có khi Châu Tiểu Sơn đi đâu đó nhưng phần lớn đều là ngồi trong phòng, lẳng lặng lau súng của mình đến độ đen bóng, nhắm vào tấm bia trên cây đa trong sân, nhưng trong súng không có đạn.

Bọn họ cùng ăn cơm trên một chiếc bàn, cùng nằm trên một chiếc giường.

Không hề ân ái.

Đúng là một mối quan hệ và cách sống chung kỳ lạ. Bọn họ không phải người yêu nhưng lại gần gũi như người yêu; cô hận anh nhưng lại cảm thấy an toàn khi ở bên anh.

Giai Ninh thở hổn hển choàng tỉnh giấc trong đêm khuya, người ướt nhẹp mồ hôi.

Tiểu Sơn nằm trước mặt cô, lúc ngủ say trông càng trẻ con, gương mặt trắng nõn của anh dưới ánh trăng không được lấy một chút phong trần: Đúng là gạt người, ai biết con người tàn nhẫn này phải đeo trên lưng biết bao nhiêu món nợ.

Anh bán mạng cho người khác, cô vui hay không vui?

Lúc nhớ tới người mẹ mất sớm của mình, liệu anh có đau lòng không?

Thoạt nhìn tưởng chừng anh vẫn còn nhỏ như cậu bé năm ấy.

Cô đưa tay về phía mặt anh, muốn chạm vào, đúng lúc đó Tiểu Sơn đang mơ ngủ bỗng dưng chun mũi, cô vội vàng rút tay lại, quay người nhìn ra ngoài.

Nhưng một bàn tay lại vươn ra đặt lên eo Giai Ninh, người phía sau nhẹ nhàng dịch người tới sát cô, đôi môi lạnh buốt áp lên bờ vai cô, lẩm nhẩm một tiếng.

Cô cắn ngón tay cái của mình, tóc gáy dựng cả lên, nhưng anh vẫn không tỉnh dậy.

Ngày hôm sau lúc hai người họ ngồi ăn sáng, Tiểu Sơn nghe điện thoại rồi lập tức ăn mặc chỉnh tề ra ngoài. Không lâu sau, anh quay về, lúc ấy Giai Ninh đang chơi điện tử trên chiếc máy tính không được kết nối mạng, anh cầm cốc sữa đã nguội lạnh của mình trên bàn uống ừng ực.

Đoạn bước qua nhìn cô: “Ồ! Giỏi vậy?”

“Cũng được. Sau khi tới đây mới luyện.”

“Để anh thử.” Tiểu Sơn nói.

Giai Ninh nhường chỗ cho anh, anh vừa chơi đã chết.

“Tôi còn tưởng cậu là game thủ chứ, bao nhiêu trò chơi thể kia cơ mà.”

Tiểu Sơn nhìn màn hình đáp: “Mua cho em thôi.”

Anh chơi lại từ đầu, trang bị vũ khí, chọn lối đi. Đã có kinh nghiệm lần trước nên lần thứ hai này tốt hơn rất nhiều. Dùng cả đầu lẫn tay để chơi trò giết chóc, người này đúng là dân lành nghề.

Giai Ninh bước tới hàng hiên, bắt chéo chân ngồi trên lan can, sờ quần áo mới nhận ra không có thuốc, đành ngồi ngẩn ngơ như thế.

Tiểu Sơn nói vọng ra từ bên trong: “Em chán à?”

Nghe vậy cô khẽ cười: “Sao thế được? Từ lâu tôi đã biết mình tới đây không phải để nghỉ dưỡng rồi.”

“Nếu giờ ở Bắc Kinh, em đang làm gì?”

“Bây giờ là...”

“Giữa tháng Hai.”

Giữa tháng Hai đúng vào dịp nghỉ đông, nếu không có công trình nghiên cứu nào gấp, và Tần Bân rảnh, bọn họ sẽ đi du lịch, tới phương Bắc trượt tuyết, hoặc về phương Nam tắm biển phơi nắng. Ở Cáp Nhĩ Tân sẽ mặc áo da ăn lẩu, ở Hải Nam thì vùi mình vào cát. Tuyệt biết bao, đất nước rộng lớn biết bao. Chỉ trong một tháng này thôi, từ Bắc xuống Nam, từ đông lạnh tới hạ nóng, chỉ cần ngồi trên một chuyến tàu là lập tức có thể tận hưởng bốn mùa.

Anh bước ra: “Em có muốn đi với anh một chuyến không?”

Cô nhìn anh.

“Anh được nghỉ phép một tuần, em có muốn đi du lịch với anh không? Chúng ta sẽ không đi quá xa.”

Cô cúi đầu, nghĩ một lát: “Châu Tiểu Sơn, tôi có thể chọn không?”

Lại là im lặng, đây là cách Tiểu Sơn nói “không”.

“Vậy được, tôi đồng ý, quan lớn. Thế nhưng xin đừng làm lỡ giao ước của chúng ta. Cậu đã đồng ý rồi, chỉ cần đối phương chứng thực thì sẽ thả chúng tôi đi.”

“Đương nhiên. Nói lời giữ lời.”

Nói đi là đi luôn, ngày hôm sau bọn họ đã xuất phát.

Tiểu Sơn lái xe Jeep đi trên đường cái.

Lúc cô bước ra anh mới kiểm tra xong bình xăng, lấy giấy lau tay.

Tiểu Sơn mặc áo sơ mi bằng vải kaki cùng quần dài, áo xắn lên, lộ ra cánh tay săn chắc, chân vừa thẳng vừa dài. Thấy cô bước ra, anh bèn hỏi: “Chuẩn bị xong chưa? Tiểu thư, lên đường nhé?”

Cô ném túi và con dao của mình vào ghế sau: “Tôi không phải bà nội trợ, cũng không biết làm sandwich, có gì cần chuẩn bị?”

Anh bước qua, cô dịch về phía sau nhưng không nhanh bằng anh, sống mũi đã thêm một chiếc kính râm: “Cẩn thận, hôm nay rất chói đấy.”

Quả thật hôm nay nắng gay gắt, cô khoác đồ chống nắng màu đen lên người. Tiểu Sơn lái xe vừa nhanh vừa vững, Giai Ninh co người lại trên chiếc ghế rộng, nghiêng đầu chuẩn bị chìm vào giấc ngủ.

Đang lúc mơ màng cô nghe thấy tiếng Tiểu Sơn nói, giọng mang ý cười: “Ai cũng bảo em thông minh, học vấn cao nhưng xem ra không phải thế rồi, không buồn hỏi anh xem đi đâu mà đã thiếp đi.”

“Ai bảo tôi thông minh? Tôi là một...” Cô kéo kính râm xuống, nhìn anh, đường nét khuôn mặt tuấn tú, cánh tay thon dài, không gian bé nhỏ ngột ngạt bị vây bủa hơi thở đượm hương cỏ cây như có như không của anh, “Tôi hoàn toàn là một kẻ ngu ngốc.” Cô kéo chặt áo, co người lại chuẩn bị ngủ.

Cô mơ thấy mình quay về Mỹ, trong kỳ nghỉ đầu tiên, cô tự lái xe đi dọc con đường xuyên sa mạc dài vô tận, muốn tới Las Vegas thử vận may. Ở đó khác với nơi này, nóng và khô, có xương rồng và thằn lằn, còn có chàng trai khỏe mạnh giờ ngón cái xin đi nhờ xe, cô phóng vụt qua, nhìn người đó giờ ngón giữa lên trời qua gương chiếu hậu, khoái chí phá lên cười thật to.

Cổng vào sòng bạc ở Las Vegas dựng một tấm áp phích phim mới của Will Smith, người da màu này chỉ được cái đẹp mã, chứ phim và nhạc quá bình thường.

Không phải dân cờ bạc mà chỉ tò mò thôi, vì vậy cô chơi trò đơn giản nhất. Khe máy nuốt đồng xu nhỏ của cô vào rồi nhả ra nhiều xu hơn. Chút tiền thắng được cổ vũ cô càng chơi càng hăng, số càng lúc càng may, lý trí không khống chế nổi lòng tham, mãi cho tới khi một tiếng “rào rào” vang lên, cả vốn lẫn lãi đều mất, thua trắng tay.

Giai Ninh choàng tỉnh giấc, không biết bản thân mình đang ở đâu, lưng ướt đẫm mồ hôi, ướt cả áo sơ mi, cô đỡ trán ngồi thẳng dậy.

Châu Tiểu Sơn hỏi: “Em tỉnh rồi à?”

“...”

Đột nhiên xe ngoặt vào lối rẽ rồi dừng lại bên đường, Tiểu Sơn xuống xe, mở cửa bên cô ra.

Giai Ninh không hiểu: “Làm gì vậy?”

“Em lái xe đi, anh mệt rồi.”

“Chúng ta đi đâu? Tôi không biết đường.”

“Cứ đi thẳng đường cái là được.”

Bị đẩy sang ghế lái, Giai Ninh nhìn anh, anh tháo kính râm xuống, duỗi tay: “Mau đi đi, sao lại không đi?”

“Không biết cậu định giờ trò gì đây.” Giai Ninh làu bàu, giẫm chân ga phóng vụt đi.

“Anh ngủ một lát.” Tiểu Sơn nói.

Cô không đáp lời.

Nhưng một lát sau người kia lại tựa đầu vào vai cô.

Cô hất mạnh ra: “Cậu làm tôi không lái xe được, chết cả nút bây giờ.”

Anh khép mắt nói: “Giai Ninh, em ngoan ngoãn đi có được không? Mấy ngày nữa thôi, thời gian của chúng ta còn được bao lâu.”

Giai Ninh giật mình, nghiêng đầu nhìn Châu Tiểu Sơn đang tựa trên vai, khóe mắt cong cong, gương mặt hiền lành vô hại, thứ gì đó đang sôi sục trong lòng cô dần mềm xuống.

Cô thấy như đang xem một thước phim về chính mình. Tự bản thân cô cũng biết, cô gái trong thước phim này lại quên bài học mới nhận được.

Cô vươn tay chỉnh điều hòa nhỏ lại.

13. Chương 13

Chương 13

Vượt qua dãy núi non trùng điệp, chiếc xe chạy trên đường cao tốc về phía Đông Bắc, bọn họ uống nước lọc, ăn những thứ đơn giản Tiểu Sơn đã chuẩn bị sẵn, thay phiên nhau lái xe. Đến tầm quá trưa, bọn họ đi qua một trong những bến cảng sầm uất, hằng ngày đón tiếp một khối lượng hàng hóa và du khách khổng lồ.

“Đây là...”

“Độc Mạch, thành phố cửa khẩu, mở cửa từ hồi Cải cách. Thâm Quyền của bọn anh.” Tiểu Sơn nói, “Nhìn kia, bến cảng đấy.”

Giai Ninh nhìn thấy rất nhiều thuyền lớn cấm cờ của nước khác ở đây, nước biển đậm một màu xanh, hải âu trắng nhẹ nhàng lướt qua.

“Nơi này là một trong số ít những cảng biển trời phú ở Đông Nam Á, ngày nào cũng tiếp nhận một lượng hàng hóa và du khách khổng lồ.”

“Họ tới đây du lịch hay làm ăn?”

“Loại nào cũng có. Du khách thì rất hiếm kỳ không biết đất nước này giờ như thế nào? Có tươi đẹp như lời đồn không? Có bị chiến tranh quanh năm loạn lạc không? Cũng có thương nhân can đảm và nhạy bén dám đặt chân tới vùng đất này đầu tư, bởi vì chính quyền còn đang trong giai đoạn trứng nước nên thuế má được ưu đãi, bọn họ vận chuyển ô tô, máy móc, các loại sản phẩm công nghiệp đắt giá, mở nhà máy, bọn họ mang đi lụa là, đá quý, đường mía và cao su thô, cứ trao tay nhau như vậy, quả là một vụ làm ăn hời, lợi nhuận như bán nước biển bằng giá dầu mỏ.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, đất nước này quá đói khát, sốt ruột muốn lấy máu thịt của mình để đổi lấy sữa uống. Em hiểu mà, trước kia bên em cũng thế.”

Xe đi vào vùng nội thành đông đúc, đường phố sạch đẹp, bóng cây rợp trời. Trên quảng trường, bên bồn phun nước, loài cây nhiệt đới đang sinh sôi mạnh mẽ, kết ra những đóa hoa tươi thắm, giữa hàng cây xanh là những tòa nhà chọc trời mọc lên san sát, bên ngoài lấp lánh rực rỡ dưới bầu trời xanh. Những con người mang màu da khác nhau, đi bộ, lái xe đều mang trên mình gương mặt tràn đầy sức sống.

Tiểu Sơn vươn tay ra: “Đúng rồi, quẹo phải, thấy khách sạn ngay phía trước kia không? Dừng xe ở đó.”

Cô nhìn bên ngoài, rồi lại nhìn Tiểu Sơn qua gương chiếu hậu: “Trông như hai thế giới.”

“Có người là có mua bán, có nhu cầu ăn uống và vui chơi. Cảng biển ở đây rất phát triển. Trong thành phố này có khách sạn cao cấp với những món ăn đặc sắc, phụ nữ và cả đàn ông đẹp, còn cả nguy hiểm và những thú vui kích thích.”

“Ai là chủ ở đây? Vị ‘bề trên’ kia của cậu à?”

“Tất nhiên là không. Nơi này quá rộng, quá phồn hoa, rất nhiều thế lực lớn đành phải chia nhau một bát canh. Ở đây bọn anh có bến tàu và tài sản riêng, thỉnh thoảng anh cũng tới đây lấy hàng, chỉ thế mà thôi... Đồ xe ở đây, chúng ta đi.”

Giai Ninh cầm lấy túi xách, Tiểu Sơn lấy từ trong cốp xe ra một chiếc bao da màu đen.

Cô liếc nhìn: “Không phải anh bảo đi nghỉ à? Sao lại có nhiệm vụ?”

“Phòng sẵn bên người thôi.” Anh bước lên trên, bàn tay rảnh còn lại ôm lấy eo cô, “Đi thôi.”

Cửa chính của khách sạn lộng lẫy mô phỏng theo Khải Hoàn Môn, mấy người phục vụ da trắng tươi cười nghênh đón những vị khách quần là áo lượt ra ra vào vào. Khách sạn được thiết kế theo kiến trúc Tây u, có một cái giếng trời lớn, bước vào cửa lại là một cái sảnh. Ánh nắng bị tấm kính xanh biếc phía trên giếng trời thanh lọc, phản xạ xuống dưới chỉ còn lại vẻ ấm áp dễ chịu. Đá rải thành đường, dây mây xanh quấn quanh cột, bồn phun nước vang lên tiếng róc rách hòa vào tiếng đàn piano, thang máy trong suốt lên lên xuống xuống, trong gian phòng trang nhã có người trò chuyện thân mật, dùng bút vàng ký tên lên hộp đồng.

Không mấy người chú ý đến một đôi nam nữ đi vào đại sảnh, kính râm che khuất đôi mắt đẹp của bọn họ. Hệt như một cặp đôi trẻ tới du lịch, nhất là lúc này, tới thăm nơi đây quả đúng dịp nhất.

Tấm áp phích hoành tráng rủ từ trên tầng ba của khách sạn xuống, hai ảo thuật gia nổi tiếng bậc nhất thế giới Siegfried và Roy từ Mỹ tới đây, mang theo hổ trắng và sư tử trắng chuẩn bị tổ chức một cuộc biểu diễn tuyệt vời.

“Tiếng Quan Thoại gọi đây là gì nhỉ? Xiếc, đúng không?” Trong thang máy, Tiểu Sơn hỏi Giai Ninh.

“Ừm.”

“Em muốn xem không?” Tiểu Sơn nhìn làn da mịn màng, chiếc mũi cao, vành tai nho nhỏ thấp thoáng trong mái tóc đen của cô dưới nắng, anh hơi cúi đầu xuống.

“Vì sao lại đưa tôi tới đây?”

“Không phải chơi hết game rồi sao?”

Cô nghĩ một lát: “Lúc mới qua Mỹ tôi có tới Las Vegas chơi, giá vé một buổi diễn của họ còn đắt gấp đôi Céline Dion. Tôi nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng đổi số tiền đó thành xu đi chơi.”

“Con ma cờ bạc.”

Giai Ninh vừa ngẩng lên thấy anh đã làm ra vẻ muốn hôn, cô bèn cúi đầu xuống.

Thang máy lên tiếng thông báo đã tới tầng hai mươi ba, Tiểu Sơn kéo cô ra.

Anh thuê hai phòng.

Hóa ra cô tưởng lầm.

Lúc cô định khép cửa, anh lại nhẹ nhàng đẩy ra: “Tối nay tiểu thư có rảnh không, xin hẹn với tôi?”

Giai Ninh đứng trong cửa đáp: “Tôi mệt rồi.”

“Vậy xin kính cẩn chờ đợi.”

Tắm xong Giai Ninh bèn đi ngủ, lúc tỉnh dậy đã là chập tối, cô kéo rèm cửa sổ ngắm cảnh biển chiều hôm. Nơi này cách quê hương của cô rất xa.

Có người nhấn chuông cửa, là tiếng giọt nước nhỏ xuống mặt đá, thật đáng yêu.

Giai Ninh chỉnh lại tóc rồi ra mở cửa, bên ngoài là người phục vụ, tay cầm một chiếc hộp màu trắng, nói bằng tiếng Quan Thoại: “Tiểu thư Cừu Giai Ninh xin ký nhận.”

Còn ai có thể chơi trò này nữa? Giai Ninh nhận lấy chiếc hộp, mở ra xem, một bộ lễ phục bằng lụa màu đen, chỉ hơi chạm vào đã thấy vừa mịn vừa trơn, cảm giác lạnh lạnh thấm vào làn da trên đầu ngón tay.

Giai Ninh thích nhất là quần áo đẹp, cô cầm chiếc váy kia lên rồi lại buông xuống, lòng tuy thích nhưng vẫn ngập ngừng, mãi tới khi Tiểu Sơn ấn chuông cửa.

Cô vừa mở cửa thì sững sờ. Cô chưa thấy một Châu Tiểu Sơn như thế bao giờ.

Ở Bắc Kinh, anh là một cậu học viên luôn mặc áo vải, đi giày thể thao, trông rất giản dị và chân chất. Ở thành Tra Tài, anh mặc trang phục dân tộc áo ngắn quần dài, ống tay áo rộng, là một chàng trai toát lên nét truyền thống. Còn Châu Tiểu Sơn ngay trước mắt cô lúc này đây, đang mặc chiếc áo sơ mi màu xanh

đen bằng lụa bóng cùng với quần ống thẳng cùng màu, áo sơ mi cổ hai nút phía trên, tôn lên gương mặt và cần cổ trắng như ngọc, đôi mắt anh ánh lên màu xanh đen bí ẩn như chính bộ quần áo anh đang mặc.

Anh chấp tay sau lưng, nhìn Giai Ninh vẫn còn khoác áo tắm, miệng nở nụ cười, rất nhẹ, khó có thể nhìn thấy: “Thay quần áo đi.”

“Để làm gì?”

“Đi ăn cơm.” Tiểu Sơn đáp, “Anh đói rồi.”

Câu này nghe đã quen tai, lại vô cùng hợp lý.

Giai Ninh không đáp, quay người đi vào trong.

Cô thấy đầu óc mình rối bời, soi mình trước chiếc gương trong phòng tắm, khê lau hơi nước mờ mờ trên mặt kính, giả như cô trẻ hơn một chút, giả như đuôi mắt của cô cong lên thêm một ít thì sẽ còn đẹp hơn rất nhiều, giả như... Giai Ninh thở dài, mình đang nghĩ những gì vậy? Vai cô nhói đau, mặc chiếc váy kia bước ra, trông rất gượng gạo.

Tiểu Sơn nhìn cô, vươn bàn tay đang chấp sau lưng ra, cầm lấy đôi giày cao gót bằng vải gấm đen với quai đính hạt cườm nhỏ, anh bắt cô ngồi xuống, tay mơn trớn theo mắt cá chân của cô xuống dưới, úm đôi giày tinh xảo đó vào chân cô, cẩn thận vòng quai rồi móc lại.

Cô đứng dậy, trong chiếc gương đối diện, Tiểu Sơn ở phía sau, tay anh đặt lên hông cô.

“Em thích váy đen đúng không?” Anh thì thầm bên tai cô, “Nhìn đi, thật đẹp.”

Cô cúi đầu cố tìm thứ gì khác để nhìn: “Đẹp gì chứ, già rồi...”

“Vớ vẩn.” Anh ngắt lời, nâng cằm cô lên từ phía sau, cố chấp ép cô nhìn vào mắt mình: “Nói nhảm”, đoạn tìm lấy môi cô, cắn thật mạnh.

Giai Ninh bị đau, bèn đẩy anh ra, nhìn vào trong gương, miệng nở một đóa hoa đỏ tươi, đánh cho anh nhớ: “Cậu có biết tôi không mang son môi theo không? Cậu cầm tinh con gì thế hả? Cắn bậy bạ.”

“Em muốn biết thật chứ? Vậy được, anh cầm tinh con heo.”

Cái người cầm tinh con heo này thông thả ngồi ăn cơm Tây, từ tốn thưởng thức rượu ngon, ngồi ngay phía đối diện cô nhưng ánh mắt lại không dám dừng lại quá lâu. Cuối cùng khi món tráng miệng được đưa lên, tay anh khê phủ lên tay cô.

Giai Ninh liếc qua tay anh.

Màn đêm đã buông xuống bên ngoài cửa sổ sát đất của nhà hàng, chỉ có từng đợt sóng không ngừng nghỉ vỗ vào bờ.

Lòng bàn tay anh xoa lên mu bàn tay cô.

Trong nhà hàng vang lên tiếng đàn piano bay bổng nhẹ nhàng như lúc nào cũng có thể dừng lại, Giai Ninh chăm chú lắng nghe mới nhận ra được đó là ca khúc “Speak softly love”, lời tiên đoán cho tình yêu sắp đến hồi kết.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Sơn phía đối diện, rồi lại quay mặt ra ngoài.

Nhà hàng vốn yên tĩnh nhưng vì sự xuất hiện của hai con người mà xôn xao: Hai nhà ảo thuật gia – Siegfried với mái tóc vàng óng và Roy với mái tóc màu đen tới đây ăn cơm, quan khách hiếu kỳ quan sát hai con người nổi tiếng này.

Giai Ninh nói: “Dưới sân khấu bọn họ cũng già quá nhỉ... Còn hồ trắng và sư tử trắng của họ nữa? Giấu ở đâu rồi?”

“Đương nhiên là ở nơi an toàn nhất rồi.”

Cô nhìn anh, bỗng như vừa nhớ đến cái gì: “Cậu tới nơi này lẽ nào là vì muốn lấy báu vật của họ?”

Anh đặt ly rượu trong tay xuống: “Đôi thú đó của họ không thể coi là báu vật. Anh lấy rồi...”

“Cái gì?” Giai Ninh nhìn chăm chăm vào anh.

Tiểu Sơn đặt tay lên bàn, nheo mắt nhìn cô: “Nhờ em biết quá nhiều, không đi nổi thì làm sao?”

Cô ném khăn ăn xuống bàn, đứng phắt dậy.

Tiểu Sơn nói: “Lật mặt còn nhanh hơn lật sách, muốn đánh người hả?”

“Tôi đi vệ sinh.”

Giai Ninh đi qua chỗ ngồi của hai nhà ảo thuật gia, có một cậu bé muốn ra xin chữ ký, Siegfried ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô gái phương Đông đi qua, ông ta khẽ mỉm cười, thành thực quyến rũ người khác phái. Giai Ninh cười đáp lại, lúc quay đầu đi liền nghĩ thời gian quả là đáng sợ, năm đó Siegfried là một người đàn ông vô cùng điển trai, cô đã từng nhìn thấy ảnh ông ta, vừa điềm tĩnh vừa thanh cao, đôi mắt trong veo như mặt hồ, giờ nhìn lại, khóe mắt đã có nếp nhăn, gương mặt lộng lầy tuyệt đẹp năm đó chỉ còn lại dư ảnh.

Sau tấm vách trong nhà vệ sinh, có người cần giúp đỡ.

Một đứa bé khoảng ba, bốn tuổi đang ngồi trên ghế, không hề nhúc nhích, cô bảo mẫu người da trắng bên cạnh nói tiếng Anh, khẽ cầu xin: “Tiểu thư, chúng ta ra ngoài được không? Đi vệ sinh xong rồi thì phải ra ngoài chứ. Còn phải ăn cơm nữa. Tiểu thư, thế có được không? Cô không thể cứ ngồi trong phòng vệ sinh mãi.”

Con bé để tóc mái bằng dài tới chân mày, lộ ra gương mặt tròn trịa bầu bĩnh, Giai Ninh nhìn con bé, con bé cũng nhìn cô, trông có vẻ giống một đứa bé người Nhật

Giai Ninh rửa tay xong thì đi ra, con bé đó vẫn ngồi ở đấy, vẻ mặt thờ ơ, dù cô bảo mẫu bên cạnh có năn nỉ thế nào cũng không thêm để ý. Cô bảo mẫu đang tay định ôm con bé ra thì nó cau mày như đang tức giận, cô bảo mẫu vội vàng dừng tay.

Thấy cô bảo mẫu hết đường xoay sở như vậy, Giai Ninh không đành lòng. Cô bèn bước qua, ngồi xổm xuống trước mặt con bé, nhìn vào đôi mắt đẹp như trái hạnh: “Em biết ở ngoài kia có ảo thuật gia nổi tiếng không?”

Con bé không nhìn cô, làm như không thấy gì.

“Bọn họ ký tên cho tất cả mọi người.”

Mặt con bé vẫn hờ hững.

“Chỉ cần phẩy tay là biến ra một bông hoa. Thích không nào?”

Con bé nghe xong câu này bèn quay sang nhìn cô, trông có vẻ ngập ngừng.

Giai Ninh thấy chút tác dụng, tiếp tục cố gắng: “Chúng ta cùng ra xin chữ ký nhé?”

Cuối cùng con bé cũng động lòng, vươn cánh tay mũm mĩm ra, Giai Ninh tưởng nó muốn cô bế nên có chút ngập ngừng vì cô chưa từng bế trẻ con, đang cân nhắc nên đưa tay thế nào thì cô bảo mẫu đột nhiên chạy qua, ôm chặt con bé: “Cảm ơn phu nhân, một tiếng rồi con bé mới chịu ra khỏi đây.”

Bọn họ cùng bước ra ngoài, lúc đi qua bàn của Siegfried và Roy, Giai Ninh ngắt một cái lá của bồn cây bên cạnh, nói với con bé: “Cùng xem bọn họ có thể làm gì nào.”

Vị ảo thuật gia nổi tiếng rất kiên nhẫn nghe Giai Ninh kể cô và đứa bé này hâm mộ họ thế nào, không quản ngàn dặm xa xôi tới nơi này xem bọn họ biểu diễn ra sao, đoạn vui vẻ đưa tấm ảnh xin chữ ký, Siegfried vừa xoay cổ tay, cái lá trên tay Giai Ninh đã biến thành một bông cúc, ông gài lên vành tai con bé, lúc này con bé mới hơi mỉm cười.

Cô bảo mẫu ôm con bé cảm ơn Giai Ninh rồi vội vàng ra ngoài, bên ngoài nhà hàng có hai vệ sĩ đi theo, Giai Ninh nhìn theo bóng bọn họ, nghĩ bụng, đứa bé xuất thân từ gia đình giàu có mới bé tí đã có tiền bạc và quyền lực, nhưng lại không biết cười, thật đáng thương.

Cô về chỗ, Tiểu Sơn vừa ngắt điện thoại, nhìn cô bảo: “Anh thấy em sang đó xin chữ ký.”

“Giúp một đứa bé thôi.” Cô đáp.

Tiểu Sơn nhìn đồng hồ đeo tay: “Vẫn còn sớm.”

“Còn có chuyện gì khác sao?”

Anh không đáp, kéo tay phải cô qua, mân mê đốt đầu tiên của ngón cái Giai Ninh.

“Đốt này của em rất dài, lại rất mềm, người như thế này...”

“Giàu sang phú quý?”

Anh phì cười: “Hợp làm dân cờ bạc.”

“Còn tưởng anh nghĩ ra cái gì hay ho chứ.”

“Đi chơi không?”

“Sao lại không?”

Hai người ra khỏi nhà hàng, Tiểu Sơn lái ô tô dọc vùng duyên hải về phía Bắc khoảng mười phút, rời xa khu dân cư đông đúc, xuyên qua khu cây cảnh âm u thì bỗng một nơi cực trắng lộ hiện ra: Phía sau đài phun nước là một tòa thành cổ kính, cửa lớn chạm trổ, cột trụ chạm thành hình binh lính cổ đại khổng lồ với cánh tay giơ cao, họ bị ánh đèn màu xanh chiếu vào, bị các loại xe hơi đắt giá lượn quanh, dòng người ăn mặc chỉnh tề vào ra như nước.

Trước khi xuống xe, Tiểu Sơn cài cúc sơ mi lại.

“Đây là đâu?” Giai Ninh hỏi.

“Sòng bạc.”

Anh nhìn cô: “Tòa thành này kéo dài tới tận biên giới, phía bên kia chính là đất nước của em.”

“...”

“Tên sòng bạc này, có thể em có ấn tượng đấy.”

“...”

“Petersburg.”

Z

Đương nhiên là cô nhớ cái tên này, vụ án kinh thiên động địa của Tần Bân, vì ảnh của một quan chức hiển hách bị anh chụp lại nên anh mới gặp nguy hiểm, lúc ấy người cứu anh đang ngồi trước mặt cô đây.

Cô kinh ngạc nhìn anh, bỗng thấy đầu óc mình thật trì trệ, Châu Tiểu Sơn, cậu ta bày ra trò này chỉ để cô và Tần Bân sa vào lưới? Vì sao giờ lại mang cô tới đây?

“Em đang nghĩ gì vậy?” Anh nhìn cô trong bóng tối âm u, đôi mắt lóe sáng dưới ánh trăng.

“Tôi đang nghĩ, Châu Tiểu Sơn, một mũi tên của cậu trúng mấy đích?”

Anh tắt máy xe, nhìn Giai Ninh qua chiếc gương chiếu hậu: “Xin em hãy dùng cái đầu thông minh của mình nghĩ đi, nếu anh muốn có ảnh của tên đó còn phải làm ầm ĩ như vậy sao? Với anh mà nói, chẳng phải lấy mấy thứ đó quá dễ dàng?”

“...”

“Chiếc USB lưu ảnh được Tần Bân lấy bằng dính quần lại, đặt trong chai rượu vang hãng Great Wall, màu sậm, còn chứa khoảng một phần ba bình. Chai rượu đặt trong phòng bếp của em, ngăn thứ hai ở tủ âm tường. Em không thích nấu ăn lắm nên phòng bếp rất sạch sẽ, phần lớn đồ dùng nhà bếp còn nguyên như mới...”

“Cậu từng đến nhà tôi?”

“Anh nói rồi, ngạc nhiên lắm hả?” Tiểu Sơn nhìn cô, thông thả nói, “Chắc chắn là rất ngạc nhiên rồi. Lúc hai người không có nhà, anh vào thăm quan, ăn mấy thứ, xem đĩa CD của em, còn nghĩ rằng hai người này thật xui xẻo, động phải người không nên động.”

“Đồ biến thái.” Cô nghiêng răng nghiêng lợi rít lên ba chữ.

Châu Tiểu Sơn khẽ cười: “Nhưng anh nói đúng, không phải sao?”

“...”

“Anh không liên quan gì đến nơi này. Nếu anh không bắt anh ta, tự anh ta sẽ gặp phải nguy hiểm khác, anh làm vậy cũng là cứu hai người thôi.”

“Tôi nên cảm ơn cậu đúng không? Châu Tiểu Sơn.”

“Không dám.” Anh quay đầu nhìn cô, “Chúng ta đi chơi thôi.”

Cô không nhúc nhích, Tiểu Sơn nói: “Hôm nay không đi, sau này đừng hối hận.”

Tuy người này không nói nhiều, nhưng ý trong ý, đang lúc Giai Ninh còn lưỡng lự Châu Tiểu Sơn đã xuống xe.

Petersburg so với các sòng bạc ở Las Vegas, Macao hay Monaco không tính là to, nhưng vị trí bí mật, trang hoàng lộng lẫy, đủ trò bài bạc lại còn có các dịch vụ giải trí đi kèm hấp dẫn khác. Petersburg nằm ngay trên biên giới, thuộc vùng đất không ai quản lý, không có sự cố bất ngờ, có thể chơi thỏa thích, bởi vậy nơi này rất được các con bạc vùng tiền như nước, không muốn để lộ thân phận ư chuộng.

Tầng một là đại sảnh và trung tâm giải trí bình thường, mọi người đối phỉnh poker là có thể chơi các trò truyền thống như máy đánh bạc, bàn quay roulette hoặc bài baccarat. Tầng hai là các ghế lô, dân bài có thể ngồi bốn người hoặc bắt cặp sát phat nhau, dùng bài poker nạm vàng hoặc những con xúc xắc và mặt chược tinh xảo được làm từ ngọc Myanmar, không giới hạn tiền. Những kẻ thù hằn nhau muốn đánh bạc cược mạng cũng được, sẽ có người chuyên nghiệp tới dọn dẹp hậu quả đầu vào đấy. Tầng ba là hộp đêm, suối sâm banh phun mãi, biểu diễn nghệ thuật xen kẽ những trò bạo dâm, còn có những cô gái trẻ xinh đẹp mỉm cười trong tủ kính chờ đợi những vị khách may mắn, còn cả thuốc kích dục, thế gian này đều biết nơi có ma túy tốt nhất thế giới chính là đây.

Tiền bạc, mỹ nhân và chất kích thích: Đó chính là suối nguồn của sự sung sướng.

Trước năm 1989, nơi này chưa có Đốc Mạch, chỉ có mỗi Petersburg, đột nhiên có một đám người Nga mới, mang một số tiền mặt lớn tới đây tìm niềm vui bị kìm nén đã lâu, nhưng họ không được tự do, không thể tùy tiện đi khắp Đông Tây, vì thế nơi này trở nên đông đúc, mang tên Petersburg là muốn khách tới nơi đây “xem nơi này như nhà”: Petersburg giống như tất cả thực vật ở đây, hấp thu vàng bạc rồi phát triển mạnh mẽ.

Sau khi nước Y và thành phố với cục diện chính trị ổn định này có bước phát triển đầu tiên, khách tới nơi này không chỉ là người Nga như trước mà có cả những doanh nhân, khách du lịch từ nơi xa xôi đặt chân tới muốn tìm sự thoải mái. Bọn họ trở thành nguồn khách mới và vô cùng quan trọng, đương nhiên cả những người Trung Quốc lảng giềng ngay biên giới nữa.

Vì thế bồi bàn thấy Giai Ninh bèn nói thứ tiếng Trung thành thạo, cô cũng không ngạc nhiên. Vốn dĩ cô đang có nhiều tâm sự, không có hứng chơi, nhưng ngồi xuống bàn quay nhập cuộc, vận ngày càng đỏ, Tiểu Sơn đứng cạnh, thì thảo cổ vũ bên tai cô: “Đừng thắng nhiều quá, nhớ phải boia tiền.”

Giai Ninh vùng tay đưa luôn cho bồi bàn hai trăm đô tiền phỉnh.

Vì không có đối thủ nên bọn họ lên tầng hai, thang máy dừng ở tầng một, trước mắt xuất hiện một người Ả Rập để râu, đầu đội khăn trắng, có lẽ là thắng tiền nên gương mặt cực kỳ phấn chấn, lại còn say mềm, đi không vững, may mà bên cạnh có người. Giai Ninh vừa liếc cái đã nhận ra một gương mặt quen thuộc, một ngôi sao nữ nổi tiếng của nước H, người đẹp như phim, cô ta đỡ lấy tay người Ả Rập, chăm sóc cẩn thận.

Giai Ninh nghiêng đầu đi, Tiểu Sơn nắm lấy tay cô.

Lên đến tầng ba, không biết hai người kia tới chỗ nào tìm vui ở cái nơi tối tăm này rồi.

Trong giai điệu thánh thót của Ấn Độ, Giai Ninh chỉ thấy suối rượu núi thịt, một cảnh xa hoa dâm loạn, đàn bà gần như trần truồng và đàn ông cười với nhau sau tấm kính, tuy khác màu da nhưng đều trẻ trung và xinh đẹp. Trong tiếng nhạc xập xình, ánh sáng chói mắt nhấp nháy, giữa sàn nhảy, cô gái Nam Á mặc áo da vùng roi đánh lên người đàn ông da đen, máu văng tung tóe.

Giai Ninh lùi lại vài bước, dạ dày cuộn lên, như sắp sửa nôn ra. Rồi cô nghe thấy giữa phòng có tiếng trầm trồ, mọi người ném những phỉnh giá trị cao lên sàn nhảy để cổ vũ.

Một người thuộc giới tính thứ ba không rõ là nam hay nữ lắc mông đi tới phía họ với một điệu bộ kỳ lạ, gần gũi Giai Ninh và Tiểu Sơn, người đó mở chiếc hộp nhung ra, bên trong là ống thuốc chích nhỏ nhỏ màu tím: “Hai vị có muốn dùng thử loại thuốc mới này không? Không hề có tác dụng phụ, hiệu quả cực cao, bốc xuyên đêm.”

Giai Ninh quay đầu bỏ đi, Tiểu Sơn theo sau cô.

Cô đi như bay, người run lẩy bẩy, không thể kiểm soát được bản thân.

Cô là phần tử trí thức trưởng thành trong gia đình êm ấm, xã hội văn minh, đây không phải là thế giới của cô.

Giờ được tận mắt chứng kiến mới thấy, so với thành Tra Tài, nơi này còn gần địa ngục hơn một tầng.

Cuối cùng cũng tháo chạy được ra khỏi Petersburg, Giai Ninh cố ổn định lại cảm xúc trong gió đêm se lạnh, thế nhưng dạ dày vẫn cuộn lên, cô khom lưng nôn khan, Tiểu Sơn khẽ vỗ vai cô từ phía sau.

Cô quay đầu lại, giận dữ nhìn anh: “Cậu không nên đưa tôi tới đây. Cậu...”

“Em đang trách anh à, Giai Ninh?” Anh thần nhiên hỏi cô, bàn tay đặt trên lưng cô tỏa ra hơi ấm.

Cô nghĩ hẳn là mình đang nhìn lầm, vẻ mặt Châu Tiểu Sơn lộ rõ sự đau đớn.

“Anh đã vô tình nhìn thấy thế giới của em, em có những ngày tháng thật an lành, em sống một cuộc sống thoải mái lại vẻ vang, em tụ tập với bạn bè, xem những bộ phim tình cảm lãng mạn Mỹ. Đã thế vì sao em không thể ghé thăm thế giới của anh? Em thấy nơi này thật ghê tởm đúng không? Không phải vậy, nơi này, Đốc Mạch, thành Tra Tài, thành Tây, vùng đất ngoài kia, quốc gia của anh, anh thấy rất tuyệt, đương nhiên là anh thấy vậy. Nếu anh không làm công việc hiện giờ, không phải nghĩ trăm phương nghìn kế trộm đồ, lấy hàng bán hàng thì có lẽ anh sẽ thành một tên bồi bàn ngồi bên bàn quay, dĩ dực ngồi trong kính hoặc là một trong những vị khách ném phỉnh lên sàn nhảy ở nơi này. Vì sao em lại ghét, Giai Ninh? Em không thích, em không thấy thì em sẽ ghê tởm chốn này ư? Đương nhiên vậy, chúng ta đều sống, đều phải làm việc. Chỉ có con đường khác nhau mà thôi.”

Cô không phản bác được, nhưng không thể kiềm nổi cơn run rẩy.

Anh gạt lọn tóc lòa xòa trước trán cô, muốn ôm cô vào lòng: “Làm em sợ rồi phải không? Anh xin lỗi. Giờ chúng ta về khách sạn nhé? Ngủ một giấc, ngày mai chúng ta sẽ đi xem ảo thuật.”

Bỗng nhiên Giai Ninh túm lấy áo Tiểu Sơn, nhìn chằm chằm vào mắt anh: “Tiểu Sơn, nói cho tôi biết, tôi muốn cậu nói lại cho tôi nghe một lần thôi, cậu thật sự không dính líu gì đến nơi này.”

Anh nắm lấy tay cô, đáp với giọng chắc nịch: “Anh không dính líu gì đến nơi này. Ông chủ của nơi này giờ là...” Anh nghĩ một lát, “Một người bạn cũ.”

Đúng lúc đó, trước camera trên tầng cao nhất của sông bạc, dường như một người khác cũng đã nhìn thấy đối thủ thời trẻ của mình. Hình bóng mơ hồ của anh gợi dậy trong gã ký ức mờ ảo về những tháng ngày giành giật, tranh cướp và cả cô gái dù bản thân gã đã dùng bao nhiêu thủ đoạn cũng không thể chiếm được trái tim. Gã dán mắt vào bóng lưng của Châu Tiểu Sơn trên màn hình, cau mày, nheo mắt lại, rồi lại cảm thấy có thể không phải, đã lâu lắm rồi, ký ức cũng phai mờ như bóng trúc dưới trăng, khó tìm thấy dấu vết. Nhưng lúc này gã bất chấp tất cả những điều đó, tiêm thử thuốc tuyệt vời vào tĩnh mạch, tất cả ký ức nhòa dần đi, biến mất, không thể khơi lại nỗi đau được nữa. Gã tê dại nằm trên chiếc ế của mình, khoe miệng còn nở một nụ cười mỉm đắc ý về phía hư vô: “Chẳng phải tao vẫn lấy được cô ấy đấy thôi? Mà chỉ là một gã tôi tớ, mày không xứng.”

14. Chương 14

Chương 14

Chai rượu sâm banh gói trong giấy thiếc xám, vùi một nửa trong đồng đá hình vuông, hơi lạnh tạo thành những hạt nước và phủ một lớp sương mờ trên bề mặt chai xanh thẫm. Cạnh thùng đá là phô mai, những quả dâu tươi được xếp thành hình quả núi. Bồi bàn nâng chiếc khay lên cao, bước chân như bay nhưng vô cùng vững vàng đi qua nhà hàng, đại sảnh khách sạn, vào thang máy lên tầng hai mươi sáu, cho đến khi tới trước cánh cửa đó quả dâu tây trên chóp vẫn không hề lung lay.

Người đó nhấn chuông cửa.

Một lúc sau, người mở cửa là một cô gái xa lạ mặc bộ lễ phục màu đen, môi đỏ thắm.

Bồi bàn không nói gì, khẽ lùi về sau, quét mắt một lần để chắc chắn rằng không nhầm phòng.

Người đó nói bằng tiếng bản địa.

Cô gái không hiểu, đứng sang một bên.

Người lộ mặt ra sau mới là người mà bồi bàn biết, Châu Tiểu Sơn, bọn họ nói bằng tiếng bản địa.

“Tôi không gọi rượu.”

“Khách sạn đưa tặng.”

Tiểu Sơn nhìn qua: “Đều là đồ lạnh cả, không có thức ăn à?”

“Dạ không, đây là đồ ăn nhanh.”

Tiểu Sơn tự cầm lấy, trả tiền bo. Bồi bàn chấp tay chữ thập để cảm ơn, khẽ khàng bước đi.

Lúc anh bê khay vào, cô đang định rời đi.

“Em không định ở lại uống với anh một ly à?”

“Tôi mệt rồi.”

Anh không nín kéo, chỉ nhìn cô bỏ đi, đóng cửa lại

Tiểu Sơn hít hà mùi hương trên ngón tay mình, là mùi hương của cô.

Anh nhìn chai sâm banh trước mặt.

Công việc của Châu Tiểu Sơn thường là thế này.

Có khi vô cùng đơn giản, đi gặp người nào đó, nhận hàng, trả tiền rồi sau đó lại chuyển hàng về, bí mật và an toàn. Bắt đầu từ khi mười bốn tuổi Tiểu Sơn đã làm những vụ giao dịch đơn giản nhất. Thường thì khó khăn nằm ở con đường vận chuyển, bởi vì hàng hóa trong tay anh đều là vật báu bị mất trộm, bị truy nã treo giải thưởng, muốn vận chuyển về không hề đơn giản chút nào. Con đường Tiểu Sơn chọn còn khó khăn và nguy hiểm hơn bất kì ai.

Có cái lại phức tạp hơn một chút, tốn nhiều công sức hơn, phải ẩn náu vạch kế hoạch vận chuyển, vì mục tiêu của những vụ giao dịch này thường là vật báu hiếm có, tướng quân sẽ lấy thứ đó để trao đổi vũ khí đạn dược mình cần với những nhn vật quyền lực khác.

Ví dụ như cách chế tạo vật liệu A của Cừu Giai Ninh.

Người mua không lấy được qua cách thức thông thường nên đành phải giao dịch với tướng quân Tra Tài, thù lao là một lượng lớn vũ khí, Tiểu Sơn nhận lệnh lên vào Đại học Bắc Hoa, tiếp cận mục tiêu, đợi vật liệu được xét duyệt, đến khi đã chắc chắn nó có hiệu quả thực tế. Vốn dĩ phải lấy trộm phương thức chế tạo về cho tướng quân, nhưng trong quá trình thực thi, nhiệm vụ nào cũng có thể xảy ra vài biến cố không ngờ đến, ví dụ như viện sĩ Vương Chí Lý đột nhiên đổ bệnh, ví dụ cuộc gặp gỡ giữa anh và Cừu Giai Ninh,

ở mỗi khúc ngoặt anh đều phải đưa ra lựa chọn và ứng đối. Cuối cùng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi cuốn cả một người không liên quan như Tần Bân vào vòng xoáy này, phải lấy anh ta để uy hiếp người khác. Với anh mà nói, đây không phải là một nhiệm vụ tốt, không thể so sánh được với lần trộm sư tử hổ suôn sẻ ở Pháp trước kia.

Còn có vài lần mục tiêu của nhiệm vụ thay đổi rất đột ngột, thường là do tình hình, hoặc đến sát giờ tướng quân mới quyết định. Tiểu Sơn giải quyết bằng một cách thô bạo và nhanh chóng. Thùng đá đựng sâm banh ướm đầy hơi nước ở trước mặt anh bên trong chứa đựng tin tức và nhiệm vụ gì đấy vẫn chưa hề biết.

Tiểu Sơn không động vào thùng đá mà móc điện thoại ra gọi.

Chuông vang lên ba tiếng, điện thoại đã kết nối nhưng không ai nói gì.

“Mạc Lị.” Tiểu Sơn nói.

“...”

“Câu hỏi của em, anh đã có đáp án.”

“...”

“Chúng ta không bao giờ gặp lại nữa cũng được. Hoặc anh không bao giờ làm thế, hoặc em dừng tay ngay bây giờ, lập tức rời đi.”

“...”

“Không phải ai cũng có thể trở thành người môi giới đâu.”

“Không. Em muốn được giống anh. Còn giỏi hơn anh.” Cuối cùng Mạc Lị cũng đáp, giọng còn hơi khàn: “Anh hãy đợi đi, em sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ này. Em sẽ làm còn tuyệt vời hơn anh.”

Sau đó Mạc Lị cúp điện thoại, chỉ còn lại tiếng tút tút gai tai.

Tiểu Sơn nhìn ra ngoài bờ biển trong màn đêm, sóng biển vỗ trắng xóa, hải đăng chiếu ra ánh sáng màu vàng sáng ngời hình xoắn ốc, soi sáng đất trời.

Tiểu Sơn nhớ tới cái ngày trước khi ra khỏi thành Tra Tài, anh tới gặp tướng quân.

Không ngờ Mạc Lị bỏ đi đã lâu cũng có mặt ở đó, thấy anh, cô không nói gì, về mặt buồng bình.

Sau đó bọn họ mỗi người phải đi tới một nơi khác nhau, Tiểu Sơn tới Đốc Mạch nghỉ phép, Mạc Lị nhận nhiệm vụ đầu tiên trong cương vị môi giới, tới một nơi xa nhận hàng.

Bọn họ cùng xuất phát, lúc sắp đi, ở trước cửa dinh thự của tướng quân, đột nhiên Mạc Lị hỏi Tiểu Sơn: “Phải làm thế nào mới có thể vĩnh viễn không gặp anh?”

Anh không nói gì.

Cuối cùng giờ cũng có câu trả lời.

Cuộc sống không bao giờ dừng lại, Mạc Lị là người đến sau, bứt ra càng sớm càng tốt.

Nhưng Mạc Lị lại không làm thế.

Anh trầm ngâm hồi lâu, lấy thùng đá ra, ngón cái miết vành ngoài, bốn ngón tay còn lại thì dồn sức vào trong, xoay tròn ba vòng ngược chiều kim đồng hồ, từ từ nhích lên trên. Hai lớp trong và ngoài của chiếc thùng đá tách ra, Tiểu Sơn lấy ra một tờ giấy mỏng màu trắng ở ngăn vách, anh mở chai sâm banh, vẩy chút rượu rồi lấy đá xoa trên tờ giấy trắng, đột nhiên một tấm ảnh hiện ra.

Tiểu Sơn nhìn thật kỹ.

Một phút sau tấm ảnh kia đã không thấy đâu, còn tờ giấy trắng kia không khác gì những tờ giấy khác.

Từ lúc trở về từ phòng Tiểu Sơn, Giai Ninh vẫn không tài nào chớp mắt nổi. Cô khoác áo ra đại sảnh định tìm thuốc ngủ hoặc một bao thuốc cũng được, đã lâu rồi không hút, bao thuốc cuối cùng của cô đã bị Tiểu Sơn ném đi.

Không có thuốc ngủ. Người phục vụ nói, quý cô không ngủ được có thể lên khu phục vụ ở tầng ba, ở đó có tẩu thuốc, rất hiệu quả với việc trị chứng mất ngủ.

Giai Ninh đi giày định lên tầng thì thấy một người đàn ông đang ngáp liên hồi ở hành lang cạnh phòng vệ sinh nữ.

Cô nhận ra đó là vệ sĩ của cô bé mình gặp lúc ăn cơm xong.

Nửa đêm nửa hôm, chắc chắn phải xảy ra chuyện gì đó mới bắt một người trưởng thành đứng đợi chỗ này.

Giai Ninh bước qua đúng lúc cô bảo mẫu cũng đi từ trong ra, lắc đầu, cùng về mệt mỏi và bất lực.

Bọn trẻ con thường không muốn xa tay của mẹ, món đồ chơi mình yêu thích hoặc bể bơi đây áp bạn bè, đây là lần đầu tiên Giai Ninh thấy một đứa bé lưu luyến không chịu ra khỏi phòng vệ sinh. Sở thích thú vị đến quái đản.

Giai Ninh toan bước vào thì bị vệ sĩ ngăn cản, nhưng cô bảo mẫu nhận ra, liền xin cô giúp đỡ.

Giai Ninh bước vào, quả nhiên nhìn thấy con bé đang ngồi trên chiếc đi văng phía trước, gương mặt bầu bĩnh trắng trẻo, đẹp nhưng lạnh lùng.

Cô ngồi xổm trước mặt con bé: “Muộn vậy rồi sao không đi ngủ?”

“...”

Con bé đang mặc chiếc váy ngủ màu trắng, đôi chân nhỏ nhẵn lộ ra ngoài.

“Sao cháu không đi giày?” Giai Ninh hỏi.

Đôi chân nhỏ của con bé rụt lại.

“Nếu để con chuột nhỏ chạy ra cào chân thì cháu sẽ bị ngứa suốt đêm đấy.” Vừa nói cô vừa thò tay chọc chọc vào gan bàn chân vừa mềm vừa mồm mĩm của con bé.

Con bé mở lời: “Cháu không sợ.”

Giai Ninh đứng dậy: “Vậy được, cháu ngồi một mình ở đây đi. Cô mệt rồi, cô muốn về ngủ.”

Cô giả vờ định đi, con bé liền đứng lên, lấy váy che chân lại.

Giai Ninh phì cười nói thầm vào tai con bé: “Đi thôi, cô đưa cháu đi. Cháu ở đây một mình, có che chân đi thì chúng vẫn sẽ cào lên lòng bàn tay của cháu thôi.”

“...”

“Cháu biết không? Nếu giờ không đi ngủ thì sáng mai sẽ mệt lắm, sẽ không xem hết buổi biểu diễn ảo thuật được đâu.”

Con bé vẫn không nói gì, chỉ nhìn Giai Ninh.

Lúc Giai Ninh thật sự định đi thì con bé vươn tay ra.

Cô không biết bế trẻ con cho lắm, bèn đưa hai tay ra kẹp lấy vai ôm con bé lên. Trông con bé không được thoải mái, nhưng vẫn vòng tay ôm cổ Giai Ninh, khiến cô ngửi thấy mùi sữa.

Cô kể vài chuyện linh tinh cho đứa bé nghe, muốn con bé đồng ý cho cô ôm, để cô đưa ra khỏi phòng vệ sinh này. Cô không hỏi chuyện bố mẹ con bé, vì sao ư? Một đứa bé gái xuất thân giàu sang luôn có bảo mẫu và vệ sĩ kẻ kẻ bên cạnh mà không phải là cha hay mẹ thì làm sao cô có thể hỏi “Mẹ em đâu rồi?”, cô làm sao có thể chạm vào nỗi đau của con bé?

Cô ôm con bé, nhớ tới lúc cha mẹ mình ly hôn, cô đã hút hết hai bao thuốc lá trong lớp ôn thi Olympic Toán học của mình.

Còn đứa bé trong lòng cô hiện giờ chỉ im lặng mà thôi, không hề làm gì quá đáng.

Cô bảo mẫu ôm lấy đứa bé, sau đó cảm ơn.

Con bé tựa má vào vai cô bảo mẫu, nhìn Giai Ninh, đôi mắt đỏ rất đẹp, rất trong.

Giai Ninh thấy bảo mẫu ôm rất chuyên nghiệp, nhân lúc đi thang máy về phòng cô bèn đưa hai tay ra bắt chước, quên luôn cả việc muốn đi hút vài điếu thuốc.

Châu Tiểu Sơn đứng ngoài cửa phòng đợi cô, nhìn cô bước ra khỏi thang máy, mở cửa phòng mình.

“Này, người hay đi chơi đêm.”

“Chào anh bảo vệ.”

Anh mỉm cười, bước vào phòng theo cô: “Đi đâu thế?”

Cô liếc nhìn anh: “Xuống dưới tầng, đi dạo một vòng.”

Anh vươn tay ra ôm lấy cô, khẽ ghé sát mặt cô, nói lấp lửng: “Vừa nãy chúng ta...”

Giai Ninh không chú ý, nghiêng đầu nhìn anh: “Này, bao giờ tôi mới có thể đưa chồng mình rời khỏi đây?”

Anh sững lại một lát: “Ba ngày nữa, người mua sẽ gọi điện cho anh. Nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì anh sẽ lập tức thả hai người đi.”

“Rất tốt.” Giai Ninh nói.

“Nếu...”

“Cậu muốn hỏi liệu tôi có đồng ý ở lại nơi này không hả?”

“Phải.” Anh nghĩ, cô thật thẳng thắn.

“Ông chủ của anh từng hỏi một câu y như thế.”

Cánh tay ôm Giai Ninh của Tiểu Sơn hơi siết lại, anh nhìn vào mắt cô: “Ông ấy từng hỏi em?”

“Phải. Lần ăn cơm đó.”

“Vậy em trả lời thế nào?”

“Không. Châu Tiểu Sơn, ai hỏi tôi cũng thế thôi. Tôi sẽ không ở lại nơi này, tôi sẽ về cùng chồng tôi, chúng tôi sẽ tổ chức đám cưới, trong năm sẽ sinh một đứa bé gái. Chúng tôi sẽ cùng nhau đến bách niên giai lão. Con gái tôi sẽ rất hòa đồng, học hành giỏi giang. Còn cậu, tôi sẽ quên.”

Lúc đang nói, chính bản thân cô cũng không biết rằng, có giọt nước đã chảy quanh khóe mắt hồi lâu, nhưng vẫn ương bướng không chịu rơi xuống.

z

Mạc Lị nghĩ, nếu là Tiểu Sơn thì lúc này anh sẽ làm thế nào?

Đã mười lăm phút trôi qua mà người giao hàng vẫn chưa đến. Cô đợi ở hành lang trong bệnh viện, suy nghĩ biện pháp, chẳng lẽ lại về tay không như thế này? Hay là tới căn phòng bệnh đó, tự cắt ngón trỏ trên bàn tay phải của mục tiêu.

Không, cô không thể quay về như thế, cô đã nói với Tiểu Sơn rằng muốn trở thành một người giống anh, muốn ngang hàng với anh, đây là nhiệm vụ đầu tiên, cô phải thành công, nhất định phải thành công.

Nghiến răng quyết tâm, Mạc Lị nhớ tới Tiểu Sơn, anh luôn biết vượt qua muôn vàn khó khăn, hoàn thành nhiệm vụ. Cô quay người lên tầng cao nhất, tới căn phòng bệnh, từ từ tiếp cận mục tiêu.

Trong căn phòng chăm sóc đặc biệt ở tầng cao nhất trong bệnh viện trung ương, người nằm trên giường gần đất xa trời cảm thấy ông truyền, dây rợ xung quanh nhưng vẫn nắm phần lớn quyền lực ở miền Bắc nước Y, ông ta nắm trong tay một lượng vũ khí khổng lồ, quân đội và đất đai màu mỡ, thiết lập trạm kiểm soát ở khu vực mình quản lý, vũ khí tướng quân Tra Tài mua ở nước ngoài không thể vận chuyển qua đường bộ, ông cần ngón trỏ trên bàn tay phải của người này, dấu vân tay của ông ta chính là căn cứ thông quan.

Bên ngoài có hai tay vệ sĩ canh gác, Mạc Lị tạo âm thanh giả trong góc hành lang, một tay vệ sĩ nghe thấy bèn đi tới, vừa tới khúc cua đã nằm gọn trong phạm vi tấn công của Mạc Lị, cô nhanh tay kéo một sợi kim

loại mảnh từ trong đồng hồ đeo tay ra, quàng qua cổ đối phương một cách cực kỳ chuẩn xác, dồn hết sức lực, hai mươi giây trôi qua, người đàn ông vạm vỡ đã bỏ mạng. Cô ngồi xồm xuống chờ đợi, kẻ còn lại thấy bạn mình đi mãi chưa về bèn gọi tên người đó, nhưng không ai đáp lời, sau đó Mạc Lị nghe thấy tiếng bước chân, tiếng súng lên nòng, người đó từ từ tiến lại gần, tay phải của Mạc Lị nắm chặt con dao găm.

Trong khúc quanh này ở hành lang, cửa sổ không đóng chặt, tay vệ sĩ đi tới chỗ đó đúng lúc cơn gió ulla vào, một con côn trùng nhỏ xanh biếc lọt vào mắt người đó, anh ta vội vàng nhắm mắt lại, nhưng lúc mở mắt ra đã không còn kịp nữa, tay trái của Mạc Lị đã hất súng của anh ta lên cao, tay phải cô lập tức vung dao chém lên phía trước ba mươi độ, chuẩn xác đâm vào tim anh ta.

Động tác của Mạc Lị vô cùng thành thạo, mỗi lần cô ra tay, tiếng Châu Tiểu Sơn nhắc nhở luôn vang bên tai: “Lúc đâm phải xoay một chút rồi mới rút ra, cửa nát tim thì người đó muốn rên cũng không được.”

Tất cả quá trình chỉ diễn ra trong nháy mắt, không một tiếng động.

Mùi máu tanh trở nên ngọt ngào trong làn gió xuân.

Mạc Lị đẩy cánh cửa phòng bệnh ra, mục tiêu ở ngay trước mắt.

Nhiệm vụ của cô không hề phức tạp, ngón trở bàn tay phải, chỉ cần tìm khớp xương rồi chặt mà thôi, con dao găm vừa mới được tưới máu trở nên sắc bén vô cùng.

Thành công ở ngay trước mắt.

Dường như ở ngay trước mắt.

Một giây sau, một họng súng chột gí sát ngay thái dương của cô, quả đúng là cao thủ, cô không hề nghe thấy tiếng người đó bước vào phòng.

Cùng lúc đó tại vùng duyên hải phía Đông nước Y, trong hội trường mái vòm ở Đốc Mạch xa hoa, màn biểu diễn đặc sắc của nhà ảo thuật tới từ phương xa sắp sửa bắt đầu. Châu Tiểu Sơn cầm điện thoại, mở ra xem, như thể đang đợi điều gì, lo lắng điều gì, đột nhiên có tiếng chuông vang lên, chiếc điện thoại trượt xuống khỏi bàn tay trước nay chưa từng run rẩy của anh, đập xuống đất. Anh nhìn nhưng không có động tĩnh gì, Giai Ninh cúi xuống nhặt hộ, đặt vào tay anh, làn da hai người lạnh lẽo giống hệt nhau.

Trước khi Siegfried và Roy lên sàn, có một màn xiếc nhỏ của dân bản xứ làm ấm không khí.

Trong tiếng chiêng trống, một nghệ sĩ có vóc người hệt như cây trúc lên bục, mặt anh ta bôi vẽ đầy những vệt màu rất khoa trương, anh lấy bồ câu, ngỗng trắng, chó Nhật, cuối cùng là một con cá sấu từ trong áo khoác của mình ra, đoạn đâm đuôi hôn lên miệng con cá sấu, răng trên răng dưới của nó vừa chạm vào nhau anh ta đã lao đảo, hết thấy người xem đều bật cười.

Sau đó là màn biểu diễn cưỡi thú của cô gái Thổ Nhĩ Kỳ, cô ta đeo mạng che mặt, mặc bộ quần áo lộng lẫy, cưỡi con lạc đà cao lớn bước lên đài, bộ yên của lạc đà đính đầy đá quý, trên đầu cài một sợi lông chim cao vổng, dưới chiếc roi da màu đen, chúng chạy theo nhịp tiếng nhạc, nhanh như cắt. Cô gái ngồi trên lạc đà gửi tới một nụ hôn gió, rồi lộn người tạo thành một tư thế có độ khó cao, người xem vỗ tay rần rần.

Nhưng đúng vào lúc cao trào, đèn đột nhiên vụt tắt, nhạc cũng dừng lại. Trong bóng tối, một ánh đèn lóe sáng, ở chính giữa sân khấu, Siegfried và Roy đứng ở đó trong chiếc áo trắng và quần đen, con sư tử trắng nằm sấp bên cạnh bọn họ, hổ trắng thì ngồi. Roy huơ tay, con hổ trắng gầm lên một tiếng dài, vang dội cả khán phòng, dũng mãnh, thần kỳ. Khán phòng rộ lên tiếng vỗ tay như sấm, bọn họ vô cùng chờ mong buổi biểu diễn đặc sắc hôm nay.

Nhưng những thứ Châu Tiểu Sơn nhìn thấy lại không chỉ có thế.

Trong giây phút ánh đèn lóe lên, anh đã nhìn thấy có mai phục ở bốn lối đi nhỏ, bọn chúng có trên hai mươi người, đang lan lẹ xuyên qua khán đài, nhắm thẳng về phía anh.

Tối qua anh đã đến Petersburg, nhưng phải đến hôm nay Nguyễn Văn Chiêu mới ra tay. Với hiệu suất như thế, thảo nào cổ lắm bọn họ mới chỉ sở hữu được một xó xỉnh ở vùng duyên hải phía Đông này, làm vài vụ buôn bán vớ vẩn.

Bóng tối lại bao trùm, anh vỗ lên mu bàn tay của Giai Ninh.

“Chuyện gì vậy?”

“Xin lỗi đã làm phiền em, nhưng mong em hãy lánh khỏi nơi này. Ra ngoài đợi anh.”

Đó là lần đầu tiên bọn họ nói chuyện với nhau trong ngày hôm ấy.

Đột nhiên sân khấu lửa bùng cháy, Giai Ninh quay mặt lại nhìn anh, dưới ánh lửa đỏ, gương mặt xinh đẹp của cô được sắc hồng bao phủ. Cô không hỏi nguyên nhân, khom lưng đi luôn.

Trên sân khấu, Roy dẫn chú hổ trắng vào chuồng.

Ông ta muốn khiến nó biến mất trước mắt bao người sao?

Tiểu Sơn nghĩ, xem ai nhanh hơn.

Anh cần một sự hỗn loạn, không cần quá kinh động, chỉ cần đủ thoát thân là ổn. Chiếc đồng hồ đeo tay của anh có một thiết bị nhỏ, bên trong đặt một thứ trông như hai lát keo, đó là axit nitric và glycerin đã được đông đặc, Tiểu Sơn lấy chúng ra, nhẹ nhàng vẽ trong lòng bàn tay. Trải qua một quy trình xử lý đặc biệt, chúng đã trở thành từng vật thể rắn ổn định, có điều, một khi dung hòa cả hai lại, sẽ tạo ra một vụ nổ mạnh.

Trên sân khấu, chiếc chuồng hổ được phủ một lớp khăn đen.

Khán giả nín thở chờ đợi.

Sát thủ từng bước tiến lại gần.

Tiểu Sơn vẫn im lặng.

Bên phải, đã có người chỉ cách anh hai mét.

Đột nhiên bên cạnh có người hút thuốc, một đốm lửa đỏ sáng lên.

Tiểu Sơn nghĩ bụng, thật đáng ghét, thế nhưng vẫn phải cảm ơn ông ta, Tiểu Sơn bắn thứ trong tay ra, axit nitric và glycerin đã được vẽ vào nhau cùng sượt qua tàn thuốc, hai chất nổ cùng ma sát trong không khí, dung hòa trong đốm lửa, gắn kết, nổ tung, bay thẳng về phía kẻ địch của anh như sao chổi.

15. Chương 15

Chương 15

Giai Ninh vội vàng đi ra khỏi hội trường, Tiểu Sơn muốn cô đợi anh ở bãi đỗ xe, không biết là có trò gì. Đại sảnh trống trải vắng lặng, ảo thuật gia nổi tiếng vừa mới bắt đầu biểu diễn mà cô lại phải rời khỏi đó. Đột nhiên tay cô bị ai nắm lấy từ phía sau, vừa quay đầu lại cô đã nhận ra đó là bảo mẫu của cô bé kia, cô ta khấn khoản nói với Giai Ninh: “Cô gái, cô còn nhớ tôi không? Tiểu thư nhà chúng tôi lại trốn trong nhà vệ sinh không chịu ra, xin cô...”

Giai Ninh vừa lo lắng vừa cảm thấy khó có thể từ chối, cô bé con kia tuy chỉ mới gặp vền vẹn hai lần nhưng đã khơi gợi trí tò mò của cô. Cô đành phải đi vào toilet theo chỉ dẫn của bảo mẫu, vừa đẩy cửa ra quả nhiên thấy cô bé con mặc lễ phục màu đen đang ở trong đó.

Cô bước qua, khẽ nói: “Hi.”

Con bé nhìn cô: “Hi.”

Giai Ninh cười: “Sao cháu không đi xem ảo thuật, chương trình bắt đầu rồi kìa.”

Con bé nghiêng đầu, chỉ vào một cánh cửa phòng vệ sinh: “Cháu không đi, mẹ vẫn còn ở đây.”

Đó là lần đầu tiên con bé nhắc đến mẹ.

Giai Ninh nhìn cô bảo mẫu, cô ta lắc đầu.

Giai Ninh lập tức hiểu ý: Bà mẹ đã đi rồi, nhưng không hề nói với con gái mình.

Giai Ninh vuốt ve cánh tay vừa mềm vừa mũm mĩm của con bé: “Đi với cô nhé? Cô bế cháu đi xem ảo thuật. Ảo thuật gia muốn làm con hồ biến mất. Sau đó chúng ta cùng về đợi mẹ.”

“...”

Cái đầu quả dưa nhỏ nhỏ của con bé suy nghĩ, cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp, con bé vươn tay ra với Giai Ninh.

Lần này Giai Ninh đã chuẩn bị đầu vào đây, cô đưa tay phải lên trên ôm lấy lưng con bé, lòng bàn tay đỡ lấy eo, tay trái đưa xuống dưới làm đệm cho cái mông nhỏ nhắn mềm mại của con bé. Chả mấy chốc con bé đã tìm được một tư thế thoải mái trong vòng tay cô, con bé cúi đầu, áp má lên bả vai cô. Hơi thở đượm hương ngọt ngào.

Cô bảo mẫu yên tâm, bèn cảm ơn Giai Ninh. Cô ta muốn đón cô bé qua nhưng lại không hề lên tiếng.

Vệ sĩ bên ngoài gõ mạnh lên cửa.

Bọn họ nghe thấy bèn đi ra, vừa ra đã thấy một cảnh hỗn loạn. Người xem đang hoảng hốt chạy ra ngoài, còn có tiếng hét của phụ nữ và trẻ con, tiếng còi cấp cứu, tiếng còi báo, nơi biểu diễn ảo thuật đột nhiên bị cháy, Giai Ninh cảm thấy mình đã biết ai là đầu sỏ gây ra vụ này rồi.

Có người đang bỏ chạy đâm sầm vào cô, Giai Ninh ôm chặt đứa bé không để nó bị thương. Nơi này không thể ở lại lâu, vệ sĩ và bảo mẫu đi trước dẫn đường, Giai Ninh chạy cùng bọn họ ra khỏi nơi này.

Bãi đỗ xe cũng rất hỗn loạn, khi đến trước chiếc xe chuẩn bị cho con bé, Giai Ninh muốn đưa con bé cho bảo mẫu, nhưng nó cứ ôm lấy cô, hai cánh tay nhỏ quăn quắt, không thể gỡ ra.

Giai Ninh vô cùng lo lắng, nơi này hỗn loạn như thế, cô còn phải đi cùng Châu Tiểu Sơn. Cô bảo mẫu cũng chạy lên gỡ tay con bé ra, nó không nói gì, chỉ lẳng lặng phản kháng.

Đúng vào lúc còn đang dây dưa không xong thì chiếc xe Jeep của Châu Tiểu Sơn đột ngột phanh kít cạnh bọn họ, anh đẩy cửa xe ra nói với cô: “Em đi đâu thế? Mau, lên xe.”

Giai Ninh nhìn Châu Tiểu Sơn trên xe, khó lòng cất bước, cô lên xe của anh sao nổi khi còn đang ôm con người khác?

Nhưng lúc ấy, trong bóng tối, khi nhìn thấy rõ Giai Ninh, Tiểu Sơn lại thầm kinh ngạc.

Đứa bé mà cô đang ôm chính là đứa bé trong ảnh mà tướng quân Tra Tài sai người mang tới, chính là mục tiêu của nhiệm vụ lần này. Anh còn đang trù tính xem nên bắt cóc con bé thế nào thì Giai Ninh đã chấp hai tay dâng lên miệng. Chẳng phải là được việc mà không tốn sức sao?

Phía sau còn có người đuổi theo, không thể nghĩ nhiều, Tiểu Sơn bắt Giai Ninh lên xe.

Trong lúc nguy cấp, vệ sĩ của cô bé đã rút súng ra, nhưng Tiểu Sơn còn nhanh hơn, khẩu súng đen trong tay anh rít lên hai tiếng, hai tên vệ sĩ đổ ập xuống đất. Giai Ninh nhìn Châu Tiểu Sơn rồi lấy tay bịt kín mắt con bé.

“Lên xe.” Giọng anh không hề do dự.

Giai Ninh không còn sự lựa chọn nào khác, ôm con bé lên xe.

Tiểu Sơn nổ máy, đột nhiên về số lùi, hai người phía sau một bị đâm văng đi, một bị nghiền dưới bánh xe, Giai Ninh lấy người mình chắn tầm mắt của con bé, ngẩng đầu lên, tức giận nhìn chăm chăm vào Tiểu Sơn, trong nháy mắt anh đã xử lý xong bốn người. Anh không nhìn cô mà đưa tay ra ấn đầu cô xuống sát ghế ngồi.

Giai Ninh cuộn tròn lại, ôm chặt đứa bé vào lòng, nấp trong không gian nhỏ hẹp của ghế phụ lái. Cô nhắm mắt lại, bên tai là tiếng gió, tiếng va chạm, tiếng súng nổ và tiếng thở nhịp nhàng của Châu Tiểu Sơn.

Anh trước đột sau kích, cuối cùng cũng dọn dẹp xong mọi chướng ngại, thoát khỏi những kẻ bám đuôi, lao ra khỏi bãi đỗ xe, tiến ra đường quốc lộ.

Tiểu Sơn chạy với tốc độ cao nhất, thẳng hướng ra khỏi Đốc Mạch.

“Em ngồi dậy đi, giờ an toàn rồi.”

Cuối cùng Giai Ninh cũng được nhấc dậy, cô đặt con bé ngồi lên đùi, hít thật sâu, nói với Tiểu Sơn bằng tiếng Trung để con bé không hiểu.

“Giỏi thật đấy. Rất biết giết người.”

“Anh không giết họ thì sẽ bị họ giết.”

“Một mình làm loạn cả thành phố, không thấy mình rất giỏi sao?”

“Đâu có, cũng chẳng to tát gì.” Tiểu Sơn đập mạnh chân ga, “Anh chỉ cảm thấy có lỗi vì khiến em tối nay không được xem ảo thuật.”

Người này nói về sự sống cái chết của mình và người khác vô cùng hồ hững, thật khiến người ta bực bội.

“Dừng xe.”

Lúc này anh mới nhìn cô: “Làm gì?”

“Đứa bé này làm sao bây giờ? Phải đưa nó về nhà.”

Anh nghiêng đầu, cẩn thận nhìn kỹ gương mặt đứa bé, nhỏ nhắn trắng trẻo, vô cùng bình tĩnh. Sự nguy hiểm vừa rồi không hề khiến con bé hoảng sợ chút nào. Lúc anh nhìn con bé, con bé cũng cẩn thận nhìn anh, nhưng tay lại ôm chặt lấy Giai Ninh.

“Tôi nói rồi, dừng xe.”

“Không thể. Đứa bé trong tay em cũng là mục tiêu lần này của anh. Anh phải đưa nó về thành Tra Tài.”

Cô vô cùng hoảng hốt.

Chỉ một phút bất cẩn cô đã trở thành đồng lõa của kẻ môi giới này, giúp anh ta bắt cóc tổng tiền con gái người khác.

Đôi tay gầy nhưng rắn chắc của Tiểu Sơn điều khiển vô lăng, lòng bàn tay nắm giữ tất cả, không cho phép phản kháng.

“Đang cố hận anh à? Giai Ninh, anh nghe thấy tiếng em nghiêng răng rồi. Dao của em ở ngay bên cạnh kia. Anh đã từng nói, anh sẽ đợi em ra tay, đợi em giết anh.”

Chiếc xe chạy trong đêm, trên con đường không thể quay lại.

Trước khi ra khỏi thành phố bọn họ gặp phải trạm kiểm soát. Phía trước là một chiếc minibus, bên cạnh là một cảnh sát đang tiến hành kiểm tra.

Tiểu Sơn giảm tốc, thò tay phải lấy chiếc hộp đen mình mang theo ở ghế sau, mở hộp lấy ra quả mìn gần bằng nắm tay, ngón cái đưa lên trên, đẩy chốt an toàn một cách chuẩn xác và thành thực.

Còn cách khoảng mười lăm mét nữa, Tiểu Sơn dừng xe lại.

Viên cảnh sát nhìn về phía bên này.

Tiểu Sơn ngó sang Giai Ninh: “Em đoán xem, trong chiếc xe kia có bao nhiêu người?”

“...”

Anh mở cửa kính xe ra: “Nhắm mắt lại.”

Giai Ninh biết chuyện gì sắp xảy ra, lập tức ôm chặt lấy đứa bé, cùng lúc nhắm mắt lại.

Tiểu Sơn vung cánh tay lên, kéo chốt cài của quả mìn ném ra ngoài theo mui xe phía trên, mọi người đang trước còn chưa kịp phản ứng thì món vũ khí nho nhỏ mà có uy lực cực mạnh đã phát nổ, phân thành lửa, thành sóng nhiệt, thành những mảnh vỡ kim loại sắc bén, thành một sức mạnh hủy diệt, vang dội.

“Anh không giết người lung tung. Đó là mai phục.”

“Sao cậu biết...”

“Anh biết.”

Giai Ninh vẫn đang hoảng mang, Tiểu Sơn đã khởi động xe, chuẩn bị lên đường.

Đột nhiên một chiếc xe tông thẳng về phía Tiểu Sơn, tốc độ rất nhanh, lực cũng rất mạnh, vô cùng nguy hiểm, Giai Ninh dùng chính cơ thể mình bảo vệ cho đứa bé, cô nghiêng về bên phải, đầu đập mạnh vào cửa xe.

Cô ngất đi một lúc.

Giai Ninh như trở lại lúc mình còn trẻ, lần đầu tiên sang Mỹ du học, khi bay lên vùng trời cao cách mặt đất tám nghìn mét, tai cô đau nhói, trong lòng vô cùng lo lắng, thế giới đợi mình ngay trước mắt là một nơi như thế nào?

Một thế giới như thế nào?

Bàn tay nhỏ nhắn khẽ vỗ lên mặt cô.

Con bé nói: “Cô ơi mau dậy đi.”

Giai Ninh dần tỉnh táo lại, con bé ở trong lòng cô, hai người đang trên xe, xe vẫn ở đây, Châu Tiểu Sơn cũng còn ở đây.

Chỉ có điều tình trạng của bọn họ vô cùng khác biệt

Sườn xe phía Tiểu Sơn ngồi bị đâm móp vào, cửa kính vỡ tan, Tiểu Sơn bị kẹt ở ghế lái không thể cử động. Điều đáng sợ là trong tình trạng ấy, anh vẫn còn đang giao đấu với một người khác.

Không, không phải là giao đấu, bởi vì không ai có thể bóp cò: Đối phương đứng ngay trên mui xe của chiếc xe lao tới, khẩu súng của gã đã nhắm chuẩn vào huyệt thái dương của Tiểu Sơn, nhưng ngón cái của bàn tay phải gã đặt trên cò súng bị tay trái của anh kẹp lấy, không thể bóp cò; tay trái của gã bóp lấy yết hầu của Tiểu Sơn, nhưng đồng thời cũng bị tay phải của anh bấu chặt vào lòng bàn tay nên không thể dồn sức. Tuy hơi yếu nhưng Tiểu Sơn vẫn thở được, mạch máu trên cổ hần lên, đập đều theo từng nhịp tim.

Giai Ninh vẫn còn bị ù tai, không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào xung quanh, đầu óc cũng lâng lâng, chỉ thấy tất cả thật mơ hồ, giống như đang xem một bộ phim ngắt quãng, không có tiếng.

Cô từ từ đẩy cánh cửa bên mình ra, đặt con bé xuống đất, đưa ngón trỏ lên miệng con bé, bảo với nó rằng, đừng động đây, đừng nói gì.

Sau đó cô quay lại xe, tìm con dao của mình, rút dao khỏi vỏ, sờ thử lưỡi dao, vẫn đủ sắc.

Cô nhớ tới lời Tiểu Sơn từng nói với mình: động mạch ở cổ là điểm chí mạng, lúc ra tay không được do dự. Tính mạng của Tiểu Sơn mà cô thèm khát đã lâu đang ở ngay trước mắt, gương mặt anh vẫn thật đẹp, tuy đang giằng co với đối phương nhưng đôi mắt vẫn dán chặt vào cô.

Nếu hôm nay may mắn kết liễu được anh thì tất cả đều kết thúc, động cơ tàn khốc, mảnh khoe giả dối, tham lam chiếm hữu, còn cả sự lợi dụng đáng xấu hổ lần này, chỉ một dao, tất cả sẽ kết thúc.

Giai Ninh nắm chặt dao giơ lên, con dao dùng chính máu cô để khai, dồn hết sức lực.

Máu văng tung tóe.

Nhưng đó không phải là máu của Châu Tiểu Sơn, sát thủ muốn giết anh bị người phụ nữ còn muốn giết anh hơn của vào yết hầu, anh thoát khỏi sự khống chế, gã kia ngã xuống, Tiểu Sơn thở hổn hển, nhìn cô: “Em quả là khéo tay, lần đầu tiên giết người đã gọn ghẽ như thế.”

“Cảm ơn đã khen.” Giai Ninh đáp, “Chỉ một mạng thôi mà.”

“Anh còn tưởng mình sẽ chết dưới nhát dao của em chứ...” Châu Tiểu Sơn còn đang định nói gì đó thì đột nhiên ngực nhói đau, rồi hộc ra máu.

Cô lập tức nhào lên lấy tay lau máu cho anh: “Cậu sao thế? Đau chỗ nào...?”

“Không sao, có lẽ là bị gãy xương sườn.” Anh nắm lấy tay cô, “Đứa bé đâu? Có ổn không?”

“Đang ở bên ngoài. Con bé cũng giống tôi, cả hai đều không làm sao hết.”

Khóe miệng Tiểu Sơn vẫn trào máu, nhưng lại nói vô cùng rành mạch: “Vừa rồi em cứu anh, chắc chắn do rất nhiều nguyên nhân. Nhưng Cừu Giai Ninh, anh nói cho em hay, anh chỉ tin điều anh muốn tin.”

Cô bỗng thấy bức bối, tiếp tục lấy tay lau đi máu bên môi anh, nhưng không dám mạnh tay, nước mắt ứa ra, cô lại quệt mắt, cau mày nói: “Đừng nói nữa, chúng ta đi thôi, tôi lái xe. Cậu mau nói đi, có thể tới chỗ nào nhanh nhất để băng bó cho cậu?”

Trên con đường núi xa xa, trong một chiếc xe, có người dùng ống nhòm quan sát bọn họ.

Người phụ nữ khởi động chiếc xe vừa bị đâm, đỡ Châu Tiểu Sơn đang bị thương ra khỏi ghế lái, đặt ra đằng sau, cô bé con ngồi ở ghế phụ, bọn họ lên đường. Người sao xe vậy, chiếc xe đó gan lì hết như chủ nó.

Người đó đặt ống nhòm xuống, có chút phiền muộn, bức bối giật phất mũi kim tiêm trên người mình xuống.

Tùy tùng cầm lấy, vô cùng sợ hãi: “Ông chủ, chúng ta vẫn có thể sai người chặn bọn họ mà.”

Nguyễn Văn Chiêu giơ tay tát luôn người đó một cái, nhưng cú đánh đó lại yếu như không: “Đến A Mạch cũng đi mà còn không làm gì được một Châu Tiểu Sơn không thể cử động. Chúng mày đều là đồ bỏ.”

“Vậy còn tiểu thư, chẳng lẽ cứ để bọn chúng đưa tiểu thư đi sao?”

“...”

Gã thoáng trầm ngâm, mãi lâu sau mới nói: “Thôi, để bọn chúng đi đi, con bé tới chỗ bọn chúng thì có thể xảy ra chuyện gì được?”

Trên đường ra khỏi Đốc Mạch, bọn họ không hề gặp trở ngại nào.

Trên con đường nhằm thẳng về thành Tra Tài, ánh nắng dần lên, trời sắp sáng.

Giai Ninh đã quên hết mệt nhọc và sợ hãi từ lâu, chỉ cảm thấy xe đi không đủ nhanh, con đường lúc đến thì ngắn ngủi là vậy sao giờ lại dài đến thế.

Tiểu Sơn nửa nằm trên ghế sau, có lúc nhắm mắt nghỉ ngơi. Cô vừa sợ anh sẽ không tỉnh lại nữa, lại không dám quấy nhiễu giấc ngủ của anh, đành phải coi chừng liên tục.

Cô bé bên cạnh cũng không hề thốt lên một câu, không làm ồn cũng không đòi ăn đòi uống, chỉ ôm dây an toàn ngủ thiếp đi, rất yên tĩnh.

Giai Ninh nhìn anh, rồi lại nhìn con bé.

Trong sáng sớm ban mai, làn da của hai người kia vẫn trắng muốt như lúc thường, đôi mày cong cong, lúc ngủ cánh môi hơi nhếch lên, trông có vẻ rất bất mãn.

...

Không thể nào.

z

Sáng sớm, cuối cùng bọn họ cũng về đến thành Tra Tài. Giai Ninh đỗ xe trước cổng bệnh viện. Tiểu Sơn xuống xe, khẽ nói vào tai cô: “Khổ cho em rồi.”

Giai Ninh không nhìn anh, cũng không đáp lại, chỉ đỡ lấy tay anh, tay còn lại thì dắt cô bé kiệu lời.

Lúc anh làm phẫu thuật, cô đợi bên ngoài. Mọi chuyện xảy ra đêm hôm trước đều hiện lên trước mắt, cô bỏ lỡ buổi biểu diễn ảo thuật, hội trường hỗn loạn, Châu Tiểu Sơn giết người không chớp mắt, và cả cô nữa, tay vung dao cứa vào cổ người kia, máu văng tung tóe, bọn họ chạy trốn trong đêm, ánh mắt sáng rực của lũ thú trong rừng... Cô mệt mỏi nghĩ, rốt cuộc đây là nơi nào? Người phụ nữ trên người còn dính máu này rốt cuộc là ai?

Đứa bé kia vẫn ngồi yên bên cạnh nhìn cô, ánh mắt ấy khiến người khác không thể trốn tránh.

Mệt mỏi và ủ rũ đến cực độ, Giai Ninh bật khóc nói với cô bé kia: “Xin lỗi, cô xin lỗi, không đưa cháu đi xem biểu diễn được. Thật sự xin lỗi.”

Con bé đưa đôi tay bé nhỏ ra lau nước mắt cho cô.

Tiểu Sơn được đưa ra khỏi phòng phẫu thuật, gương mặt hơi tái, nhưng anh vẫn rất khỏe, không có vấn đề gì.

Giai Ninh đứng dậy nhưng không đi tới, chỉ nhìn anh từ khoảng cách chừng một cánh tay.

“Gãy ba đốt xương sườn, băng thêm mấy lớp.” Anh sờ bên sườn trái của mình, “Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, anh không sao.”

“Vậy được.”

“Đừng khóc.”

“Tôi không khóc.”

Tiểu Sơn đưa tay ra, lau nước mắt cho cô như cô bé kia đã làm.

Đoạn anh cúi người nhìn đứa bé, vuốt ve mái tóc đen nhánh của nó: “Xin chào, cháu đói chưa?”

Nghe anh hỏi, con bé liền gật đầu.

Tiểu Sơn dang một tay ra bế con bé lên, tay còn lại thì ôm Giai Ninh: “Chúng ta đi ăn sáng nhé? Góc rẽ kia có một quán trà, đồ ăn nhẹ ở đó rất ngon.”

Bọn họ cùng đi ra khỏi bệnh viện, hôm nay nắng ở thành Tra Tài rất đẹp.

Tiểu Sơn bị thương không nhẹ nhưng không hề để ý, anh nhìn sang Giai Ninh, cô vừa bảo vệ anh.

Cảm giác được bảo vệ ấy, thật ấm áp, thật tuyệt. Giống như hồi ở Bắc Kinh, khi cô vẫn tưởng anh là một học viên nghèo, cứ hỏi anh gặp khó khăn gì, không cho anh trốn học, còn mua thêm quần áo cho anh.

Anh càng ôm cô chặt hơn.

Lúc tắm cho con bé, nó không dám đứng dưới vòi hoa sen, Giai Ninh hỏi: “Sao thế?”

“Chỗ này đau.” Con bé chỉ vào tai mình.

Đứa bé nào cũng sợ nước vào tai, Giai Ninh cũng biết chút ít chuyện này. Nhưng không thể không gội đầu được, trời nóng như thế, người ngợm đầu tóc đều nhơm nhớp mồ hôi rồi. Tìm được một cái chậu gỗ, cô bèn cọ sạch, đổ nước ấm vào, sau đó kẹp đứa bé vào bên sườn phải để đầu nó chúi xuống, cô một tay đỡ, một tay gội đầu cho con bé, y như đang rửa một quả bí đao.

Hồi bé mẹ cô cũng gội đầu cho cô như thế này, đặt đứa bé chúi xuống có thể làm nó sợ, nhưng chắc chắn nước không thể lọt vào tai.

Bàn tay nhỏ bé của con bé ôm lấy tay cô, Giai Ninh nói: “Sắp xong rồi, tóc cháu đẹp quá...”

Sau đó cô quấn khăn cho con bé, đặt vào trong bồn tắm, cẩn thận lau lưng, chân, nách và cả từng kẽ chân cho con bé, lúc lau đến gan bàn chân, con bé đột nhiên phì cười, gương mặt nhỏ trước giờ chỉ có vẻ nghiêm túc hờ hững tựa như ánh nắng rực rỡ chợt bùng sáng trong ngày mưa giông, con bé quay phắt thân mình bụ bẫm lại khiến nước văng tung tóe, ướt hết mặt Giai Ninh.

Cô sững sốt, quên cả lau mặt, cẩn thận nhìn gương mặt đứa bé, nó không thích cười, nhưng lúc cười quả thật rất đẹp, rõ ràng giống y hệt Tiểu Sơn. Bọn họ không hề quen biết, nhưng sao lại giống nhau đến vậy.

Lúc Tiểu Sơn đến đón, cô vừa mới lau khô người và đầu tóc cho con bé xong.

Con bé được Tiểu Sơn ôm lên vai, Giai Ninh nhìn anh: “Đứa bé là tôi ôm tới, tôi muốn biết nó là ai.”

Tiểu Sơn lắc đầu: “Anh cũng muốn nói cho em nhưng lại không biết nó là ai. Anh và em đều không cần phải biết tên con bé.”

Cô biết anh nói đúng, bèn đưa tay ra gạt sợi tóc lòa xòa trước trán con bé: “Vậy cậu phải bảo đảm với tôi, sẽ không có ai làm khó con bé.”

“Sẽ không có ai làm khó con bé.”

Tiểu Sơn lái xe đưa con bé tới chỗ tướng quân Tra Tài.

Con bé vẫn ngồi ngoan ngoãn ở vị trí phụ lái.

Đột nhiên con bé lấy tay ấn lên má mình: “Thỉnh thoảng cháu bị đau răng.”

Anh nhìn con bé: “Cháu mọc hết răng chưa?”

“Mười sáu cái. Lì Lì mới mọc có mười lăm cái, lại còn bị ngã gãy một cái nữa.”

“Vậy chúc mừng, cháu đau là vì răng cháu vẫn còn mọc nữa.”

“Lucy Mary đâu rồi?”

“Đó là ai?”

“Lucy Mary hằng ngày đều ở bên cạnh cháu, chăm sóc cháu.”

“Cháu tới nơi này để du lịch, không cần phải có người đi theo.”

“Du lịch?”

“Ý là đến một nơi khác.”

“Có phải mẹ cũng đi du lịch không?”

“...”

“Mẹ chẳng nói với cháu gì cả.”

“...”

Đột nhiên con bé bị những thứ bên ngoài thu hút, vươn bàn tay nhỏ bé ra nói: “Cái đó...”

“Bánh nhân xoài đấy.”

“...”

“Cháu thích không?” Tiểu Sơn hỏi, “Chú mời.”

Tiểu Sơn dừng bên đường, anh xuống xe đi sang bên con bé mở cửa xe ra, rồi ôm con bé lên vai: “Cháu biết không, bánh nhân xoài có rất nhiều vị, cháu phải tự chọn một loại.”

Bà lão rưới xoài xay nhuyễn vào bánh, hỏi con bé muốn vị nào.

Con bé chưa ăn bao giờ nên không biết chọn thế nào.

Tiểu Sơn nói: “Vị sữa bò hay là vị sữa chua? Có thể cho thêm ít muối và ớt nữa... cả bạc hà cũng rất ngon.”

Con bé cau mày.

Chọn một món đồ ngọt ngon lành quả là một vấn đề lớn với trẻ con.

“Hay là thế này, mỗi vị chúng ta lấy một cái. Mỗi cái cháu nếm thử một chút, còn thừa thì chú ăn.”

Lúc này con bé mới gạt đầu.

Miếng đầu tiên là vị sữa, con bé vừa cắn một miếng, dòng sữa trắng đã rỏ bên khóe miệng. Châu Tiểu Sơn không có khăn tay, anh dùng ngón trỏ lau miệng cho con bé.

Còn lại một nửa con bé đưa cho Tiểu Sơn, sau đó ăn tiếp vị cay, chỉ cắn có một miếng mà mặt đã đỏ bừng, liền ngẩng đầu lên nhìn anh. Tiểu Sơn đang ăn vị sữa trong tay, thấy con bé như vậy bèn vội vàng nói: “Mau nhổ ra.”

Được sự đồng ý con bé mới nhả miếng bánh không nuốt nổi kia ra, tròn mắt, chun mũi, thè lưỡi nói: “Cái này thật đáng sợ.”

Tiểu Sơn tò mò nhìn con bé, tò mò tại sao mặt đứa trẻ này lại như thế?

“Tại cháu cắn miếng quá to.”

“Cháu vẫn thích cái này.”

“Cái này chú ăn rồi. Thôi được, cho cháu.”

Lúc tiếp tục lái xe anh nghĩ, bảo rắc rối cũng không hẳn là rắc rối, chẳng lẽ bắt cóc trẻ con còn khó hơn cả bắt cóc người lớn và thú vật sao?

Còn rắc rối thì sao? Trẻ con vừa mềm vừa mũm mĩm, cảm giác y hệt giọt nước, nếu không có Giai Ninh, làm sao anh dám bắt cóc rồi chạy chứ?

Đột nhiên con bé gõ vào thành xe.

Anh nhìn nó, nó cũng ngẩng đầu nhìn anh.

Tới dinh thự của tướng quân, anh vào thẳng khu sau.

Tướng quân đang vẽ tranh trong một căn phòng nhỏ, Tiểu Sơn đặt con bé trên vai xuống, sau đó gõ cửa.

Thấy bọn họ, tướng quân bèn đặt bút xuống.

Tiểu Sơn nói: “Sáng nay tôi vừa về, đây là cô bé ngài muốn tôi mang tới.”

Ông bước qua, tới trước mặt bọn họ, ngồi xổm xuống, vươn đôi tay ôm lấy cô bé, cẩn thận nhìn nó: “Không nhận ra ông sao?”

Con bé vẫn nắm lấy tay Tiểu Sơn, nhìn người trước mặt, một lát sau mới đáp rành rọt: “Ông ngoại.”

Châu Tiểu Sơn lùi lại một bước.

16. Chương 16

Chương 16

“Sau khi Hương Lan mất, ta muốn đón con bé về, nhưng nhà họ Nguyễn không chịu. Ta cũng do dự rất lâu, quan hệ hiện tại giữa ta và họ, giữa họ và ta không thể vạch áo cho người xem lưng. Thế nhưng ta không cam tâm, do dự mãi mới để cậu đi đón con bé về. Đi đường thuận lợi không?”

“Vẫn thế.”

“Vậy được. Trên đường cậu có nói chuyện với con bé không?”

“Có.”

“Nó có ngoan không?”

“...”

“Tiểu Sơn, cậu đang nhìn gì vậy? Cậu muốn nhìn thấy bóng dáng của Hương Lan trên mặt con bé ư? Vậy thì khó rồi, con bé cực giống cha nó.”

“Con bé giống cậu.”

“Tên nó là Hủy.”

“Con bé là con gái của cậu.”

Trước đó Tiểu Sơn vốn đã lơ mờ nhận ra đáp án, giây phút này anh cảm thấy vết thương bên sườn mình đột nhiên đau nhói. Vì sao lại đau? Đau đến từng nhịp đập, tất cả máu trong cơ thể đều bị ép vào một chỗ, rồi lại nguội lạnh ở nơi nào đó, đông lại thành một khối băng nghẹn trong lồng ngực. Anh như bị cơn đau lạnh lẽo này xé toạc, bất giác đưa tay đặt lên miệng vết thương: Băng bó thật rồi ư? Sao lại không có máu? Vì sao lại không có máu chảy ra?

Hủy đang nghịch bút mực trên bàn tướng quân bèn ngẩng đầu lên, ánh chiều tà xuyên qua cửa chớp hắt lên gương mặt nhỏ nhắn của con bé, đôi mắt con bé trong veo, nhưng lại mang theo nét hồ nghi. Mũi cao, miệng chúm chím, làn da trắng muốt, gương mặt loáng thoáng có bóng dáng anh, đột nhiên Tiểu Sơn cảm thấy một sự sợ hãi mà trước nay chưa từng có, người anh lao đảo về phía sau, đâm sầm vào cánh cửa lớn bằng gỗ lim chạm khắc. Tướng quân đưa tay muốn đỡ lấy bả vai anh, nhưng Tiểu Sơn né vụt ra, vội vàng chạy trốn.

Giai Ninh choàng tỉnh giấc trong đêm.

Tiếng sét đánh.

Gió lạnh kèm theo mưa giông đang rào rào bên ngoài.

Con lắc đồng hồ treo tường đứng đờ, chỉ ba giờ.

Cô mặc áo khoác ra đóng cửa sổ, một ánh chớp lại lóe lên, người cả buổi tối không thấy mặt đầu bỗng xuất hiện, đứng giữa sân. Anh quay lưng về phía cô, cúi đầu, mưa trút xối xả lên người nhưng vẫn không nhúc nhích.

Cô không hề do dự mà đóng cửa sổ lại, trèo lên giường nằm, vừa đặt đầu xuống gối đã bắt đầu đếm cừ.

Sáu nghìn bảy trăm bốn mươi hai con cừ cũng không thể đuổi Châu Tiểu Sơn đi, Giai Ninh cắn răng, bật dậy, xông ra ngoài, túm tay Tiểu Sơn, hỏi anh: “Làm thế này để ai xem hả? Kinh chết đi được. Cậu đi vào cho tôi, vào ngay!”

Nước mưa rất lạnh nhưng người anh lại nóng hầm hập. Giai Ninh giật mình, nhìn lại gương mặt gầy gò bị nước mưa phủ ướt của anh, trắng bệch không còn chút sức sống, đôi mắt trước giờ vẫn rạng rỡ nay lại mỗi một và hoang mang. Anh nhìn cô, nhưng lại như đang nhìn về nơi xa xăm vô định.

“Châu Tiểu Sơn.” Giai Ninh không để ý tới chuyện bản thân chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng, ra sức kéo anh vào trong phòng, “Cậu làm gì thế hả? Sốt rồi đấy có biết không? Đi vào với tôi ngay.”

Giai Ninh không kéo được anh, tức lên, không còn cân nhắc lời nói nữa: “Cậu thế này mà được à, chả mấy ngày nữa chúng ta hết nợ rồi, cậu muốn giả bệnh hay là giả chết đây?”

Tóc và quần áo Giai Ninh bị nước mưa thấm ướt đầm, cô lau nước mưa trên mặt, hai tay liên tục kéo Tiểu Sơn, dồn hết sức mới lên được bậc thang, ai ngờ lại bị trượt chân, cả hai người đều ngã xuống đất, Giai Ninh đè lên người anh, bên tai thoáng nghe thấy tiếng anh rên hừ hừ, cô vội vàng đứng lên rồi đỡ anh dậy: “Tiểu Sơn, cậu sao rồi, sao rồi hả? Cậu nói gì với tôi đi, được không?”

Trong cơn mưa tầm tã, anh nhìn cô hồi lâu rồi mới đáp: “Anh lạnh.”

Trong phòng không có thuốc. Cơ thể thanh niên khỏe mạnh, không có bệnh gì, vì thế vừa kiêu ngạo lại vừa sơ suất. Nhưng giờ lại khác, chuyện gì đã xảy ra với cậu ta mà khiến cậu ta suy sụp, đến mức miệng vết thương nứt toác, người nóng hầm hập như vậy?

Giai Ninh cởi quần áo trên người anh ra, lấy khăn bông lau khô tóc và người anh, lúc đắp chăn cho anh, cô thấy anh vẫn mở to mắt, môi run run. Anh lạnh.

“Cậu đợi đây, tôi đi gọi bác sĩ.”

Giai Ninh đang định đứng dậy thì bị anh kéo tay lại.

Đúng là hết cách, cô phải làm gì bây giờ?

Cô cứ để anh nắm lấy tay mình, nghiêng người ngồi bên đầu giường, ghé vào tai anh khẽ nói: “Không gọi bác sĩ không được. Cậu đang bị thương.”

Anh nằm đó nhìn cô, đôi mắt lấp lánh sắc xanh, cô vuốt tóc anh, gần như năn nỉ: “Nghe lời tôi đi, được không?”

Anh nắm tay cô càng chặt hơn, chậm rãi nói: “Anh nhớ mẹ.”

Cô lấy hai tay áp tay anh lại: “Tôi cũng thế, có lúc tôi cũng nhớ mẹ.”

“...”

“Bà ấy rời bỏ tôi, cha cũng bỏ tôi. Lúc còn bé tôi vừa buồn vừa đau, có lúc còn hận.”

“Bây giờ vẫn thế?”

“Giờ tốt hơn một chút rồi.”

Anh nhắm mắt lại, hồi lâu vẫn không nói gì.

Cô tưởng anh ngủ rồi bèn rút tay ra, anh liền chỉ vào mũi mình: “Chỗ này đau, vừa cay vừa xót. Đau tới tận tim gan.”

“Cậu cứ khóc đi.”

Nghe vậy anh vẫn không mở mắt ra, rồi đột nhiên anh quay người đi, vùi đầu vào gối.

Không có tiếng khóc, chỉ thấy bã vai anh run run.

Cô do dự hồi lâu, cuối cùng dang tay ôm lấy anh, áp môi lên vành tai anh.

Trời trở sáng, cơn mưa kết thúc trước khi mặt trời lên.

Tiết trời nắng nóng đã khiến nước mưa bốc hơi hết, không còn chút dấu vết.

Tiểu Sơn mở mắt ra, cơn đau và trện ốm dần biến mất. Từ nhỏ anh đã sống ở nơi này, cơ thể giống như cây cối ngoài kia, ánh nắng mặt trời tạo nên quá trình quang hợp thần kỳ, nhựa cây từ từ chảy tràn, sức sống dần phục hồi.

Anh nghĩ anh đã biết mình là ai, sau này sẽ không bao giờ nghi ngờ điều đó nữa.

Nếu như trước kia có chút vọng tưởng khát khao thay đổi nào thì giờ đây, sau khi hồi tưởng lại quá khứ, nhìn rõ những món nợ mà bản thân không thể trả hết, bao gồm cả mạng sống của cô gái trẻ trung xinh đẹp yêu anh sâu đậm mang tên Hương Lan, anh biết cuộc đời này không thể thay đổi được nữa.

Tiểu Sơn nhìn sang bên cạnh, Giai Ninh đang ngủ gục bên mép giường, trông cô ngủ rất ngon lành.

Người dịu dàng ôm anh trong lúc đau đớn đúng ra chỉ nên là một người qua đường xa lạ, sống cuộc sống bình yên ấm áp của cô, nhưng anh lại bắt giữ cô, không thềm để tâm tới điều gì.

Anh đưa ngón tay trở mân mê gương mặt Giai Ninh, cô mở tròn mắt, nhìn Tiểu Sơn ngay phía trước. Cô đặt tay lên tay anh, trán anh, không ngờ anh không còn sốt nữa. Cô thở phào nhẹ nhõm, gương mặt giãn ra: “Không cần uống thuốc cũng có thể khỏi ốm sao? Cậu đúng là quái vật.”

Anh ôm lấy cô, cảm thấy mũi mình lại cay cay.

“Thật sự... rất xin lỗi.”

“...”

Ở thành Tây cách thành Tra Tài không xa, có một giáo đường ngói đỏ từ thời Pháp thuộc, trên nóc là một căn phòng, cửa sổ nhỏ hẹp được song sắt bảo vệ, ánh nắng chiếu vào từng tia từng tia.

Tần Bản sau khi gặp người thì chóng đầy, cơ thể vận động toát cả mồ hôi.

Lúc bóng đỉnh núi đối diện phủ lên song sắt thứ hai sẽ có người tới đưa đồ ăn mới.

Hôm nay muộn hơn một chút.

Tiêng mở khóa vang lên, cửa kéo kẹt mở ra.

Không ngờ anh lại gặp cậu ta.

Tần Bản lấy khăn lau mồ hôi trên người, đưa mắt nhìn Châu Tiểu Sơn, vô cùng bình tĩnh: “Cuối cùng cậu cũng xuất hiện rồi? Tới đưa cơm sao?”

“Còn có rượu nữa.” Tiểu Sơn đặt mâm thức ăn lên bàn, sau đó rót cho Tần Bản một chén rượu trắng, kính bằng hai tay.

Tần Bản nhìn nhưng không nhúc nhích.

Tiểu Sơn ngửa cổ dốc cạn, kính trước.

“Tôi đói rồi, có cơm ăn cơm, sao phải uống rượu?”

“Bởi vì.” Tiểu Sơn lại rót thêm chén nữa, “Bởi vì anh có được người tôi muốn.”

Tần Bản ngồi xuống đối diện Tiểu Sơn, nhìn chằm chằm vào mắt người này, không tin vào tai mình.

Tiểu Sơn mỉm cười: “Không sai, Cửu Giai Ninh đang ở đây, cách không xa. Nơi này cách Bắc Kinh hai nghìn một trăm cây, rừng rậm, bệnh tật, bom mìn, còn có cả kẻ cuồng sát, nhưng cô ấy vẫn đến đây, một thân một mình, vì anh...”

Tần Bản hất hết rượu và thức ăn trên bàn xuống đất, lập tức túm lấy cổ áo Tiểu Sơn, bóp cổ anh, hận tới nghiêng răng nghiêng lợi: “Cậu làm gì cô ấy rồi?”

Tiểu Sơn không hề phản kháng, đưa chén rượu trên tay tới bên miệng, nhấp một ngụm: “Tôi muốn làm gì, lúc ở Bắc Kinh đã làm hết rồi.”

Tần Bản đấm một cú lên gương mặt tàn nhẫn đáng hận của Châu Tiểu Sơn, anh không tránh, bên trán rách toạc, máu ứa ra. Tiểu Sơn lau đi, nhìn thấy máu bỗng bật cười: “Nhưng vì cứu anh, cô ấy bất chấp tất cả mà tới đây.”

Tần Bản cảm thấy máu trong người sôi sùng sục, hận thù và lo âu ghim giữ trong lòng bao lâu đến giờ phút này bỗng chồm lên gào thét, chẳng thêm nhớ mình vốn không phải là đối thủ của tên ác ma này, anh dồn hết sức muốn giết Châu Tiểu Sơn, muốn cá chết thì lưới cũng phải rách.

Đầu và bụng của Tiểu Sơn không biết trúng bao nhiêu đòn của Tần Bản, có một đòn đánh trúng vào vết thương của anh, Tiểu Sơn đau tới nhắm nghiền mắt lại, bèn đưa tay ra sau rút súng, hòng súng đen ngòm chuẩn xác nhắm ngay vào huyệt thái dương của Tần Bản.

Tần Bản ngừng nắm đấm đang vung về phía Tiểu Sơn, lấy tay đỡ hòng súng, từ từ dịch hòng súng từ thái dương tới chính giữa mi tâm mình, đoạn nhìn thẳng vào Tiểu Sơn: “Cậu tưởng tôi sợ chết à? Nào, tới đây, bóp cò đi, ông đây không thêm chớp mắt.”

Châu Tiểu Sơn vừa uống rượu lại vừa bị đánh, nhưng dường như rất vui, cười ngây thơ như một đứa bé, đến lông mày cũng nhếch lên: “Được, được thôi, từ ngày đầu tiên gặp anh tôi đã muốn giết chết anh như thể này rồi.” Anh cười thành tiếng, “Tiền anh lên đường bằng cách này được không? Sau đó để Cửu Giai Ninh tuần táng theo...”

Đoàng!

z

Lúc lái xe ra khỏi thành Tây, Châu Tiểu Sơn nhận được điện thoại của người mua bên nước ngoài: Thí nghiệm của vật liệu A thành công, lô vũ khí cuối cùng cho bọn họ ba ngày sau sẽ được vận chuyển tới biên giới Myanmar.

Anh soi gương chiếu hậu lau chỗ máu dính trên mặt mình, sửa sang lại bộ quần áo nhẵn nhúm.

Hôm nay anh có quà cho tướng quân Tra Tài, cho cả Hủy.

Một là tin tốt vụ mua bán đã thành công, hai là lá trà Phổ Nhĩ tươi có thể trị đau răng.

Anh tới dinh thự của tướng quân, nhìn thấy Hủy đang ngồi bên bờ hồ trong vườn hoa sau nhà, tay ôm một chú thỏ con, hôm nay con bé mặc váy trắng, trông y như thỏ con đáng yêu vậy. Con bé rất kiệm lời, mái tóc óng ả xõa xuống bên vai, nó có gương mặt của anh, còn Hương Lan cho con bé mái tóc.

Anh ngồi xuống thăm cỏ, cách con bé một khoảng, không muốn bước lên bởi anh sợ, sợ là vì không biết, không biết sinh mệnh nhỏ bé mang trong mình dòng máu của Hương Lan đã được hình thành, lớn lên thế nào mà đẹp và ngoan ngoãn đến vậy.

Đột nhiên con thỏ trong lòng Hủy nhảy ra, chạy về phía anh, Hủy đứng dậy đuổi theo nó. Tiểu Sơn vươn tay bắt lấy con thỏ, con bé dừng lại trước mặt anh.

Con bé đứng ngược sáng, xung quanh nó được nạm sắc vàng của nắng, anh nói: “Chào cháu.”

“Chào chú.”

“Đó là của cháu.”

Anh trả con thỏ cho cô bé.

Con bé bảo: “À, nếu chú muốn thì có thể ôm một lát.”

“Vậy cũng được.” Tiểu Sơn nhìn Hủy, không muốn đưa mắt đi đâu khác, “Cảm ơn.”

Cô bé đưa tay sờ lên vết thương trên mép lông mày của anh: “Chú bị thương rồi?”

Anh gật đầu.

“Có đau không chú?”

“Không.”

“Sao lại không? Chảy cả máu rồi.”

Anh cúi đầu, mãi lâu sau mới đáp: “Thực ra có đau, nơi này cũng đau.” Anh chỉ vào bên sườn, “Cả nơi này nữa.” Anh chỉ vào tim, “Đều bị thương, đều đau.”

Con bé khẽ đặt tay lên vai anh.

Anh ngẩng đầu nhìn Hủy: “Còn cháu thì sao? Đã đỡ đau răng chưa?”

“...”

“Chú mang cái này đến cho cháu.” Tiểu Sơn lấy lá trà Phổ Nhĩ tươi để trong túi áo ra, những đợt trà non vẫn còn lông, xanh biếc một màu, phía trên còn có gân lá trong suốt, đó chính là tinh hoa của thiên nhiên nơi đây, “Cháu đau chỗ nào thì cắn một lá, chả mấy chốc sẽ khỏi.”

Nghe vậy Hủy bèn kéo túi ra, lấy một lá bỏ vào miệng, một lát sau mới nói: “Đúng là không đau nữa. Ai dạy chú vậy?”

“Mẹ chú.”

Thì ra là con bé luôn bị đau răng, nhưng không hề than thở, không hề làm nũng, dù là lúc đói hay lúc đau, người lớn không hỏi, con bé sẽ không nói. Anh vòng tay qua cái eo mũm mĩm của con bé, khẽ hỏi: “Cho chú ôm một chút, được không?”

Con bé không đáp nhưng lại vòng tay qua ôm lấy cổ anh, tốt bụng cho anh một cái ôm dịu dàng trước.

Anh tựa sát vào con bé, như thể muốn rót tất cả hơi ấm, tất cả sức lực của mình vào nó: “Sau này phải nói chuyện với chú, có gì phải kể cho chú biết. Đói, muốn ăn gì, hay là đau chỗ nào đều phải nói cho chú. Biết chưa?”

“Dạ.”

Bữa nay ba người cùng ăn cơm.

Tướng quân, Tiểu Sơn và Hủy.

Tiểu Sơn kể chuyện làm ăn thành công cho tướng quân nghe, tướng quân lại không hề vui vẻ, ăn rất ít.

Lúc Hủy được bảo mẫu đưa đi ngủ, con bé còn vẫy tay chào anh.

Tướng quân thấy con bé đi rồi mới nói, giọng buồn bã: “Tiền, vũ khí, quân đội, địa bàn, ta có nhiều như thế, nhưng cẩn thận nghĩ lại, xung quanh chỉ có hai người.”

“...”

“Nếu cậu là ta, cậu sẽ vui hay không vui?”

“Ngài là tướng quân, tôi là tôi tớ.”

“Tiểu Sơn, sau này cậu đừng nói những lời như thế này nữa, từ lâu ta đã coi cậu là con rồi.”

“...”

Người hầu bưng trà lên, nhấp một ngụm: “Nghe nói hôm nay cậu giết người ở thành Tây.”

“Chồng của cô gái đến từ Bắc Kinh. Bị chúng ta giam đã lâu, muốn trốn nhưng bị tôi bắt được.”

“Cô gái đó thì sao? Cậu giải quyết thế nào?”

“Ý của ngài là...?” Tiểu Sơn hỏi.

“Cậu hãy đi thương lượng, cố gắng thêm một chút. Ép cô ta ở lại, chúng ta sẽ cho cô ta đãi ngộ tốt nhất.”

“Tôi hiểu. Nhưng nếu...”

“Nếu cô ta không đồng ý, vậy thì...”

Tiểu Sơn quay đầu nhìn tướng quân, yên lặng chờ nhiệm vụ của mình.

“Cô ta tới nơi này, gặp cậu, gặp ta, cô ta đã biết quá nhiều chuyện, nếu cô ta không muốn ở lại, vậy cũng đừng để cô ta đi...”

Châu Tiểu Sơn hiểu, hai sự lựa chọn mà tướng quân Tra Tài cho Giai Ninh thực ra đều có một mục đích, A hay B thì đều phải giữ mạng cô lại.

Tướng quân uống trà xong, chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi, lúc sắp đi đường như nhớ ra chuyện gì đó, quay đầu lại nói với anh: “Mạc Lị về rồi. Hoàn thành nhiệm vụ, nhưng bị thương, cậu có thể tới bệnh viện thăm con bé.”

Tiểu Sơn đứng bật dậy.

Tướng quân lắc đầu: “Tiểu Sơn, đến bao giờ tôi mới tìm được người môi giới như cậu nữa đây?”

Mạc Lị nằm trên giường bệnh, đắp một chiếc chăn.

Ánh trăng chiếu vào, gương mặt xinh đẹp trước kia của cô nay trắng bệch như tờ giấy, đôi mắt nhắm nghiền ngủ thiếp đi.

Tiểu Sơn bước vào phòng bệnh, ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, cố gắng đi thật khẽ, thế nhưng Mạc Lị vẫn tỉnh giấc, cô nhìn anh hồi lâu, chừng như không tin vào mắt mình.

Anh vuốt tóc cô: “Mạc Lị, là anh đây.”

Cô vừa nhắm mắt lại nước mắt đã trào ra, nhưng không lau mà để mặc nó chảy qua hốc mắt dọc xuống bên tai.

“Nghe lời anh, Mạc Lị, sau này đừng nhận nhiệm vụ nữa, anh đi đâu em đi đấy, đừng hành động một mình.”

“Còn lâu.” Mạc Li đáp, giọng nghẹn ngào nhưng rất kiên quyết: “Em hoàn thành nhiệm vụ của mình rồi, em đã là một người môi giới giống như anh.”

“Tại sao nhất định phải thế?”

“Bởi vì em muốn giống anh.”

Lúc nói chuyện với anh nước mắt cô vẫn rơi, thấm ướt cả một khoảng gối.

Anh không muốn cô khóc nữa, đành thôi giằng co, dèm lại góc chăn cho cô: “Bị thương chỗ nào? Có nghiêm trọng không?”

Cô lắc đầu: “Không sao, vết thương nhỏ thôi.”

Anh thò tay vào trong chăn, “Vết thương thế nào? Mau để anh xem.”

“Không, không...”

“Mau cho anh xem...”

“Mạc Li, tay em đâu?”

Cô đột nhiên không trốn tr ánh nữa, trợn mắt nhìn thẳng vào mặt anh, để mặc anh từ từ lật chăn lên, Tiểu Sơn kinh ngạc nhìn cơ thể từng khỏe mạnh của Mạc Li phía dưới bị băng bó kín mít, mà đôi tay của cô, từ vai xuống dưới không còn sót lại chút gì.

“Em phải hoàn thành nhiệm vụ. Em không thể bị bắt. Em phải quay về gặp anh. Em ném bom giết một cao thủ, bồi thêm đôi tay của mình.”

17. Chương 17

Chương 17

Trong một tiệm phở bên đường sắp đóng cửa, bà chủ quán chần thịt bò mỏng qua nước dùng mấy lượt cho chín, thịt nóng hôi hổi, thơm nức mũi. Tiểu Sơn muốn mua mang đi, đứa con nhỏ của bà chủ cẩn thận đổ phở vào một chiếc bát nhỏ rồi nói: “Dem về ăn mất ngon đấy, anh nên ăn ngay.”

Đó là một cô gái nhỏ đen đúa gầy guộc, đôi tay tuy mảnh khảnh nhưng rất khỏe. Cô bé khoảng tầm mười hai, mười ba tuổi, đôi mắt sáng lấp lánh.

Tiểu Sơn nhìn cô bé, lần đầu tiên anh gặp Mạc Li, cô cũng trạc tuổi này. Cô không có thân thích hay bạn bè, cứ lang thang ngoài đường, bị đám tranh cướp địa bàn đánh cho thâm tím mình mẩy.

Tiểu Sơn cho cô một con dao găm, chỉ cho cô biết tim của con người nằm ở đâu, lúc đâm phải chéch mũi dao lên trên, nhớ xoay một chút, ai bắt nạt em thì đâm nát tim hắn ra. Ngay tối đó cô giết một thằng toan làm nhục cô, tuy là lần đầu tiên giết người nhưng không hề run tay, còn không biết chạy trốn, cứ thế bị giải tới đồn cảnh sát. Anh lén cứu cô ra, sau đó cô cứ đi theo anh như vậy, lúc đó cô còn không có tên. Tháng Ba, nơi đó nở đầy hoa nhài trắng, đóa hoa phát phơ giữa không trung rồi bị gió thổi lên tóc cô. Anh bảo: “Vậy tên em sẽ là Mạc Li.”

Tiểu Sơn lắc đầu, nhìn cô gái nhỏ trong tiệm: “Bạn của anh không ra ngoài ăn phở được, cho nên anh đi mua hộ cô ấy.”

Cô bé đưa một túi rau thơm cho anh: “Lúc ăn anh nhớ bỏ vào.”

Anh cầm lấy tô phở, khi lên tầng còn áp hai tay vào bát để giữ nhiệt.

Nhưng khi anh đi tới phòng bệnh của Mạc Li, nơi đó đã vô cùng hỗn loạn.

Bác sĩ nói: “Bệnh nhân tự cắn đứt ống truyền dịch ở tĩnh mạch trên cổ.”

Mới mười phút trước, cô ngưng khóc, nói với anh rằng cô muốn ăn phở; mười phút sau anh đứng ngoài phòng bệnh nhìn cơ thể cô co giật, mắt trợn tròn, máy móc bên cạnh vang lên âm thanh inh tai nhức óc, đường điện tâm đồ thẳng tắp.

Bác sĩ dùng máy sốc điện cường độ cao áp lên tim, ép cô quay về.

Tiểu Sơn quay người lại, ngược lên như muốn xuyên thủng trần nhà nhìn thẳng lên trời xanh, nếu Mạc Lị không gặp anh thì sao? Nếu cô vẫn còn là đứa bé lang thang ngoài đường thì sao? Làm gì cũng được, dù có là gái điếm thì cô cũng sẽ không thảm như ngày hôm nay, ít nhất cô vẫn còn tay.

Bởi vì phát hiện kịp thời nên vẫn cứu được Mạc Lị, nhưng cô lại hôn mê, cần cổ bị cầm nhiều ống hơn cả lúc trước, bác sĩ để phòng cô tự sát lần nữa nên dùng dụng cụ cố định đầu khiến cô không thể cử động.

Tiểu Sơn ngồi trên chiếc sofa bên cạnh chợp mắt một lát, giấc mơ vừa ập đến anh đã ép mình dậy nhưng cũng đủ nhớ hình ảnh duy nhất trong giấc mơ đó: Giai Ninh nằm trên giường, xung quanh cắm đầy ống dẫn.

Anh nhảy dựng lên, vội vàng chạy xuống tầng, chiếc xe phóng như bay trong màn đêm, cuối cùng cũng về đến nhà, anh đi qua sân giữa tối trước phòng Giai Ninh, thở hổn hển.

Nhưng nơi đó vẫn hắt ra ánh đèn dịu dàng, cô vẫn còn ở đó, anh thở phào nhẹ nhõm, khẽ đẩy cửa vào. Giai Ninh đang ngủ trên giường, hàng mi rợp bóng lên gương mặt xinh đẹp, anh ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, tiến sát lại cẩn thận nhìn kỹ gương mặt này, vươn tay chạm vào bờ mi của cô. Cô tỉnh giấc, lặng lẽ nhìn anh.

“Người mua hồi âm rồi.”

“...”

“Vật liệu A, bọn họ đã nghiệm thu xong.”

“Có phải tôi sắp được thả không?”

“Người em từng gặp ấy, ông ấy muốn em ở lại, làm việc cho ông ấy.”

“Tôi có sự lựa chọn không?”

“...”

“Xin cậu hãy thả chồng tôi đi.”

“Em đồng ý ở lại đây?”

“Tôi đồng ý chết ở đây. Đã đồng ý từ lâu rồi.”

Giai Ninh khóc nhưng biểu cảm vẫn rất bình thản.

Tiểu Sơn không nhìn nổi, anh cúi đầu, áp trán lên môi cô, giọng khê khàng như đang thở dài: “Giai Ninh, Giai Ninh...”

Sáng sớm Tiểu Sơn nhận được điện thoại từ một số lạ, gọi tới lần thứ ba anh mới nghe.

“Tôi còn tưởng cậu vẫn dậy sớm như xưa.”

Giọng nói này tuy xa cách lâu năm nhưng anh vẫn nhận ra.

“Châu Tiểu Sơn, mười giờ sáng hôm nay tới khách sạn Đô ở thành Tây gặp tôi.”

“Tôi không có gì để nói với cậu.”

“Tôi thấy chúng ta có đề tài chung đấy chứ. Ví dụ như trường quốc tế của chúng ta, Hương Lan, bức thư cuối cùng của cô ấy, và cả cô con gái ruột tôi nuôi hộ cậu ba năm nữa...”

“Cậu đợi tôi, Nguyễn Văn Chiêu.”

Nguyễn Văn Chiêu ngồi đó, héch mặt nhìn anh: “Lâu rồi mới gặp, Châu Tiểu Sơn.” Sau đó gã đeo mặt nạ dưỡng khí hít vào một hơi.

Tiểu Sơn không nói gì, lặng lẽ quan sát người này.

Thực ra bọn họ đều còn trẻ.

Nguyễn Văn Chiêu trong ấn tượng của anh là con nhà thế gia, nho nhã lịch thiệp, đeo kính gọng vàng nhưng vẫn không mất nhuệ khí, cực kỳ thận trọng bày ra trăm phương ngàn kế hòng chiếm lấy tình yêu của một cô gái.

Lúc gã cưới Hương Lan, Tiểu Sơn đang ở Scotland đánh cắp một bức danh họa, nơi đó vừa ẩm vừa lạnh, anh nhìn thấy ảnh của bọn họ trên mạng, ánh nắng rất đẹp, họ cũng rất đẹp đôi.

Mới chỉ ba năm mà thôi.

Người này lại xuất hiện, nhưng già yếu, thiếu sức sống, y hệt người mắc bệnh nan y.

“Cậu lặn lội từ phương xa tới tận chỗ của tướng quân Tra Tài chỉ để chào hỏi tôi?”

“Mấy năm không gặp, thủ đoạn của cậu vẫn lợi hại như xưa, giết được cả cao thủ dưới trướng tôi, còn đưa cả con bé về nữa.” Nói xong gã tiếp tục hít dưỡng khí.

Tiểu Sơn không đáp, cao thủ của gã chẳng lẽ là người bị Giai Ninh chém vào cổ? Nếu nói cho gã biết kẻ đó bị một cô gái kết liễu thì không biết gã có đi khỏi đây luôn không?

“Đương nhiên tôi có chuyện tìm cậu...” Nguyễn Văn Chiêu nhìn Tiểu Sơn, vẫy tay về phía sau, tùy tùng của gã đi ra từ một chiếc bàn khác, đặt một phong thư vào tay gã.

Họ Nguyễn đặt phong thư lên bàn: “Đây là bức thư cuối cùng của Hương Lan, cậu là chuyên gia, có phải hàng giả không chắc nhìn một cái là biết ngay.”

Tiểu Sơn nhìn phong thư, phong thư màu dầu vàng, dấu niêm phong đỏ đã bị vỡ ra.

“Tất nhiên là tôi đọc rồi.” Họ Nguyễn lại hít vài hơi dưỡng khí, “Cô ấy muốn gửi đi, tôi bèn lấy về, chưa kịp nổi giận thì cô ấy đã đi rồi.”

Cuối cùng Tiểu Sơn cũng mở miệng, nhưng giọng lại khản đặc: “Đi thế nào? Có đau đớn không?”

“Thất cổ trong phòng vệ sinh, dùng chính tất chân của mình. Hủy diệt cô ấy ở bên ngoài. Lúc chúng tôi phát hiện, liền đưa cô ấy ra nhưng không cho con bé biết. Vì thế Hủy luôn ở ngoài phòng vệ sinh đợi mẹ.” Họ Nguyễn nói tới đây lại hít dưỡng khí, nhưng đột nhiên bị sặc, sau đó bắt đầu ho sù sụ, người run lên bần bật.

Tiểu Sơn nhìn qua tấm cửa sổ sát đất của khách sạn, dưới bóng cây thấp thoáng có thể trông thấy giáo đường nóc đỏ xa xa. Thời Pháp thuộc, cây cối sinh trưởng bao năm được đem dùng để xây nên giáo đường đó, thần thánh còn ngụ lại nơi này, bọn họ đã gặp từng người sống, họ có nhớ cô ấy không? Đẹp như thế, dịu dàng như thế, yêu cuồng dại như thế.

Anh biết cô có rất nhiều nỗi khổ, nhưng sao lại không thể tiếp tục nhẫn nhịn, sao cô có thể bỏ Hủy lại ra đi một mình?

“Tôi cảm thấy mình mới là người bị đối xử bất công.” Cuối cùng họ Nguyễn cũng dứt cơn ho, “Vì sao tôi lại yêu phải một người con gái không thèm để ý đến mình? Vì sao cô ấy lại có con của cậu? Vì sao chỉ cần nhìn gương mặt của đứa bé kia, một nghìn người ai cũng có thể nhận ra đó là con gái cậu, khiến tôi ngay cả cơ hội giả như không biết cũng không có? Vì sao rõ ràng người cô ấy hận là cha mình mà cuối cùng lại chết trong tay tôi?”

Châu Tiểu Sơn ngẩng đầu nhìn gã.

Họ Nguyễn mỉm cười, đưa phong thư trên bàn cho anh, “Cậu hãy đọc kỹ lá thư này đi.” Nói đoạn gã đứng dậy, tùy tùng chạy lên dìu rồi đẩy bình dưỡng khí cho gã, Nguyễn Văn Chiêu hít thật sâu, mặt trên của chiếc mặt nạ dưỡng khí phủ một lớp sương. Gã đi tập tễnh, quay lưng về phía Tiểu Sơn, chậm chậm bỏ đi, anh nghe thấy tiếng gã lẩm bẩm: “Cậu đoán xem, hai chúng ta, ai gặp Hương Lan trước?”

Không biết qua bao lâu.

Tiểu Sơn bỗng tỉnh lại từ trong hồi ức, anh cầm bức thư lên, từ từ mở ra, lẳng lặng đọc.

Áp suất không khí đột ngột giảm xuống, dấu hiệu như sắp có bão táp.

z

Mưa xối xả suốt cả ngày cho đến tận đêm.

Ăn cơm tối xong, Hủy học đàn piano với cô giáo. Con bé vẫn đang trong giai đoạn học cơ bản, bàn tay nhỏ bé không nhấn nổi vài phím, ngay cả tiếng đàn cũng chỉ là vài giai điệu cơ bản.

Học đàn xong, con bé sang thư phòng chúc ông ngoại ngủ ngon.

Tướng quân vẫy tay: “Hủy, con lại đây.”

Hủy bước qua, tướng quân ôm con bé lên đùi: “Hôm nay mưa to nhỉ?”

Con bé gật đầu.

“Mùa mưa sắp tới rồi. Đâu đâu cũng sẽ ngập nước. Ông ngoại đưa con đi du lịch nhé?”

Hủy chọc chọc vào chuối tròng hạt trên tay ông: “Dạ, đi đâu ạ?”

“Nước ngoài. Nơi nói tiếng Anh của con. Nơi này có mưa, nơi đó có nắng. Nơi này là ban ngày, nơi đó là ban đêm.”

“Dạ.”

“Ngoan, con đi ngủ đi. Chúng ta sẽ đi nhanh thôi.”

Vì thế, giữa đêm khuya bị người khác gọi dậy, con bé cũng không hề cảm thấy ngạc nhiên, nếu nơi đó giờ là ban ngày thì có lẽ nên dậy đi chơi rồi, con bé dụi mắt nhìn người trước mặt. Gương mặt này gần đây rất thân quen, rất đẹp, rất phúc hậu, người ấy mua bánh nhân xoài và cả lá trà chữa đau răng cho bé nữa.

“Phải đi rồi ạ?” Hủy hỏi.

Tiểu Sơn nhìn con bé: “Ừ, đi với chú.”

“Chú đã gọi ông ngoại chưa?”

“Chúng ta đi trước.”

Con bé được bế lên rồi đặt vào trong một kiện hàng, tuy hơi nóng nhưng bên trên có lỗ thông khí, vẫn thở được bình thường. Nó cảm thấy mình được người này cõng trên lưng, bọn họ nhanh chóng rời đi, không có lấy một tiếng động. Con bé áp chặt vào lưng người đó, trong bóng tối nó cảm thấy người đó chạy nhanh như bay, vượt tường, khi thì ẩn náu, khi thì chờ đợi. Con bé nghe thấy tiếng động, là tiếng mưa, tiếng tim đập thình thịch của người đó, ổn định mà vững chãi. Nhịp đập này, hơi thở này, cảm giác bị giấu sau người này, cảm nhận vô thức về tình phụ tử này, vượt qua rào cản về thời gian, vượt qua sự bơ vơ và xấu hổ khiến sự tin tưởng và an tâm trước nay chưa từng có nảy sinh trong tâm hồn non nớt của con bé. Nó cắn ngón cái.

Không biết bao lâu đã trôi qua, Hủy mới được đặt xuống, lúc kiện hàng được mở ra thì con bé đã ngồi trong xe, anh lấy khăn ướt lau mồ hôi dính trên trán và lưng nó rồi khẽ hỏi: “Cháu có ổn không? Có thấy khó chịu chỗ nào không?”

Hủy lắc đầu.

“Vậy được, trước khi đi chúng ta phải đón thêm một người nữa.”

Lúc anh đẩy cửa vào, vẻ mặt rất khác xưa.

Cô đưa lưng về phía anh, cả hai người cùng nhìn nhau qua tấm gương.

Tiểu Sơn mặc chiếc áo mưa đi đêm, ngọn tóc thấm ướt, gương mặt được chiếc áo màu đen tôn lên càng thêm trắng, đôi mắt đen sáng. Màu sắc ấy, đẹp mà tàn nhẫn, thu hút để rồi cuối cùng nuốt trọn đối phương.

Giai Ninh thở dài, trước đó cô đã trang điểm, giờ tô thêm ít son.

Hôm nay đi tới bước này, ngoài bản thân ra cô không thể oán hận ai. Nhưng cô lại biết rõ rằng, dù có được quay trở về quá khứ thì cô, Giai Ninh, gặp Châu Tiểu Sơn, vẫn sẽ làm như thế.

Vì thế, người sai không phải là anh, đó chỉ là nhiệm vụ mà thôi.

Cô được đào tạo, chế tạo vật liệu; anh sinh ở đây, tuân lệnh đi cướp bóc.

Nhưng người này cũng có nỗi khổ, chỉ có điều anh không chịu nói ra, để nó lở loét thối rữa trong trái tim trẻ tuổi.

Cô hiểu, vì vậy có thể thông cảm.

Cô nói với anh, nhưng không ngẩng đầu lên: “Tôi không thể làm việc cho các người, khỏi phải bàn cãi gì thêm nữa. Cái mạng này, các người muốn lấy thì cứ lấy. Nhưng Châu Tiểu Sơn, coi như tôi cầu xin cậu. Xin cậu nhất định phải thả chồng tôi đi.”

Nói đến đây Giai Ninh không giữ nổi bình tĩnh nữa, nước mắt tuôn rơi, cô dùng mu bàn tay gạt đi.

Ai chẳng sợ chết, sự thỏa hiệp này của cô đã làm vừa lòng nhiều người nhất rồi.

Tiểu Sơn bước qua, túm lấy tay cô, nhìn xuống đôi mắt ngập nước của cô: “Được, Giai Ninh, đúng như em muốn, giờ chúng ta lên đường luôn.”

Giai Ninh đã ôm tâm lý nhất định phải chết lại bị Châu Tiểu Sơn nhét vào xe, cô nhận ra ở vị trí phụ lái là một người quen.

Con bé quay đầu nhìn, cũng nhận ra cô, vẫy tay nói: “Chào cô.”

Tiểu Sơn không nói gì nữa, lái xe nhanh như bay.

Xe phóng vùn vụt trên đường núi, qua màn mưa, Giai Ninh cẩn thận quan sát, hình như là con đường lúc đến đây. Lúc đó gặp nhau mất đồ thành vẩn, bọn họ giằng qua xô lại, xe lao xuống khe núi, dao của cô đâm vào người mình. Nghĩ tới đây, vết thương dưới sườn như lại nhói đau.

Châu Tiểu Sơn muốn làm gì?

Cô dè dặt phỏng đoán, chẳng nhẽ anh đã chịu thả cô đi rồi?

Giai Ninh nhìn vào mắt anh trong gương chiếu hậu, anh vẫn đang chú tâm phóng hết tốc độ tiến về phía trước, cuối cùng, nhận ra ánh mắt của cô, anh mới hơi nhếch mắt lên.

Cô đã từng thấy sự giả tạo của anh, đã quen với sự điềm tĩnh của anh, đã từng trải qua sự cuồng nhiệt cùng anh, đã từng thấy anh tàn nhẫn, cũng được chứng kiến anh rơi nước mắt, thế nhưng, rất lâu sau này, khi đã trở về Bắc Kinh, nhớ lại con người này, cô chỉ cảm thấy trong đêm mưa ấy, thứ cô nhìn thấy qua gương chiếu hậu trên chiếc xe phóng nhanh như bay mới là vẻ mặt thật của anh, ánh mắt ấy, có lời nhưng không nói; tình cảm ấy, được phản chiếu qua tấm gương.

Chiếc xe đi qua thành Tây, dừng lại ở bến tàu ven sông Mê Kông, chạy thẳng tới chỗ tàu cập bến, ở đó có một chiếc tàu treo cờ Mỹ đang đậu.

Tiểu Sơn phanh gấp, cuối cùng cũng cất lời: “Lên chiếc thuyền tới Hồng Kông kia đi, thuyền sẽ xuất phát ngay. Chỉ mất mấy tiếng là tới Quảng Châu thôi.”

Giai Ninh không hề nhúc nhích, tình huống bất ngờ này khiến cô vô cùng hoảng hốt, không thể phản ứng.

Tiểu Sơn xuống xe, mở cửa bên phía cô ra: “Đi đi, Giai Ninh, không có nhiều thời gian đâu.”

Thấy cô vẫn bất động, anh vươn tay túm cô ra: “Người đàn ông của em đang ở trên đó đợi em đấy, anh thả hai người, về Bắc Kinh đi.”

Nghe vậy Giai Ninh bèn nhảy xuống xe theo bản năng, Tần Bân cũng ở trên con thuyền đó ư? Tần Bân ở trên con thuyền đó! Cô không màng sống chết, đánh cuộc tới tận đây, chỉ để tìm anh, cứu anh về, giờ cô đã biết bọn họ gần trong gang tấc, anh ở ngay trên con thuyền này, bọn họ có thể cùng về nhà.

Cô nên vui mới phải chứ?

Thế nhưng thứ gì đã chôn chặt chân cô, khiến cô vốn dĩ nên chạy qua đó lập tức, lại không nhúc nhích được? Cô nhìn anh qua làn mưa xối xả, nước mưa chảy thành từng dòng trên mặt họ, đáng vẻ của anh nhòa đi ngay trước mắt cô, cô không thể nhìn rõ.

Cô vươn tay ra muốn chạm vào mặt anh, chắc chắn rằng anh vẫn đang sống, ai ngờ lại chạm vào một khoảng hư vô.

Tiểu Sơn né tay Giai Ninh, khởi động chiếc xe Jeep, ôm Hủy ra bên ngoài, nhét vào lòng cô: “Đứa trẻ này do em cứu, em hãy mang nó đi đi.”

Cơ thể nhỏ bé mềm mại nằm trong lòng cô bỗng trở thành nguồn sưởi ấm áp, Giai Ninh dùng thân mình bảo vệ cho con bé: “Đây là... của cậu?”

“Không là gì hết.” Tiểu Sơn nói, “Bắt nhầm nhưng không đưa về được, em dẫn con bé đi đi. Cứ đưa tới cô nhi viện, không cần quá tốn công.”

Họ giống nhau đến vậy, cô nhìn là đoán ra, nhưng anh nhất định sẽ không nói cho cô. Đã nợ quá nhiều, làm sao có thể thêm một món nữa? Cô đưa con anh đi, rồi về sau thế nào cũng được, đều tốt hơn ở lại nơi này.

Giai Ninh ôm chặt đứa bé vào lòng.

Tiểu Sơn lấy áo mưa che cho họ.

Tiếng còi báo hiệu thuyền nhỏ neo vang lên, Tiểu Sơn đẩy vai Giai Ninh: “Đi đi, đến lúc lên thuyền rồi. Anh ta đợi em ở trên đó.”

Phải rồi, Tần Bản vẫn đang ở đó đợi cô, lên thuyền rồi thì có thể rời xa nơi này, quay về thế giới thực sự thuộc về cô.

Giai Ninh bị Tiểu Sơn đẩy lên phía trước, lúc cô sắp lên boong tàu, anh bỗng hỏi: “Cô Cừu, chuyện đã tới nước này rồi, cô có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc...”

Cô quay đầu nhìn anh.

“Cách chế tạo vật liệu A cô đưa có phải là thật không?”

Cô nhìn anh, không lộ ra vẻ gì, “Trong môi trường bình thường thì nó là một vật liệu rất tốt, có thể dùng để chế tạo ô tô, thế nhưng giá thành sản xuất quá cao, không có giá trị thực tế. Nếu phóng vào vũ trụ, khi xoay tròn với tốc độ cao, nó sẽ giống hệt như vỏ đường bên ngoài viên thuốc, vỡ nát...”

Cô còn chưa nói xong, anh đã cười: “Phải rồi, em quả là chuyên gia.”

Tiếng còi thúc giục lại vang lên, khi cô sắp lên tàu, anh vỗ vai cô: “Cô Cừu, trước kia mạo phạm rồi.”

Chân cô cứng lại, nhưng cô không thể quay đầu.

Giây phút ấy Giai Ninh như trải nghiệm lại tất cả những gì đã xảy ra. Cuộc gặp gỡ bất ngờ giữa hai người họ, mưu bày kế tính, tranh đấu lục đục, một mất một còn, còn cả sự ham muốn cơ thể đối phương, tình ý dịu dàng như nước... Người cô run bần bật trong mưa lạnh, chỉ đành mau chóng ôm lấy Hủy.

Phía trên có người đưa tay đỡ cô lên tàu, Giai Ninh vừa ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy Tần Bản, cô muốn nói gì đó vì sự trùng phùng sau bao khổ đau, nhưng lại không thể, cô không khống chế nổi cơ thể và suy nghĩ của mình nữa.

Cô một tay ôm Hủy, một tay nắm lấy tay Tần Bản, vừa nhảy một bước mạnh lên tàu thì đột nhiên bị trượt chân, vấp vào sợi dây thừng, Tần Bản ôm lấy đứa bé, còn cô đập mạnh xuống sàn.

Tần Bản vội vàng đỡ Giai Ninh dậy đi vào trong khoang thuyền, vết thương cũ của cô bị động phải, vết thương vốn đã khép miệng nay lại rách toạc ra, máu thấm ướt quần áo.

“Giai Ninh, em sao vậy? Bị thương chỗ nào? Có đau không?”

“Đau.” Giai Ninh nói, cuối cùng cũng tìm được lý do hợp lý cho nước mắt của mình, cô khóc, nước mắt không thể kìm nén trào ra: “Đau chết mất thôi. Tần Bản, anh đi tìm hộ em ít băng gạc về đây được không?”

Nghe vậy Tần Bân vội vàng đi tìm người nhà thuyền.

Giai Ninh ôm lấy đứa bé, lão đảo bước tới bên cửa sổ.

Châu Tiểu Sơn đã không còn ở đó nữa. Xe cũng đi rồi.

Trước giờ đều như thế.

Đến không chào, đi không từ biệt.

Thế nhưng từ biệt thế nào?

Hẹn gặp lại.

Gặp lại làm sao được?

Giai Ninh đặt hai tay lên vai Hủy, nhìn gương mặt giống Tiểu Sơn như tạc của con bé, ngay cả đứa con ruột anh cũng giao cho cô, vậy chứng tỏ đến bản thân, anh cũng không cần nữa.

Hủy thấy cô khóc nức nở như thế bèn vươn tay ra lau nước mắt cho cô.

Cô nắm lấy bàn tay nhỏ bé ấy, giọng run run: “Người đó, người đưa chúng ta đến, chú ấy là ai, cháu biết không?”

“Chú ấy rất tốt bụng.”

“Cháu phải nhớ kỹ chú ấy, chú ấy là cha cháu.”

“...”

Nước mắt bắt đầu ứa ra trên mi đứa bé, chỉ lát sau đã rơi xuống thành từng giọt.

Cô ôm con bé vào lòng, áp cả người vào người con bé: “Đừng khóc, sau này chúng ta sẽ sống với phau. Sau này, cô là mẹ cháu.”

Giai Ninh ngồi trên chiếc thuyền đêm, sắc trời dần sáng, thấy được cả cảng Quảng Châu.

Cùng lúc đó, Châu Tiểu Sơn lái xe suốt đêm đã về tới thành Tra Tài.

Mạc Lị vẫn hôn mê nằm trên giường bệnh.

Tiểu Sơn úp cái gối trắng muốt lên mặt cô, nhìn đường đồ thị trên máy dần thẳng lại.

“Mạc Lị, em gái thân yêu của anh. Chúng ta không thể sống như thế này được.”

Trời mưa rả rích hai ngày. Mùa mưa ở Đông Nam Á đến rồi.

Trong gian phòng bệnh ấy, anh bỗng ngửi thấy hương hoa nhài.

18. Chương 18 – Hoàn

Chương 18

Lúc Châu Tiểu Sơn bị giải vào thì tướng quân Tra Tài đang nằm trên trường kỷ, ông đưa mắt nhìn thuộc hạ trẻ tuổi đã theo mình nhiều năm, từ từ nhắm mắt lại: Không giết, tuyệt không thả, nhưng muốn đúc thêm một thanh bảo kiếm như thế này thì phải đợi tới khi nào?

“Châu Tiểu Sơn, ta không hiểu.” Tướng quân nói, “Rõ ràng một mình cậu cũng trốn được. Ai có thể đuổi kịp cậu?”

“Không đuổi kịp tôi, nhưng ngài có thể tìm đến họ.”

Nghe vậy tướng quân bật cười, giọng điệu thoải mái mà chắc chắn: “Quả không sai...”

“Cảm ơn ngài đã chịu gặp tôi lần cuối cùng.”

“Ta nghĩ chắc cậu có vài chuyện muốn hỏi ta.” Tướng quân thông thả nói, “Về chuyện của mẹ cậu, Hương Lan, Hủy, ta đều có thể trả lời. Trước giờ cậu vẫn là một đứa trẻ thông minh, ta cũng không muốn cậu không hiểu gì mà lên đường. Nhưng trước đó, ta dạy cho cậu bài học cuối cùng.

Thời cổ đại có một thợ đúc kiếm nổi tiếng, ông ta có thể luyện ra kiếm tốt nhưng lại không thể luyện được bảo kiếm tuyệt đỉnh, nguyên nhân là vì độ lửa. Cuối cùng có một ngày ông ta phát hiện ra, lúc gần chạm tới thành công nhất, chính là thời khắc hoàng hôn, đó cũng là lúc thép và lò luyện hấp thu tinh hoa của một ngày trời, nhiệt độ tăng lên mức cao nhất, khoảnh khắc ấy là mấu chốt luyện thành bảo kiếm.

Nhưng con gái của ông ta lại luôn mang cơm tới vào lúc đó, rồi mới về nhà. Ông ta luôn muốn dõi theo bóng của con gái mình dưới ánh chiều hôm, vì vậy mà bỏ lỡ thời cơ tốt nhất đúc nên bảo kiếm.

Thế nhưng sau đó, ông ta vẫn đúc được kiếm.

Bởi vì từ giờ trở đi không còn ai đưa cơm cho ông ta rồi về nhà nữa.

Bởi vì ông ta ném con gái mình vào trong lò luyện.

Lấy máu thịt hiến tế, ông ta có được thanh kiếm tốt nhất.

Tướng quân nhấp một ngụm trà rồi thông thả đặt xuống.

“Tiểu Sơn, ta chỉ muốn đúc cậu thành thanh bảo kiếm tốt nhất mà thôi, vì thế mà không tiếc bất kỳ giá nào.

Chuyện mẹ của cậu, quả thật là do ta làm.

Hương Lan uất ức mà chết đương nhiên cũng có liên quan tới ta. Chỉ tiếc rằng nó sinh ra lại là con gái của Tra Tài này.

Hủy, ta bảo cậu đưa con bé về, thực ra là muốn hai người đoàn viên, ta nghĩ làm thế này cũng coi như bù đắp cho Hương Lan, bù đắp cho Hủy, hoặc là cho cậu... và cả người phụ nữ Trung Quốc đó...”

Tiểu Sơn nghe từng lời ông ta nói, mẹ anh, Hương Lan, Hủy và cả Giai Ninh, những vết thương lòng ấy sao ông ta có thể nói một cách đạo mạo, thản nhiên đến vậy?

“Thực ra, đáp án, tôi đã biết rồi.” Tiểu Sơn thò tay vào trong túi áo, bốn tên vệ sĩ của tướng quân đứng bên cạnh lập tức rút súng ra, nhắm thẳng vào anh.

“Trước lúc vào đây đã lục soát cả rồi, cần gì phải căng thẳng như thế?”

Tiểu Sơn lấy một bức thư ra, anh để tất cả mọi người xung quanh nhìn, sau đó qua tay người khác đưa lá thư cho tướng quân.

Anh nhìn ông ta rút lá thư, mở ra rồi đọc.

Anh nhớ từng câu Hương Lan viết trên đó.

“Nếu em có thể sắt đá như cha mình thì em nguyện mang Hủy đi theo...”

Tờ thứ nhất, tờ thứ hai, tờ thứ ba...

Tướng quân đọc từng câu từng chữ, cuối cùng cũng đọc xong bức thư, câu cuối cùng Hương Lan viết là: “Tiểu Sơn, em thay cha mình xin lỗi anh...”

Chắc chắn khoảnh khắc ấy cô đã khóc, nước mắt rơi xuống mặt giấy, tạo thành vết mực ố.

Tướng quân Tra Tài như nhìn thấy đứa con gái xa cách đã lâu đang khóc, ông bèn vươn tay miết vết mực đen bị ố, muốn lau sạch nước mắt cho con mình, nhưng thật kỳ lạ, vết mực kia lại như hơi gỗ lên, lúc này tướng quân Tra Tài mới nhận ra mình đã đúc nên một tinh anh am hiểu việc hủy diệt và phá nổ như thế nào, ông ta vội vàng ngắt phất đầu lên, nhưng đã muộn.

Đó là trái mìn cuối cùng Châu Tiểu Sơn chế tạo, giấu trong bức thư cuối cùng của Hương Lan, tuy nhỏ nhưng uy lực cực lớn, qua được mấy soát người và lừa được cả lão tướng quân cáo già.

Một tiếng nổ cực lớn vang lên, sức nổ đáng sợ giết ông ta, giết Tiểu Sơn, hủy diệt cả nơi này trong nháy mắt.

Dưới trời mưa tầm tã, một góc thành Tra Tài lửa cháy ngút trời.

Bão táp bùng bùng, động đất dữ dội, dẫn đến lũ lụt bất ngờ, sóng cuộn ngất trời, thổi quét tất cả.

Những biến cố và hỗn loạn ở đất nước Y này, khi tìm đọc được trên trang mạng Trung Quốc, người khác đều cảm thấy giống như một cuộc diễn nghĩa hoặc câu chuyện chỉ còn mờ bóng rất nhiều năm về trước.

Giai Ninh chạm tay mở trang báo có tiêu đề: “Tướng quân nước Y bị tập kích, đối tượng tình nghi lại là thuộc hạ đặc lực.”

Không tìm thấy hung khí.

Có vài tin tức bị che giấu giống như một ngôi mộ không được khai quật, mãi mãi không cho người khác biết chi tiết.

Giai Ninh cầm cốc nước lọc, thông thả bước ra ban công nhìn ngắm bên ngoài.

Giờ đã là hai tháng sau, giữa mùa xuân ở Bắc Kinh.

Mọi người đều nói, không có năm nào hoa hòe lại nở đẹp như năm nay, hương hoa lộng lẫy trôi trong không khí, vừa dịu vừa ngọt.

Bộ phim kinh điển này lại chiếu lại, cuộc thi hoa hậu trên tivi thật nhộn nhịp.

Diêu Minh cảm hết vận động viên da màu này đến da màu khác, quả là tiêu biểu cho tinh thần của người Trung Quốc.

Hủy được xếp lớp ở nhà trẻ dành cho con em cán bộ công nhân viên trong trường đại học, con bé bắt đầu học tiếng Trung, thích ăn xúc xích rán.

Con bé ra khỏi phòng tắm, mặc chiếc áo tắm có hình Shrek mà cô mua cho.

Giai Ninh bước qua, lau tóc cho Hủy, đánh phấn rôm lên cổ, lên nách cho con bé, rồi hôn nhẹ lên mặt nó: “Đi ngủ thôi.”

Hôm sau, trước khi đi làm cô đưa Hủy tới nhà trẻ, sau đó lại đến phòng thí nghiệm, chuẩn bị nghe học viên cao học bảo vệ luận văn.

Quãng đường từ nhà trẻ tới phòng thí nghiệm phải đi qua ký túc xá của học viên. Vốn dĩ Giai Ninh đã đi qua rồi, nhưng sau đó cô phanh xe rồi lùi lại, nhìn lên căn phòng Châu Tiểu Sơn từng ở, nhành cây từng chìa vào trong cửa sổ đã bị chặt đi rồi, cửa đóng chặt, giờ không biết ai đang ở đấy. Giai Ninh đeo kính râm, bắt đầu đi tiếp.

Trước lúc học viên bảo vệ, cô nhận được điện thoại của Tần Bán, anh hẹn gặp buổi trưa, cô đồng ý.

Gặp nhau, Giai Ninh bèn chúc mừng anh, nghe nói anh được thăng chức phó tổng biên tập rồi. Hơn nữa gần đây xem trên tivi, cuối cùng tên tham quan kia cũng phải vào tù, phần lớn vây cánh cũng bị pháp luật trừng trị.

Tần Bán đưa cho Giai Ninh một điều thuốc, cô từ chối.

“Đâu có gì đáng chúc mừng.” Tần Bán nói, “Trải qua sống chết rồi thấy mọi thứ thật nhạt nhẽo.”

Giai Ninh mỉm cười, không biết nên nói gì tiếp theo, “Dạo này anh bận gì không?”

“Cảnh sát muốn điều tra lộ tuyến du lịch trong nước tới Petersburg, cũng muốn loại bỏ sạch sẽ những vụ làm ăn của nó ở vùng biên giới và cận biên giới. Bởi vì anh cũng biết chút ít, cho nên được tham gia vào quá trình điều tra.”

“Em cũng từng đi rồi...” Giai Ninh nói.

Anh ngẩng đầu nhìn cô.

“Nếu cần, em cũng muốn giúp đỡ công tác điều tra.”

Phục vụ bưng cả phê lên, Giai Ninh nhìn đồng hồ đeo tay: “Chiều em còn phải nghe bảo vệ luận văn tiếp, chúng ta nói chuyện chính luôn đi.”

Anh hít sâu một hơi, ngón tay run run, mãi lâu vẫn không nhúc nhích.

“Tần Bân.” Cô khẽ gọi anh.

Anh dập đầu thuốc vào gạt tàn, cuối cùng vẫn lấy tờ thỏa thuận ly hôn từ trong cặp da ra.

Giai Ninh cầm lấy, thỏa thuận có hai phần, chuyện phân chia tài sản trước kia đã bàn bạc xong. Cô nhìn qua, sau đó ký tên.

Tần Bân cũng ký tên mình lên, không ngẩng đầu nhìn cô nữa, chỉ nói: “Anh tưởng rằng mình có thể đợi em, Giai Ninh. Anh cũng muốn có một đứa con lớn lên giống anh, khi mẹ của đứa bé nhìn thấy nó sẽ nhớ đến anh.”

Cô đặt tay lên tay anh.

Phía trên có những giọt lệ ẩm áp rơi xuống.

z

Tối cuối tuần, Linh Linh hẹn Giai Ninh mang Hủy tới khu vui chơi.

Không ngờ đứa em gái này còn chơi dữ hơn cả trẻ con, Giai Ninh cũng phải bực mình: “Em quá đáng lắm rồi đấy, bao nhiêu tuổi rồi? Tính cư sững làm ghê hả?”

Một tháng nữa Linh Linh sẽ kết hôn, giờ cô đang mắc chứng bệnh tổng hợp tiền hôn nhân, biểu hiện lớn nhất chính là tâm trạng cực bất ổn. Lúc trước còn coi mình là trẻ con mà chơi hết mình, một lúc sau ba người ngồi ăn gà rán ở KFC, cô lại bắt đầu ngưỡng mộ gia đình ba người bên cạnh.

Linh Linh nói: “Chị nhìn xem, cô gái kia hạnh phúc biết bao.”

Giai Ninh liếc mắt nhìn sang, đó là một cặp vợ chồng nho nhã chững chạc mang theo đứa con trai đáng yêu, người cha trông chất phác thật thà, vui vẻ xé cánh gà nướng bỏ vào miệng đứa con. Người mẹ mỉm cười nhìn hai cha con, nhưng lại cúi đầu xuống uống cà phê của mình, gương mặt phẳng phất nét cô đơn.

Giai Ninh cười nhạt: “Em không phải là cô ấy, sao em biết cô ấy hạnh phúc?”

Linh Linh nhìn cô: “Ài, đây hẳn là vấn đề của triết học rồi.”

“Sâu thẳm trong tim mỗi người ai chẳng khao khát có một tình yêu mãnh liệt, chẳng qua có người chịu thỏa hiệp với hiện thực, có người lại không chịu mà thôi.” Giai Ninh chống đầu, nhìn qua cửa sổ sát đất ra bên ngoài, cô gái bên cạnh là loại thứ nhất, còn cô lại là loại thứ hai. Thế nhưng trong lòng mỗi người con gái đều có Châu Tiểu Sơn của họ.

Linh Linh đang vui, không để ý đến việc bị bà chị đang không vui của mình xỏ xiên, hơn nữa lễ cưới sắp tới còn phải nhờ bà chị này thu xếp, cô vội vàng dằn hổi lộ lên.

Linh Linh lấy hai tấm vé trong túi ra đưa cho Giai Ninh: “Khách hàng tặng đấy, nhưng lúc đó em lại bận, chị đưa con bé đi xem ảo thuật đi.”

Giai Ninh cầm lấy xem, thì ra là Siegfried và Roy tới Trung Quốc, họ sắp biểu diễn trên Thiên Đàn.

Giai Ninh ôm Hủy vào lòng, để cô bé nhìn hai tấm vé: “Thế nào? Được không? Con còn nhớ bọn họ không? Chúng ta sẽ đi xem ảo thuật nhé.”

Đêm đó Thiên Đàn được trang trí thành màu xanh, điện Kỳ Niên dưới ánh đèn huyền ảo được tôn lên như Thiên đàn giữa chốn ảo, Siegfried mặc quần áo thời Đường bước lên sân khấu, dang hai tay ra, ngón tay thon dài vừa búng một cái, màn pháo hoa rực rỡ đã nổ rộ trên bầu trời. Khán giả vỗ tay như sấm, cổ vũ nhà ảo thuật.

Giai Ninh không nhìn lên trên, cô chỉ thẫn thờ ngắm gương mặt nhỏ nhắn của Hủy, dưới màn pháo hoa lúc sáng lúc tối, cô ôm lấy con bé, ôm thật chặt.

Lúc nghỉ giữa buổi biểu diễn, Hủy muốn đi vệ sinh.

Ai ngờ người tới xem quá đông, đến trẻ con cũng phải xếp hàng.

Giai Ninh đứng trước cửa phòng vệ sinh đợi mãi, tới tận khi buổi biểu diễn lại bắt đầu cũng không thấy Hủy đi ra.

Cô bước vào tìm, nhưng vừa vào đã thấy hoang mang, đám trẻ con đi ra hết rồi, bên trong trống không, không thấy Hủy đâu.

Lúc này Roy đang ở trong một bể nước trong suốt rộng hai mươi mét vuông, tay chân bị trói chặt, ông phải thoát ra trong vòng ba mươi giây, mọi người đều nín thở. Nhưng Giai Ninh không còn tâm trí đâu mà thường thức màn biểu diễn thót tim này, cô chạy khắp nơi tìm Hủy, từng hàng ghế, từng lối đi nhỏ. Bên tai cô không có tiếng nhạc, không có tiếng vỗ tay, cô hoàn toàn không nghe thấy gì hết, chỉ cảm thấy người mình ướt đầm mồ hôi, một giọng nói vang lên trong lòng: “Không thể để mất con bé, không thể để mất con bé, con bé là cả ký ức và một nửa mạng sống của cô.”

Đến khi buổi biểu diễn kết thúc, Giai Ninh không còn cách nào khác, đành phải đi báo cảnh sát.

Cô ngồi trong đồn công an, miêu tả lại dáng vẻ của Hủy, cô cảnh sát bên cạnh nói: “Sao mà đứa bé cô nói có vẻ giống đứa bé vừa được đưa đến đây thế nhỉ?”

Cô đứng bật dậy, đi theo cô cảnh sát nhận người.

Quả nhiên Hủy đang ngồi ở bên ngoài, con bé đút tay vào túi áo kiểu âu Giai Ninh mua cho.

Giai Ninh chạy qua, nắm lấy vai con bé: “Con đi đâu vậy hả?”

Con bé nhìn cô: “Nhiều người quá, con không tìm được mẹ.”

Giai Ninh nghĩ, sau này cô phải dạy lại con bé thôi, bọn họ còn nhiều thời gian, hơn nữa điều quan trọng là con bé đã về rồi.

Giai Ninh ôm con bé lên, tạm biệt cô cảnh sát.

Lúc sắp đi, cô vỗ vào bàn tay nhỏ đút trong túi của con bé: “Trong này có gì thế? Sao con không lấy ra? Cẩn thận lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi, sẽ ồm ồm đấy.”

Con bé rút tay ra, thứ nắm chặt trong tay là một túi thêu nhỏ.

Giai Ninh sững sờ, như thể quay trở lại mấy tháng trước, trong phòng thí nghiệm của Đại học Bắc Hoa, khi ấy Châu Tiểu Sơn vẫn là học viên của cô, cũng tặng cô một thứ tương tự.

Lúc mở ra, quả nhiên là lá trà Phổ Nhĩ thơm ngào ngạt.

Cô nắm chặt chiếc túi thêu nhỏ kia, cầm lấy tay Hủy, cuống quýt có, kinh ngạc có, nhưng dường như vẫn không tin nổi, bèn hỏi: “Là ai? Là ai đưa thứ này cho con?”

“Cha.”

Lời cuối sách

Cho dù là viết cuốn sách này hay như hiện tại đang bàn luận về nó, tôi cũng không được nhẹ nhàng thoải mái giống khi làm cuốn “Người phiên dịch”. Phải thừa nhận rằng, khi viết “Người phiên dịch” tôi không gặp khó khăn gì nhiều, bởi vì đó là nghề nghiệp của tôi, có rất nhiều thứ để vận dụng, nên tôi viết rất say sưa hứng thú; thế nhưng cuốn “Động cơ tàn khốc” lại chẳng liên quan đến công việc cũng như cuộc sống của tôi.

Sở dĩ khi đó có người nói đây là một tác phẩm “tự sướng”, kỳ thực, tôi không phủ nhận bản thân chính là một kẻ mê giai đẹp, cho nên lúc ấy tôi chủ yếu là muốn miêu tả về điều đó, tự sướng về bản thân.

Giai Ninh sắp kết hôn lại gặp được một chàng trai trẻ tuổi anh tuấn, còn Tiểu Sơn thì bắt gặp một nhà khoa học xinh đẹp, mặn mà, cả tình cảm của Mạc Lị với Tiểu Sơn, Hương Lan đối với Tiểu Sơn, Nguyễn Văn Chiêu với Hương Lan, tất cả đều là tự sướng của bản thân tôi.

Vậy nên nếu đã là tự sướng, thì đương nhiên chúng sẽ khác với tiêu chuẩn của mọi người.

Bởi thế, trong toàn bộ tác phẩm, tôi cố ý không miêu tả hình dáng của Tiểu Sơn và Giai Ninh, mà chỉ phác qua về họ với vài dòng theo kiểu thẩm mỹ chung như: trắng trẻo, cao ráo, thon thả, Giai Ninh thì tóc xoăn và khoác áo choàng, còn Tiểu Sơn thì mi mày thanh tú. Với mong muốn mọi người có thể thả hồn cho trí tưởng tượng của mình.

Cũng có bạn hỏi tôi, tại sao lại có người lớn lên được như vậy chứ? Thật ra bạn biết cậu ta là một thanh niên đẹp trai là được rồi, sau đó bạn hãy nhớ lại người bạn trai đầu tiên mà bạn thích hồi học trung học là có thể tưởng tượng được ngay.

Thời còn đi học tôi cũng từng mơ mộng về một người cũng rất cao ráo, trắng trẻo, mi thanh mục tú, trên đường đi và về từ nhà tới trường, giẫm trên thảm lá rụng đầy dưới chân, tôi thường vẽ ra rằng: Tất cả mọi người trên thế giới này đều biến mất, chỉ còn lại hai chúng tôi mà thôi.

Đó là chuyện thời hoa niên, bây giờ nói vấn đề chính.

1. Linh cảm khi viết cuốn sách này của tôi đến từ một giấc mơ, nhân vật nam là quản lý một trại tập trung, nhân vật nữ (cố nhiên vẫn là trong giấc mơ của tôi) đi cứu em trai của mình, kết quả cô ấy cũng bị bắt luôn, rồi không biết vì sao họ yêu nhau (trong mơ thường rất mơ hồ), sau đó cô ấy bỏ trốn thành công, nhân vật nam kia rõ ràng là bắt được cô ấy, nhưng lại thả cô ấy đi. Cuối cùng mấy năm sau, trại tập trung này bị chính phủ quét sạch, nhân vật nam bị xử quyết như tội phạm chiến tranh, về phần cô gái sau này khi về lại chốn cũ, nhìn thấy đầu của chàng trai treo trên tường thành, vẫn cứ đẹp trai như xưa, nói với cô ấy rằng, anh đợi em trở về. Ha ha, đây chính là một vài chi tiết tôi còn nhớ được, viết ra để mọi người cùng xem.

2. Cấu tứ lúc ban đầu, tên nam chính tôi cũng nghĩ ra rồi, cậu ta tên Phó Quân Thành. Khi tôi viết được hơn một chương, thấy không có linh cảm, liền bỏ nó đi không viết nữa. Sau đó vào một chiều đông, khi đi du lịch trở về, bật máy tính lên, tôi viết một chương mới. Công việc tiến hành rất thuận lợi, đây chính là phiên bản được đăng trên mạng.

3. Rốt cuộc Tiểu Sơn chết hay không chết? Vấn đề này các bạn có thể tự mình tưởng tượng.

4. Nhân vật nữ chính Giai Ninh có nguyên mẫu nào không? Ban đầu khi sáng tác nhân vật nữ chính của tôi là một cô gái lý tưởng, công thành danh toại, cái gì cũng có, nhưng rồi lại bị chàng trai với gương mặt tuấn tú lôi cuốn. Tựa như một đoàn tàu hỏa mới nhìn qua thì sẽ thấy hoàn toàn không có lý do gì khiến nó đi trật đường ray, ấy vậy mà nó lại đi lệch khỏi quỹ đạo và gặp nguy hiểm. Nếu biến cố mà cô ấy gặp phải cũng phát sinh trên người chúng ta thì e rằng bất cứ ai trong chúng ta sẽ khó lòng mà cưỡng lại được sự hấp dẫn ấy.

5. Bắt đầu từ khi nào Tiểu Sơn yêu Giai Ninh?

Trong câu chuyện này tôi không làm rõ tình cảm của Tiểu Sơn đối với Giai Ninh là bắt đầu từ khi nào. Giống như cậu ta vẫn luôn mang mục đích theo đuổi và mê hoặc Giai Ninh vậy. Điều tôi muốn nói, Tiểu Sơn kỳ thực chính là số mệnh của Giai Ninh, tựa như cái lồng bắt nhốt cô ấy. Hay nói cách khác, bất luận cậu ta xuất hiện trong cuộc đời Giai Ninh vào lúc nào thì tình yêu và những nguy cơ mà cô ấy phải đối mặt đã tồn tại từ lâu rồi.

6. Nguyên mẫu của Dương Danh Thanh, người bạn học hại Tần Bân xuất hiện ở phần đầu câu chuyện, bắt anh phải bán cuộn phim, tên là Dương Minh Sinh. Cậu ấy là bạn học của tôi, quan hệ giữa chúng tôi rất thân thiết, do được tôi động viên mà hiện giờ cậu ấy buôn bán kiếm được khá nhiều tiền. Nhân vật em gái Linh Linh của Giai Ninh, tôi lấy tên từ một người bạn thân của mình, cô ấy là Quách Kim Linh, nhân đây ỉnh gửi lời chào hai bạn Dương Minh Sinh và Quách Kim Linh nhé! Nhóm bạn học cùng thời trung học của tôi, đều đồng ý cho tôi mượn tên, để đỡ phải phiền não trong chuyện đặt tên cho nhân vật.

7. Nước Pháp thực sự có một con sư tử lai hổ là báu vật của quốc gia, nó màu trắng, rất đẹp, hơn nữa còn rất rất lớn. Tôi đã nhìn thấy ở trên tivi, mặc dù nó là sản phẩm của công nghệ biến đổi gen, nhưng vòng

đời của nó rất dài. Mọi người cũng có thể tìm thấy hình ảnh trên mạng, những ai chưa thấy cũng có thể biết được vẻ đẹp và sự uy phong của loài vật này.

Tôi đã định viết một kết thúc, mà trong đó Giai Ninh và Tiểu Sơn đều chết hết, Tiểu Sơn giết Giai Ninh, sau đó tự sát, chỉ còn lại mình Tần Bàn mang Hủy rời đi. Có điều kết thúc này tôi cảm thấy viết ra quá khó, cho nên không dùng.

Nhớ lại hồi đó có rất nhiều chuyện, có điều sau khi viết xong cuốn này, đột nhiên có một người bạn Pháp quen biết từ rất lâu đến tìm tôi, tiếp đó sự nghiệp viết tiểu thuyết của tôi bỏ dở mất một năm. Về người bạn Pháp này, anh ấy không phải là mỹ nam hay giai đẹp gì đâu, nhưng anh ấy lại rất thông minh và đáng yêu, anh ấy có đôi mắt xanh trong veo, lần nào đi công tác anh ấy cũng viết bưu thiếp gửi cho tôi. Bây giờ tôi đang ở nhà anh ấy trong dãy núi Alps. Hôm nay tuyết rơi đầu mùa, tôi đạp xe bên ngoài, giữa những dãy núi trùng điệp, đỉnh núi bao phủ một màu tuyết trắng, như liền một dải với những đám mây trên bầu trời xanh thẳm. Phía dưới là rừng cây xanh ngắt. Nơi đây là thành phố của hoa hồng và tử đinh hương. Chính cuộc sống ở đây là linh cảm cho tôi bắt đầu một câu chuyện khác, “Danis Haiguerre”.

Mâu Nguyên

——HẾT——

o~(^o^~o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-co-tan-khoc>